

GHID
ILUSTRAT

ghidul noului musulman

Reguli simple și instrucțiuni importante pentru
noi musulmani în toate aspectele vieții.

Fahd Salem Bahammam

NEW
MUSLIM
GUIDE

Ghidul noului musulman

Acest extraordinar ghid ilustrat vă prezintă primul pas și baza în procesul de învățare a acestei religii mărețe, care este, fără îndoială, cea mai mare binecuvântare pe care Allah Preaînaltul a trimis-o asupra omului. Această carte vă oferă îndrumare în majoritatea situațiilor de viață cu care vă puteți întâlni, răspunde la întrebările dumneavoastră stringente și vă oferă un sprijin amplu în relaționarea cu oamenii din jurul dumneavoastră. Prezentat într-un stil simplu, acest ghid vă oferă, de asemenea, informații documentate din Nobilul Coran și din Sunnah Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Pe lângă faptul că este o carte încântătoare și detaliată, reprezintă și un ghid de referință pe care îl puteți consulta ori de câte ori întâmpinați o situație anume sau vă aflați în nevoia de a cunoaște norma islamică referitoare la un anumit subiect.

www.newmuslimguide.com

Tel: +441214399144 uk@modern-guide.com

Credința

Purificarea
(At-Tahārah)

Rugăciunea
(As-Salāh)

Postul
(As-Syam)

Caritatea anuală
obligatorie
(az-zakāt)

Pelerinajul
(Al-Hajj)

Tranzacțiile
financiare

Mâncarea
și băutura

Codul
vestimentar

Familia

Conduita
morală

Noua ta viață

9 781783 380787
ISBN. 978-603-00-9654-1

GHID ILUSTRAT

Ghidul noului musulman

Fahd Salem Bahammam

Ghidul noului musulman

*Reguli simple și instrucțiuni importante pentru noii
musulmani în toate aspectele vieții.*

Fahd Salem Bahammam

Ediția întâi

1438/2017

Toate drepturile rezervate pentru

Modern Guide

Pentru tipărirea și distribuirea cărții în scop caritabil

Vă rugăm să contactați

Modern Guide

Birmingham UK

B11 1AR

Tel: + 441214399144

K . S . A

Tel: + 966112922240

Fax: + 966112922205

Consilieri de redacție

Dr. ‘Ali Muhyid-Deen Al-Qarrah Daghi
Secretar General, Uniunea Internațională a Învățaților
Musulmani

Dr. Abd Al-Fattaah Mahmoud Idrees
Șef al Departamentului de Jurisprudență Comparativă,
Colegiul de Șari’ah și Drept, Universitatea Al-Azhar

Muhammad Jabr Al-Alfi
Expert, Academia Internațională de Jurisprudență Islamică,
Organizația Conferințelor Islamice

Dr. Yusuf ibn ‘Abd Allah Ash-Shubayli
Profesor de Jurisprudență Comparativă, Institutul
Magistraturii, Universitatea Islamică Imam Muhammad ibn
Saud

AUTOR	Fahd Salem Bahammam
TRADUCERE	Islam4Ro
REVIZUIT DE	European Islamic Research Center (EIRC)
ȘEF DE PROIECT	KHALED AHMED AL-AHMADI
PROIECTARE ȘI PRODUCȚIE	MODERN GUIDE IT
ILUSTRAȚIA	DPI STUDIO ET AL.
PUBLICARE ȘI DISTRIBUIRE	MODERN GUIDE IT
EDIȚII ELECTRONICE	MODERN GUIDE IT

Prefața editorului

Studiile statistice indică în mod clar faptul că islamul este religia cu cea mai rapidă creștere din lume, atât în ceea ce privește numărul de oameni care o acceptă în fiecare zi și modul în care au fost convinși să o facă, cât și în ceea ce privește modul în care aceasta le schimbă viețile.

Motivul pentru aceasta este faptul că islamul este, în mod evident, religia eternă a lui Dumnezeu, care este compatibilă cu intelectul, conștiința, spiritul și principiile firii înnăscute a omului.

Acest lucru se datorează, desigur, și eforturilor uriașe depuse de centrele islamice și de persoanele specializate în chemarea nemusulmanilor la islam, din toate colțurile lumii, care folosesc diverse metode și tehnici moderne.

Cu toate acestea, cele mai multe dintre aceste eforturi se concentrează în principal asupra chemării oamenilor la islam, fără a le oferi, însă, niciun material de lectură cu obiective clare, destinate noilor musulmani, care să îi îndrume pe drumul călăuzirii, pe care au pornit odată ce au rostit shahādah (mărturisirea de credință). Ei au nevoie să cunoască în continuare mai multe despre învățăturile islamice, cu privire la toate aspectele vieții, astfel încât să le poată pune în aplicare.

Dār Samā' Al-Kutub are onoarea să prezinte «Ghidul noului musulman», o carte dintr-o serie de produse de calitate, care combină cunoștințele autentice și profesionalismul și care se adresează noilor musulmani din toate colțurile lumii, fiind (tradusă/disponibilă) în toate limbile aflate în prezent în circulație.

Această carte este baza celorlalte produse care o însoțesc, inclusiv a materialelor aflate pe internet, pe rețelele de socializare, a materialelor video educative și a aplicațiilor pentru telefoanele mobile, care, per ansamblu, au ca scop deservirea noilor musulmani din toate colțurile lumii.

Îi cerem lui Allah Cel Atotputernic să ne călăuzească pașii și să facă faptele și cuvintele noastre devotate numai Lui.

Editorul

Cuprins

Prefață

Conținut	Pagina	Conținut	Pagina
Cea mai mare binecuvântare	24	Islamul este o religie moderată	34
Și oare cum ne-am putea arăta recunoștința față de Allah pentru o asemenea binecuvântare?	25	Islamul acoperă toate aspectele vieții	35
Scopul existenței umane	25	Islamul trebuie judecat pe baza principiilor sale sublime și nu pe baza comportamentului unora dintre musulmani.	36
Islamul este o religie universală	26	Cele cinci cerințe fundamentale	37
Întreg Pământul este un loc pentru adorarea lui Allah	26	Religia	37
Niciun intermediar între Dumnezeu și om	27	Viața	37
Islamul este religia vieții	29	Intelectul	38
Dezvoltarea Pământului	29	Descendenții	38
Menținerea relațiilor sociale	29	Proprietatea	39
Însușirea de cunoștințe	29		
Învățarea normelor islamice	30		
Norme islamice	31		
Wājib (obligatorii)			
Harām (interzise)			
Sunnah - Mustahab - (recomandate)	31		
Makrūh (nerecomandate)			
Mubāh (permise, acceptate)			
Cei cinci stâlpi ai islamului	31		
Cum să aflați despre legile islamului	33		
Site-uri de încredere	33		

Conținut	Pagina	Conținut	Pagina
Mărturisirea de credință: sensul și cerințele acesteia	42	Să efectuăm actele și acțiunile pe care el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a poruncit și să le evităm pe cele pe care le-a interzis. Aceasta include următoarele	48
Ash-hadu an lā ilāha illa Allah ua ash-hadu anna Mohammedan rasūlu Allah (Mărturisesc că nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah și că Mohammed este Mesagerul lui Allah)	42	Să Îl adorăm pe Allah în conformitate cu instrucțiunile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Aceasta implică următoarele	49
De ce afirmația „Lā ilāha illa Allah”?	42	Cei șase stâlpi ai credinței (imān)	51
Semnificația afirmației Lā ilāha illa Allah	42	Semnificația credinței în Allah	51
Cele două părți principale ale mărturisirii de credință „Lā ilāha illa Allah”	43	Preaînaltul	51
Mărturisirea că Mohammed este Mesagerul lui Allah	44	Credința în existența lui Allah	51
Cunoașterea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)	44	Preaînaltul	51
Nașterea sa	44	Dispoziția înnăscută de a crede în Allah (fitrah)	51
Viața și educația sa	44	Dovezile existenței lui Allah sunt clare și nenumărate, iar dintre acestea amintim	51
Misiunea sa	45	Credința în Stăpânirea lui Allah	52
Începutul misiunii sale	45	Politeiștii arabi din vremea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) credeau în Stăpânirea lui Allah Preaînaltul	54
Emigrarea sa	46	Inima își găsește liniștea prin credința în Stăpânirea lui Allah Preaînaltul	54
Eforturile sale în răspândirea islamului	46	Credința că numai Allah este demn de adorare	55
Moartea sa	47	Importanța credinței că Allah Preaînaltul este Singurul Dumnezeu demn de adorare	56
Ce înseamnă mărturisirea că Mohammed este Mesagerul lui Allah	48	Semnificația actelor de adorare (‘ibādah)	57
Să credem toate afirmațiile pe care el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a făcut în toate domeniile, printre care se numără	48	Adorarea acoperă toate aspectele vieții	57
		Motivul creării djinnilor și a oamenilor	57
		Stâlpii adorării	58
		Condițiile adorării	59

Conținut	Pagina	Conținut	Pagina
Sinceritatea: trebuie să fie făcută cu sinceritate, doar de dragul lui Allah Preaînaltul	59	Credința în Mesageri	73
Urmând călăuzirea Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)	59	Nevoia oamenilor de un Mesaj Divin	73
Asocierea de parteneri în adorarea lui Allah (shirk)	60	Este unul dintre stâlpii credinței	73
shirk-ul major	60	Semnificația credinței în Trimișii lui Allah	74
shirk-ul minor	60	Ce presupune credința în Trimișii lui Allah?	74
Constituie cerințele îndreptate către ceilalți oameni shirk?	61	Credința că mesajul lor este în totalitate de la Allah	74
Credința în Numele și Atributele lui Allah	63	Credința în toți Profeții și Mesagerii. Credem în acei Profeți	74
Câteva dintre Numele cele mai frumoase ale lui Allah Preaînaltul	63	Credința în toate relatările despre Profeți și miracolele lor menționate în Coran și în Tradițiile Profetului	74
Beneficiile credinței în Numele și Atributele lui Allah Preaînaltul	64	A acționa în conformitate cu poruncile revelate Profetului nostru,	74
Cel mai înalt nivel al credinței (imān)	64	Câteva dintre caracteristicile Mesagerilor	75
Câteva dintre beneficiile credinței în Allah Preaînaltul	65	Semnele și miracolele Mesagerilor lui Allah	76
Credința în îngeri	66	Credința musulmanilor în Isus (Pacea fie asupra sa!)	76
Semnificația credinței în îngerii lui Allah	66	El a fost unul dintre cei mai măreți Trimiși	76
Ce presupune credința în îngeri?	66	El a fost un om simplu, fără niciun atribut divin	76
Beneficiile credinței în îngeri	67	El este fiul Mariei	76
Credința în Cărțile Divine	68	Între el și Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lor!) nu a mai fost niciun alt Profet	76
Semnificația credinței în Cărțile Divine	68	Credem în miracolele pe care el le-a săvârșit, cu Voia lui Allah Preaînaltul	77
Ce presupune credința în Cărțile Divine?	68	Cel care nu crede că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost Robul și Mesagerul lui Allah nu este considerat a fi un adevărat credincios	77
Caracteristicile unice și distinctive ale Nobilului Coran	69	Credința în Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ca Profet și Mesager al lui Allah	78
Care sunt îndatoririle noastre față de Nobilul Coran?	70		
Care este poziția noastră față de Cărțile revelate anterior?	71		
Beneficiile credinței în Cărțile Divine	72		

Contents	Pagina	Contents	Pagina
Trăsăturile caracteristice ale Mesajului Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)	79	Credința în Învierea și Adunarea finală.	82
A fost Mesajul Divin final	79	Credința în Judecată și în Balanța Faptelor.	83
A abrogat toate mesajele și legile anterioare	79	Paradisul și Focul Iadului.	83
El a fost trimis deopotrivă oamenilor și djinnilor	79	Pedeapsa și binecuvântarea din mormânt	83
Beneficiile credinței în Mesagerii lui Allah	80	Avantajele credinței în Ziua de Apoi	85
Credința în Ziua de Apoi	81	Credința în Destin	86
Semnificația credinței în Ziua de Apoi	81	Ce reprezintă credința în Destin?	86
De ce este accentuată în Coran importanța credinței în Ziua de Apoi?	81	Ce presupune credința în Destin?	86
Ce presupune credința în Viața de Apoi?	82	Omul are voință proprie, libertatea de alegere și posibilitatea de a face cum dorește	87
		Folosirea predestinării drept scuză pentru a comite păcate	88
		Beneficiile credinței în Destin	89

2 Purificarea

Conținut	Pagina	Conținut	Pagina
Ce înseamnă purificarea	92	Modul de efectuare a abluțiunii parțiale (wudu')	96
Care este purificarea necesară pentru efectuarea rugăciunii?	92	Al-Hadath Al-Akbar – starea de impuritate majoră (ghusl)	98
Purificarea de impuritățile fizice	93	Lucruri care fac necesară efectuarea abluțiunii complete (baia rituală – ghusl)	98
Printre lucrurile considerate impure se numără	93	Îndepărtarea impurității majore (janābah)	99
Îndepărtarea impurității fizice	93	Ce facem în cazul în care suntem în imposibilitatea de a folosi apa ?	99
Maniera corectă de folosire a toaletei	94	Ștergerea peste șosete	99
Al-Hadath – starea de impuritate	95		
Impuritatea rituală minoră și abluțiunea (wudu')	95		

3

Rugăciunea ta

Conținut	Pagina	Conținut	Pagina
Rugăciunea	102	Stâlpii și actele obligatorii ale rugăciunii	122
Poziția și virtuțile rugăciunii în islam	102	Părțile recomandate ale rugăciunii	122
Virtuțile rugăciunii	103	Acte și acțiuni care anulează rugăciunea	124
Pentru cine este obligatorie rugăciunea?	104	Acte și acțiuni nerecomandate (makruhāt) în timpul uḡăciunii	124
Care sunt condițiile rugăciunii (Shurūt As-Salāh)?	105	Rugăciunile voluntare recomandate	125
Îndepărtarea impurităților fizice și a impurității rituale	105	Intervale de timp în care nu este permisă oferirea de rugăciuni voluntare	126
Acoperirea ‘aurah (părțile corpului care trebuie acoperite)	105	Rugăciunea în congregație	127
‘Aurah în timpul rugăciunii este de trei feluri	105	Rugăciunea în spatele imam-ului	127
Îndreptarea către qiblah	106	Cine este îndreptățit să conducă rugăciunea?	127
Intrarea timpului de rugăciune	106	Unde stau imam-ul și cei pe care el îi conduce în timpul rugăciunii?	127
Cele cinci rugăciuni zilnice obligatorii și timpul lor	107	Cum compensăm unitățile de rugăciune pierdute	128
Locul de rugăciune	108	Cum știm că am efectuat o rak‘ah în întregime	128
Efectuarea rugăciunii	111	Chemarea la rugăciune (adhān)	129
Intenția	111	Modul de rostire al adhān-ului și al iqāmah	129
Ce ar trebui să facă o persoană care nu știe pe de rost Surat Al-Fātihah și nici invocările obligatorii ce trebuie spuse în timpul rugăciunii?	112	Răspunsul la adhān	130
Explicarea versetelor din Surat Al-Fātihah	113	Smerenia și atenția în timpul rugăciunii	131
Cum să ne rugăm (statul drept în picioare, plecăciunea și prosternarea)	118	Cum putem atinge khushu‘ în timpul rugăciunii	131
Cum să ne rugăm (cea de-a doua rak‘ah, tashahhud și taslīm)	120	Rugăciunea de vineri (salāt-ul-jumu‘ah)	133

Conținut	Pagina	Conținut	Pagina
Virtuțile zilei de vineri	133	Când este serviciul considerat un motiv valid pentru omiterea rugăciunii de vineri ?	136
Pentru cine este obligatorie rugăciunea de vineri?	133	Rugăciunea celui bolnav	136
Rugăciunea de vineri: mod de efectuare și reguli	134	Rugăciunea călătorului	137
Cei care sunt scutiți de participarea la rugăciunea de vineri	134		

4

Postul

Conținut	Pagina	Conținut	Pagina
Postul din luna Ramadan	140	Cei aflați în călătorie	144
Definiție	140	Femeile care sunt în timpul sângerării menstruale sau post-partum	144
Virtuțile lunii Ramadan	140	Femeile însărcinate și cele care alăptează	144
Înțelepciunea din spatele postului	141	Hotărârea islamică privitoare la cei care întrerup postul în mod deliberat	145
Virtuțile postului	142	Postul voluntar	145
Lucruri care invalidează postul	143	Ziua de ‘Āshūrā’	145
Mâncarea și băutura	143	Ziua de ‘Arafah	145
Orice lucru considerat similar cu băutul și mâncatul	143	Șase zile în luna Shawwāl	145
Actul sexual	143	Sărbătoarea de la finalul postului (‘Eid al-Fitr)	146
Emisiile de lichid seminal induse în mod intenționat	143	Ce trebuie să facem în ziua de ‘Eid?	147
Vomitatul intenționat	143	Rugăciunea de ‘Eid	147
Începutul sângerării menstruale sau post-partum	143	Plata zakāt-ului al-Fitr	148
Cei care sunt scutiți de post	144	În această zi, musulmanii își împărtășesc fericirea cu toți membrii familiei	149
Cei bolnavi	144	Ei rostesc, cu această ocazie specială, takbīr	149
Oamenii care nu pot ține post	144		

5

Dania
(Az-Zakaat)

Conținut	Pagina	Conținut	Pagina
Scopul fundamental al zakāt-ului	152	Produsele agricole	154
Tipuri de avere pentru care trebuie plătit zakāt-ul	153	Șeptelul	154
Aurul și argintul	153	Cei care primesc zakāh	155
Toate tipurile de valută	153	Cei care au dreptul de a primi din fondurile de zakāh	155
Mărfurile comerciale	154		

6

Pelerinajul

Conținut	Pagina	Conținut	Pagina
Importanța și virtuțile Meccăi și ale Moscheii Sacre	158	<i>'Umrah</i>	165
Semnificația Hajj-ului	160	Sărbătoarea Sacrificiului ('Eīd al-Adhā)	166
Cine trebuie să îl îndeplinească?	160	Ce trebuie să facem în ziua de 'Eid?	166
Ce presupune posibilitatea de a efectua pelerinajul?	160	<i>Udhiyah</i> sau animalul de sacrificiu	166
Posibilitatea îndeplinirii pelerinajului (Hajj): diverse circumstanțe	161	Condițiile pe care trebuie să le îndeplinească animalul de sacrificiu	167
Femeia are nevoie de un bărbat mahram ca însoțitor pentru a efectua Hajj-ul	162	Ce trebuie făcut cu animalul de sacrificiu?	167
Virtuțile Hajj-ului	162	Vizitarea orașului Medina	168
Obiectivele principale ale Hajj-ului	163	Locuri recomandate pentru a fi vizitate în Medina	168

7

Tranzacțiile tale
financiare

Conținut	Pagina	Conținut	Pagina
Allah Preaînaltul le poruncește și îi încurajează pe musulmani să-și câștige traiul	172	Circumstanțele în care gharar (ignoranța și incertitudinea) pot afecta contractul	177
Toate tipurile de tranzacții sunt, în general, permise în islam	172	Nedreptatea și luarea pe nedrept a bunurilor altora	178
Lucruri care sunt interzise din cauza impurității lor intrinseci	172	Constrângerea	178
Exemple de lucruri pe care islamul le-a interzis din cauza impurității lor intrinseci	173	Necinstea	178
Lucruri care sunt interzise din cauza modului în care sunt dobândite	173	Manipularea Legii	178
Camăta (Dobânda - ribā)	173	Mita	179
Ribā asupra datoriilor	173	Care este hotărârea islamică în ceea ce privește o persoană care a luat averea oamenilor pe nedrept înainte de a îmbrățișa islamul?	179
Ribā asupra împrumuturilor	173	Jocurile de noroc	180
Reglementările islamice cu privire la ribā	174	Ce sunt jocurile de noroc?	180
Pedeapsa pentru ribā	174	Hotărârea islamică privind jocurile de noroc	180
Efectele negative ale cametei (ribā) asupra societății și a individului	175	Efectele negative ale jocurilor de noroc asupra individului și a societății	180
Duce la nereguli severe în distribuția bogăției și crește diferența dintre bogați și săraci	175	Acestea duc la animozitate și ură între jucători	180
Încurajează extravaganta și risipa	175	Distruge averea și cauzează pierderi financiare mari și probleme personale sau juridice jucătorilor	181
Descurajează întreprinzătorii să investească în proiecte interne benefice	175	Fiorul jocurilor de noroc, precum și posibilitatea de a câștiga, produce dependență	181
Privează averea de orice binecuvântare și duce la crize economice	175	Tipuri de jocuri de noroc	181
Care este hotărârea islamică privitoare la o persoană care îmbrățișează islamul în timp ce ea este o parte a unui contract cămătăresc?	176	Exemple de principii morale în afaceri, pe care islamul le-a accentuat	182
Înșelăciunea din neștiință și incertitudine (gharar)	177	Sinceritatea	182
Exemple de contracte de vânzări care implică înșelăciune prin neștiință	177	Adevărul	183
		Eficiența muncii	183

8

Mâncarea și
băutura

Conținut	Pagina	Conținut	Pagina
Regula generală cu privire la mâncare și la băutura	186	Care sunt animalele permise?	189
Plantele și fructele	186	Animalele interzise	189
Substanțele amețitoare și băuturile alcoolice	187	Sacrificarea animalelor în islam	190
Protejarea minții	187	Tipuri de carne disponibile în restaurante și magazine	190
Hotărârea islamică cu privire la băuturile alcoolice	187	Vânătoarea conform Legii islamice	191
Drogurile	188	Pentru vânătoarea animalelor sălbatice, trebuie să fie îndeplinite un număr de condiții	191
Fructele de mare	188	Manierele referitoare la mâncat și băut	192
Animalele de uscat	189		

9

Codul
vestimentar

Conținut	Pagina	Conținut	Pagina
Îmbrăcămintea în islam	196	Îmbrăcămintea care implică imitarea hainelor purtate în mod normal de către nemusulmani, cum ar fi îmbrăcămintea purtată de călugări și preoți și purtatul unui crucifix	198
Îmbrăcămintea servește mai multor scopuri	196	Îmbrăcămintea purtată cu mândrie și vanitate	198
Regula generală a îmbrăcămintei	197	Îmbrăcămintea din mătase sau împodobită cu aur sau mătase pentru bărbați	199
Tipuri de îmbrăcăminte interzise	197	Îmbrăcămintea extravagantă	199
Îmbrăcămintea care nu acoperă părțile intime	197		
Îmbrăcămintea care se aseamănă sau o imită pe cea a sexului opus	198		

Conținut	Page	Conținut	Page
Poziția familiei în islam	202	Nu este loc pentru conflictul dintre sexe	204
Islamul susține principiul căsătoriei în sensul formării unei familii	202	Categoriile de femei din punct de vedere al relației lor cu un bărbat	205
A arătat respect tuturor membrilor familiei, bărbați și femei deopotrivă	202	Poate fi soția sa	205
Încurajează copiii să-și onoreze părinții și le poruncește să-și exprime respectul și aprecierea față de ei, îngrijindu-i și arătându-le supunere până la moarte	203	O rudă apropiată cu care el nu se poate căsători niciodată în timpul vieții sale (mahram)	206
Le poruncește părinților să aperse drepturile copiilor, să cheltuiască în mod egal pentru nevoile lor și să îi trateze cu dreptate în toate aspectele existente	203	O femeie străină de el (ajnabiyah), care nu îi este rudă și care îi este permisă spre căsătorie	208
Le cere adeptilor săi să păstreze legăturile de rudenie prin menținerea unor relații strânse cu rudele lor din partea ambilor părinți, arătându-le acestora bunătate	203	Regulile care guvernează relația dintre un bărbat și femeile care îi sunt îngăduite pentru căsătorie	208
Poziția femeii în islam	203	Plecarea privirii	208
Exemple de forme de respect pe care islamul le arată femeilor	203	Modestia în vorbire	209
Islamul le impune musulmanilor să aibă grijă de anumite categorii de femei	204	Cuvântul din limba arabă	209
Mama	204	Purtarea hijab-ului - îmbrăcămintea modestă a femeilor musulmane	209
Fiica	204	Ce trebuie să acopere hijab-ul?	210
Soția	204	Condițiile pentru un hijab corect	210
		Căsătoria în islam	211
		Condițiile pe care islamul le stipulează cu privire la soție	211
		Condițiile pe care islamul le stipulează cu privire la soț	212
		Drepturile și îndatoririle soților	213
		Drepturile soției	213
		Întreținere și rezidență	213

Conținut	Page	Conținut	Page
Traiu alături de ea cu bunătațe	214	Regulile și instrucțiunile privitoare la divorț	218
Răbdarea și toleranța	215	Drepturile părinților	219
Petrecerea nopții alături de soție	215	Gravitatea neascultării părinților și abuzul împotriva lor	220
Apărarea ei, întrucât ea reprezintă onoarea lui	215	Ascultarea față de părinți, atât timp cât aceasta nu presupune nesupunerea față de Allah Preaînaltul	220
Nedezvăluirea secretelor din dormitor	215	A te purta cu bunătațe față de părinți când aceștia sunt bătrâni	220
Lipsa agresivității și a ostilității la adresa ei	215	Părinții nemusulmani	220
Învățarea și sfătuirea ei	215	Drepturile copiilor	221
Onorarea condițiilor stipulate de soție	216	Căsătoria cu o femeie bună	221
Drepturile soțului	217	Oferirea de nume bune	221
Promovarea virtuții și obligația de ascultare a soțului	217	EÎnvățarea principiilor islamului	221
Atenția acordată nevoilor lui sexuale	217	Întreținerea	221
Interzicerea intrării în casă a persoanelor pe care el nu le agreează	217	Dreptatea	221
Permisivitatea soțului este necesară pentru a pleca de acasă	217		
Dreptul de a fi servit	217		
Divorțul	218		

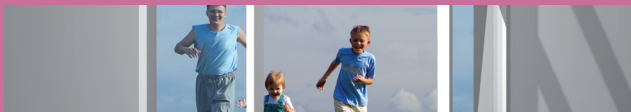
11

Conduita
morală

Conținut	Pagina	Conținut	Pagina
Poziția moralității în islam	224	Bunul tratament aplicat animalelor	227
Perfecționarea unui caracter nobil a fost unul dintre cele mai importante țeluri ale Misiunii Profetului	224	Protecția mediului înconjurător	227
Caracterul nobil este parte integrantă a religiei și a credinței	224	Caracterul nobil în toate aspectele vieții	228
Noblețea caracterului pătrunde în toate actele de adorare, fără excepție	225	Familia	228
Recompensele imense pe care Allah Preaînaltul le-a pregătit pentru cei care au un caracter bun	225	Comerțul	228
Caracteristici distinctive ale caracterului nobil în islam	226	Industria	229
Caracterul nobil în islam este caracterizat de atribute speciale, care îl deosebesc de toate celelalte religii	226	Caracterul nobil în toate circumstanțele	229
Tratamentul nemusulmanilor	226	Etica războiului în islam	229
Caracterul nobil nu se limitează numai la ființele umane	227	Frânturi din viața Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și standardele morale înalte	230
		Smerenia	230
		Mila	231
		Mila față de copii	231
		Mila față de femei	232
		Mila față de membrii slabi ai societății	233
		Dreptatea	234
		Bunăvoința și generozitatea	234

12

Noua ta viață

Conținut	Pagina	Conținut	Pagina
Cum să te convertești la islam	238	A renunța la păcat imediat	239
Baia rituală totală (ghusl)	238	A simți tristețe profundă și regret pentru comiterea păcatului respectiv	239
Căința sinceră	239	Hotărârea sinceră de a nu cădea din nou în acel păcat	239
Care sunt condițiile unei căințe sincere?	239		

Conținut	Pagina	Conținut	Pagina
Pași de urmat în vederea dobândirii hotărârii ferme	239	Cu toate acestea, există vreo circumstanță în care îi putem considera pe copiii părinților nemusulmani ca fiind musulmani, în această viață?	246
Ce se întâmplă după căință?	240	Copiii pot fi considerați ca fiind musulmani în diverse situații	246
Dulceața credinței	240	Este recomandată schimbarea numelui după îmbrățișarea islamului?	248
Recunoștința față de Allah pentru călăuzirea Sa	241	Sunan Al-Fitrah (Practici dictate de firea naturală a omului)	250
Perseverența pe calea islamului și răbdarea în fața greutăților vieții	241	Islamul dorește ca musulmanul să aibă cea mai frumoasă înfățișare	250
A face tot posibilul pentru a chema la islam, prin înțelepciune și pildă bună	241	Ce înseamnă expresia Sunan Al-Fitrah?	250
Chemarea altora la islam (da'wah)	242	Creșterea bărbii	251
Virtuțile acțiunii de a-i chema pe ceilalți la islam	242	Tăierea unghiilor	251
Da'wah este drumul către succes atât în această viață, cât și în Viața de Apoi	242	Smulgerea părului de la axile	251
Nu există discurs mai plăcut decât al celor care se implică în da'wah	242		
Implicarea în da'wah atestă supunerea cuiva față de Porunca lui Allah	242		
Implicarea în da'wah este exact aceeași sarcină cu care s-au îndeletnicit toți Profeții lui Allah (Pacea fie asupra lor!), fără nicio excepție	242		
Invitarea oamenilor la islam este o sursă nelimitată de fapte bune	242		
Recompensa pe care Allah o are pregătită pentru cei care îi invită pe ceilalți la islam este mai bună decât toate bucuriile acestei lumi	242		
Cerințele unei modalități corecte de a îi chema pe ceilalți la islam	243		
Înțelegerea și deținerea de cunoștințe	243		
Înțelepciunea	244		
Invitarea la islam a membrilor familiei și a rudelor	244		
Religia copiilor	246		

Introducere

Felicitări pentru îmbrățișarea acestei religii mărețe, islamul, pentru alegerea călăuzirii adevărate și pentru ieșirea din întunericul ignoranței la lumina credinței!

Felicitări pentru îndrăzneala și obiectivitatea de care ați dat dovadă în căutarea adevărului, înainte de a lua cea mai importantă decizie din viața dumneavoastră, aceea de a îmbrățișa această religie măreață!

O persoană care cumpără un aparat nou sau se alătură unui club, unei echipe sau unei instituții face tot ceea ce îi stă în putință pentru a învăța și a citi despre drepturile și obligațiile sale și pentru a se familiariza cu noile circumstanțe.

Tot astfel, o persoană pe care Allah Preaînaltul a călăuzit-o către islam și a scos-o din întunericul ignoranței la lumina credinței trebuie să depună tot efortul pentru a învăța normele islamului referitoare la toate aspectele vieții. Acest lucru este necesar pentru a-L adora pe Allah Preaînaltul pe baza unor cunoștințe corecte și pentru a face față noilor condiții, în concordanță cu învățăturile islamului.

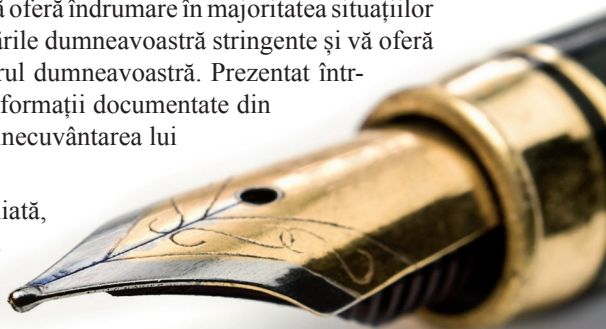
Vestea bună pentru voi în timp ce studiați aceste informații religioase este aceea că ele constituie întreaga moștenire a Profeților și a Mesagerilor, deoarece Profeții lui Allah (Pacea fie asupra lor!) nu lăsau moștenire nici bani și nici avere, ci, mai degrabă, ei, după cum ne-a informat Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „(Lasă moștenire) cunoașterea, iar cel care dobândește această (cunoaștere), a dobândit, de fapt, o parte îmbelșugată din moștenirea (Profeților).” [Abu Dawud, 88]

Acest extraordinar ghid ilustrat vă prezintă primul pas și baza în procesul de învățare a acestei religii mărețe, care este, fără îndoială, cea mai mare binecuvântare pe care Allah Preaînaltul a trimis-o asupra omului. Această carte vă oferă îndrumare în majoritatea situațiilor de viață cu care vă puteți întâlni, răspunde la întrebările dumneavoastră stringente și vă oferă un sprijin amplu în relaționarea cu oamenii din jurul dumneavoastră. Prezentat într-un stil simplu, acest ghid vă oferă, de asemenea, informații documentate din Nobilul Coran și din Sunnah Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Pe lângă faptul că este o carte încântătoare și detaliată, reprezintă și un ghid de referință pe care îl puteți consulta ori de câte ori întâmpinați o situație anume sau vă aflați în nevoia de a cunoaște norma islamică referitoare la un anumit subiect.

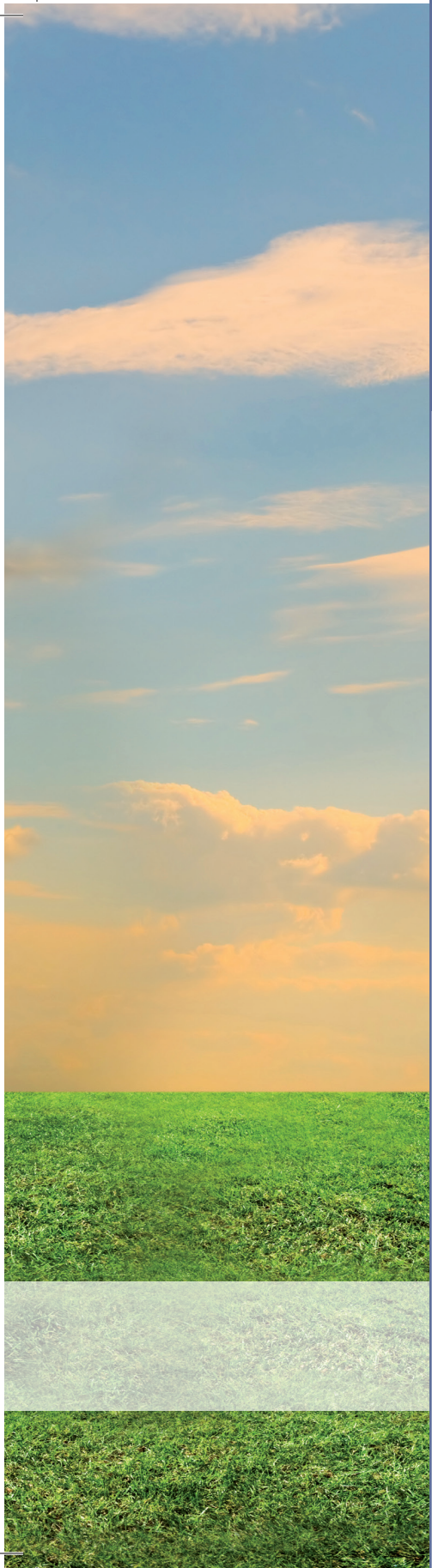
Îl rugăm pe Allah Cel Atotputernic să vă dăruiască prosperitate abundentă și călăuzire, să vă facă inima să adere ferm la religia Sa, să vă binecuvânteze oriunde v-ați afla și să ne accepte pe noi toți în Paradis alături de cei asupra cărora El, Preaînaltul, și-a revărsat Harul și pe care i-a privilegiat, Profeții (Pacea fie asupra lor!) și cei sinceri dintre dreptcredincioși .

Autorul

Prefață

Cuprins

Cea mai mare binecuvântare

Scopul existenței umane

Islamul este o religie universală

Fără intermediari între Dumnezeu și om

Islamul este religia vieții

Învățarea normelor islamice

Norme islamice

Cum să aflați despre normele islamului

Islamul este o religie moderată

Islamul acoperă toate aspectele vieții

Islamul trebuie judecat după principiile sale sublime și nu după comportamentul unor musulmani

Cele cinci cerințe fundamentale

> Cea mai mare binecuvântare

Allah Preaînaltul ne-a acordat nouă, oamenilor, nenumărate binecuvântări. El ne-a înzestrat cu vedere, auz, intelect, sănătate, avere și familie. În plus, El a făcut ca tot ceea ce există în Univers să fie supus nouă: Soarele, Luna, Cerurile, Pământul și nenumărate alte lucruri, așa cum afirmă Coranul: „Și de ați [vrea voi să] socotiți binefacerile lui Allah, voi nu veți izbuti să le numărați [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 16:18]

Însă, toate aceste binecuvântări vor înceta să existe atunci când viața noastră luminează scurtă se va sfârși. Singura binecuvântare care ne va aduce cu siguranță fericire și liniște în această viață și fericire veșnică în Viața de Apoi este aceea de a fi musulman; iar aceasta este, în mod incontestabil, cea mai mare binecuvântare pe care Allah Preaînaltul ne-a dăruit-o.

Acesta este motivul pentru care Allah Preaînaltul Își atribuie această binecuvântare, acordându-i o mare onoare față de celelalte binecuvântări, așa cum spune și Coranul: „[...] În ziua aceasta, am desăvârșit religia voastră și am împlinit Harul Meu asupra voastră și am încuviințat islamul ca religie pentru voi! [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 5:3]

Cât de mărețe sunt binecuvântările lui Allah asupra noastră! El, Preaînaltul, ne-a scos din întunericul ignoranței la lumina credinței și ne-a călăuzit spre adevărata religie pe care a ales-o pentru noi, astfel încât să putem îndeplini obiectivul pentru care am fost creați și anume acela de a-L adora numai pe El. Astfel, vom putea duce o viață fericită în această lume și vom obține o recompensă măreață în Viața de Apoi.

Cât de mărețe sunt favorurile lui Allah asupra noastră! El ne-a ales și ne-a făcut cea mai bună comunitate care a existat

> Islamul este cea mai mare binecuvântare dintre toate câte există

vreodată pentru binele întregii omeniri, ducând mai departe mărturisirea de credință „Lā ilāha illa Allah” (Nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah) cu care i-a trimis pe toți Profeții Săi (Pacea fie asupra lor!).

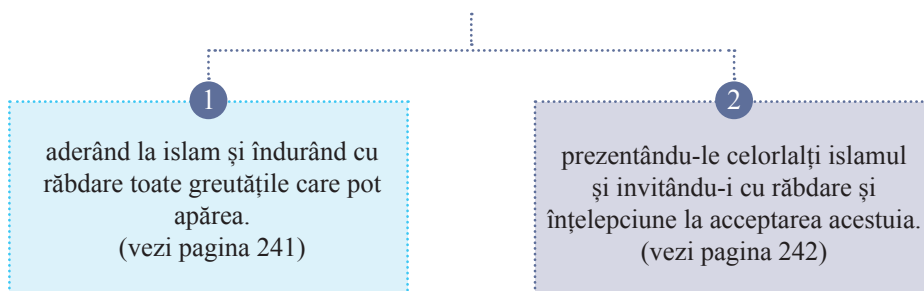
Atunci când niște oameni ignoranți au crezut în mod eronat că i-au făcut o favoare Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îmbrățișând islamul, Allah Preaînaltul le-a amintit că, în primul rând, călăuzirea lor către islam este o favoare a lui Allah trimisă asupra lor, după cum spune Coranul: „Ei îți amintesc că ți-au făcut cinste îmbrățișând islamul. Spune: «Nu-mi faceți nicio cinste cu islamul vostru! Dimpotrivă, Allah v-a favorizat pe voi prin călăuzirea voastră spre credință, dacă voi sunteți sinceri!»” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 49:17]

Este adevărat că binecuvântările lui Allah sunt numeroase, însă, conform acestui verset, singura binecuvântare pe care Allah afirmă că a revărsat-o asupra noastră este călăuzirea către islam și adorarea numai a Lui, fără a-I asocia orice alți parteneri.

Prin urmare, pentru a continua să beneficiem de o astfel de binecuvântare imensă, trebuie să ne exprimăm recunoștința față de Allah Preaînaltul pentru că ne-a dăruit-o, așa cum spune Coranul: „[...] Dacă veți fi mulțumitori, vă voi înmulți [binefacerile Mele] [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 14:7]

Și oare cum ne-am putea arăta recunoștința față de Allah pentru o asemenea binecuvântare?

Putem face aceasta realizând următoarele două lucruri:

> Scopul existenței umane

Mulți filozofi și laici deopotrivă găsesc extrem de dificil să răspundă la cele mai importante întrebări din viața noastră:

De ce suntem noi aici?

Care este scopul existenței umane?

Coranul afirmă în mod clar și cu acuratețe care este scopul existenței umane, spunând: „Eu nu i-am creat pe djinni și oameni decât pentru că ei să Mă adore.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 51:56] Prin urmare, este clar faptul că noi suntem aici pentru a-L adora pe Allah Cel Atotputernic.

Cu toate acestea, adorarea (‘ibādah) în islam nu presupune abandonarea vieții lumești și a plăcerilor sale. Acesta este un termen vast care include, pe lângă actele de adorare precum rugăciunea, postul și actele de caritate obligatorii (zakāh), toate

acțiunile umane, precum și plăcerile și jocul, atât timp cât acestea sunt realizate de dragul lui Allah, așa cum ne-a informat Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Sunteți recompensați chiar și atunci când aveți relații intime cu soțiile voastre.” [Muslim, 1006]

În acest fel, în ciuda faptului că este scopul principal aflat la baza existenței umane, adorarea devine esența vieții, oferindu-i musulmanului posibilitatea de a transforma toate practicile permise de zi cu zi în acte mărețe de adorare. Nobilul Coran spune: „Spune [o, Mohammed]: «Într-adevăr, rugăciunea mea, sacrificiul meu, viața mea și moartea mea Îi aparțin lui Allah, Stăpânul lumilor.»” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 6:162]

> *Islamul este o religie universală*

Islamul este religia milei, care a fost trimisă pentru toți oamenii din lume, indiferent de rasă, culoare, cultură, tradiții și localizare geografică, așa cum spune Coranul: „Și Noi nu te-am trimis [o, Mohammed] decât ca o îndurare pentru lumi.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 21:107]

Acesta este motivul pentru care islamul respectă tradițiile diferite ale oamenilor și nu le cere noilor musulmani să își schimbe propriile tradiții și obiceiuri, cu excepția cazului în care acestea contravin unora dintre învățăturile islamice. Astfel, tradițiile care sunt împotriva învățăturilor islamice trebuie schimbate și înlocuite cu o alternativă mai bună, pentru că, la urma urmei, Allah Cel Atoateștiutor este Cel care prescrie și interzice orice voiește, iar credința noastră în El ne cere să acționăm în conformitate cu Legile Sale.

Islamul ne învață, de asemenea, că tradițiile musulmanilor care nu au legătură cu islamul și cu învățăturile sale nu trebuie să fie considerate „islamice” și că un nou musulman nu este obligat să le onoreze sau să le respecte, întrucât acestea nu reprezintă decât o serie de obiceiuri permise ale unui anumit grup de oameni.

Întreg Pământul este un loc pentru adorarea lui Allah

Islamul consideră orice loc din lume ca fiind adecvat pentru adorarea lui Allah și că nu există vreun loc sau vreo țară anume în care trebuie să migreze și să se stabilească musulmanii pentru a Îl putea adora pe Allah Preaînaltul în siguranță.

Nu li se impune nici să emigreze în altă țară, cu excepția cazului în care sunt împiedicați să Îl adore pe Allah, situație în care ei pot face aceasta, emigrând acolo unde Îl pot adora pe Allah în siguranță deplină, așa cum afirmă Coranul: „O, robi ai Mei care ați crezut! Pământul Meu este atât de întins! Așadar, Adorați-Mă pe Mine!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 29:56]

> *Niciun intermediar între Dumnezeu și om*

Multe religii le-au dat unor persoane anumite privilegii religioase și au făcut adorarea și credința oamenilor dependente de aprobarea acestora. Cu alte cuvinte, ei pretind că sunt intermediari între Dumnezeu și oameni și susțin în mod fals că pot ierta păcatele și chiar că dețin știința celor nevăzute!

Astfel, islamul a venit pentru a-i aduce onoare și demnitate omului și pentru a respinge ideea falsă că actele lui de adorare, căința sau mântuirea sa sunt dependente de aprobarea unei anumite persoane, indiferent de cât devotată și de virtuoaasă ar fi ea.

În islam, musulmanul Îl adoră pe Allah Preaînaltul în mod direct, fără niciun fel de intermediar între el și Domnul său; pentru că Allah Preaînaltul este aproape de robii

Săi; El le poate auzi rugăciunea și le poate răspunde, poate vedea actele lor de adorare și îi poate recompensa pentru efectuarea acestora. În islam, nimeni nu pretinde că iartă păcatele și că oferă „indulgențe”. Dacă o persoană comite un păcat și caută sincer iertarea lui Allah Preaînaltul, El îi va ierta cu siguranță păcatul. Nimeni nu are puteri supranaturale și nimeni nu poate influența Universul în vreun fel, pentru că puterea de decizie Îi aparține doar lui Allah.

Islamul eliberează, de asemenea, mintea umană și încurajează musulmanii, atunci când apar diferențe de opinie, să apeleze la Coran și la spusele și acțiunile autentice ale Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) - Sunnah - și aceasta pentru că, după Allah, nicio ființă umană nu are dreptul să decidă cu privire la chestiunile religioase, cu excepția

> *Niciun intermediar între Dumnezeu și om*

Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), destinatarul Revelațiilor lui Allah, care nu vorbește după propria dorință, așa cum afirmă Coranul: „El Nu rostește nimic după dorința lui! ~ El [Coranul] nu este decât o Revelație trimisă.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 53:3-4]

Cât de măreață este această religie! Ea este în armonie totală cu fitrah (firea naturală) cu care Allah l-a creat pe om, făcându-l propriul său stăpân și oferindu-i posibilitatea de a înlocui adorarea dumnezeilor falși cu libertatea neîngrădită de a Îl adora numai pe Allah Preaînaltul.

> *Islamul este religia vieții*

Islamul este o religie care aduce echilibru între viața lumească și Viața de Apoi. Conform islamului, viața lumească este asemeni unui teren fertil în care musulmanul seamănă semințele faptelor bune în toate aspectele vieții, cu scopul de a culege roadele muncii sale, atât în această viață, cât și în Viața de Apoi. Acest demers necesită o atitudine optimistă, dedicare, seriozitate și determinare, lucru pus în evidență de următoarele puncte:

Dezvoltarea Pământului

Coranul spune: „[...] El v-a creat pe voi din pământ și v-a făcut să locuiți pe el [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 11:61]

Allah ne-a creat și ne-a pus pe acest Pământ, poruncindu-ne să-l dezvoltăm și să stabilim o civilizație pentru beneficiul omenirii, într-un mod care nu contrazice învățăturile islamice.

Într-adevăr, El consideră acest lucru ca fiind un act de adorare pentru care cel ce îl îndeplinește va fi răsplătit, chiar dacă aceasta se face în vremuri de mare agitație și în condiții îngrozitoare, precum Ziua Judecării.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Dacă Ora (Ziua Judecării) vine atunci când unul dintre voi ține în mână un răsad de palmier (ce urmează a fi plantat), atunci, dacă îl poate planta înainte ca Ceasul să vină, trebuie să o facă.” [Al-Bukhari, 479]

Menținerea relațiilor sociale

Islamul îi cheamă pe adepții săi să coopereze cu oamenii din jurul lor, indiferent de diferențele culturale și religioase, pentru a institui o civilizație și a construi o societate sănătoasă.

Acesta îi îndeamnă să se asocieze între ei și să stabilească relații de cel mai înalt nivel, reglementate de standardele morale sublime pe care islamul le propagă.

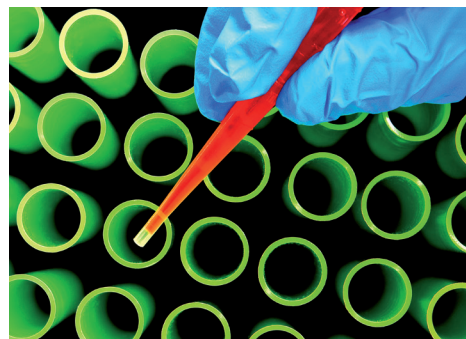
De asemenea, el îi avertizează împotriva izolării și a retragerii din societate, considerând că genul acesta de comportament este împotriva metodei corecte adoptate în mod normal de către cei care se dedică predicării islamului și chemării la principiile sale sublime.

De altfel, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a atras atenția că: „Un credincios care interacționează cu ceilalți oameni și îndură răul venit din partea lor este mult mai bun decât cel care nu interacționează cu oamenii și care nu îndură răul (venit din partea lor).” [Al-Bukhari, 338]

Înșușirea de cunoștințe

Nu a fost o coincidență faptul că primul cuvânt revelat Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost: „Citește!”

De fapt, islamul subliniază importanța dobândirii de cunoștințe benefice în toate domeniile de interes uman și consideră calea pe care o urmează un musulman în căutarea cunoașterii ca fiind o cale care conduce, de fapt, spre Paradis, după cum ne-a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Allah face calea spre Paradis ușoară pentru cel care a pășit pe un drum în căutarea cunoașterii.” [Muslim, 1381; Abu Dawud, 3643]

> Islamul nu a asistat niciodată la un conflict între religie și știință, așa cum este cazul altor religii.

În realitate, în islam nu a existat niciodată un conflict între religie și știință, așa cum este cazul altor religii. Dimpotrivă, acesta a susținut întotdeauna știința și i-a chemat pe adepții săi să învețe și să îi învețe și pe alții, atât timp cât aceste cunoștințe sunt benefice pentru întreaga omenire.

Mai mult decât atât, islamul îi onorează pe cei care îi învață pe ceilalți oameni și care își împărtășesc cunoștințele, ridicându-i la loc de cinste și promițându-le recompense nenumărate. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) spune într-una dintre Tradițiile sale că: „Întreaga creație a lui Allah se roagă pentru cei care le transmit oamenilor cunoștințe benefice.” [At-Tirmidhi, 2685]

> *Învățarea normelor islamice*

Unui musulman i se cere să cunoască normele islamice care privesc toate aspectele vieții sale - printre care se numără actele de adorare și relațiile sociale - astfel încât să își poată îndeplini atribuțiile având cunoștințe corecte și certitudine. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Dacă Allah dorește binele cuiva, El îi dă înțelegere asupra religiei.” [Al Bukhari, 71; At-Tirmidhi, 2645]

Prin urmare, el trebuie să învețe totul despre îndatoririle religioase pe care trebuie să le îndeplinească, așa cum sunt purificarea, modul de efectuare a rugăciunii (as-salāh), precum și alimentele și băuturile permise și interzise în islam.

De asemenea, este recomandat să învețe și despre alte acțiuni care sunt recomandate, dar nu obligatorii.

> Norme islamice

Totalitatea vorbelor și acțiunilor umane sunt incluse în cinci categorii:

Wājib (obligatorii)	Wājib (obligatorii) Aceasta însumează acele acte impuse musulmanilor de către Allah Preaînaltul. Cei care le îndeplinesc vor fi răsplătiți, iar cei care le neglijează vor fi pedepsiți. Exemple de astfel de acte includ cele cinci rugăciuni zilnice obligatorii și postul din luna Ramadan.
Harām (interzise)	Această categorie însumează actele pe care Allah Preaînaltul le-a interzis. Cei care le abandonează vor fi răsplătiți, iar cei care le efectuează vor fi pedepsiți. Exemple de astfel de acte includ consumul de alcool și comiterea actului sexual ilicit – adulterul.
Sunnah - Mustahab - (recomandate)	Această categorie descrie faptele care sunt recompensate, dar a căror omisiune nu este pedepsită, precum întâmpinarea oamenilor cu o față zâmbitoare, transmiterea salutului islamic (spunând „As-salāmu aleikum!” - Pacea fie asupra voastră!) la întâlnirea unui musulman și îndepărtarea murdăriei sau a obiectelor periculoase de pe un drum public.
Makrūh (nerecomandate)	Aceasta însumează actele pe care islamul le cere adepților săi să le evite. Cei care le evită vor fi răsplătiți, iar cei care le efectuează nu vor fi pedepsiți. Acestea includ acte precum jucatul cu degetele în timpul rugăciunii.
Mubāh (permise, acceptate)	Această categorie însumează acele acte care nu sunt nici interzise și nici recomandate. Ele sunt mai degrabă neutre și, prin urmare, nu fac nici obiectul recompensei, nici al pedepsei. Acestea fac referire, spre exemplu, la vânzări, călătorii sau vorbit.

> Cei cinci stâlpi ai islamului

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Islamul a fost construit pe cinci [stâlpi]: mărturisirea că nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah și că Mohammed este Mesagerul și Robul lui Allah, efectuarea rugăciunii, plata zakāt-ului (caritatea anuală obligatorie), pelerinajul la Casă (Al-Ka‘bah) și postul din luna Ramadan.” [Al-Bukhari, 8; Muslim, 16]

Acești cinci stâlpi constituie însăși temelia islamului. Vom examina și discuta regulile lor în capitolele următoare.

Primul dintre aceștia este credința în Allah Preaînaltul și afirmarea Unicității Sale sau Tawhīd. Acest lucru este discutat în capitolul următor, intitulat „Credința ta”.

Urmează rugăciunea (as-salāh), care este cea mai măreață și mai nobilă dintre toate actele de adorare. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a descris-o ca fiind „stâlpul religiei” [At-Tirmidhi, 2749]. Aceasta înseamnă că este stâlpul pe care se stabilește în mod ferm islamul.

Cu toate acestea, pentru ca rugăciunea să fie validă, ea trebuie efectuată după ce musulmanul s-a purificat mai întâi. De aceea, capitolul „Credința ta” este urmat în mod logic de „Purificarea ta” și apoi de „Rugăciunea ta”.

1

Mărturisirea că nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah și că Mohammed este Mesagerul și Robul lui Allah.

2

Efectuarea rugăciunii

3

Plata carității anuale obligatorii (az-zakāh)

4

Postul din luna Ramadan

5

Efectuarea pelerinajului la Casă (Ka'bah)

Stâlpii islamului

Stâlpii islamului	
1	Mărturisirea că nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah și că Mohammed este Mesagerul și Robul lui Allah.
2	Efectuarea rugăciunii
3	Plata carității anuale obligatorii (az-zakāh)
4	Postul din luna Ramadan
5	Efectuarea pelerinajului la Casă (Ka'bah)

> Cum să aflați despre legile islamului

Dacă o persoană este afectată de o boală și vrea să beneficieze de un tratament medical, ea va căuta, cu siguranță, medicii cei mai iscusiți pentru a obține tratamentul cel mai eficient posibil. Cu siguranță, nu va lua o rețetă de la orice doctor, deoarece viața sa îi este dragă.

Religia este, fără îndoială, cel mai important lucru din viața noastră și, de aceea, trebuie să facem tot posibilul pentru a afla cât mai multe despre regulile și învățăturile sale și să căutăm răspunsuri la întrebările referitoare la chestiunile pe care nu le cunoaștem la învățați de încredere.

Citirea cărții de față, care vă învață chestiunile referitoare la religie în adevărata lor lumină, este un pas în direcția cea bună. Așa cum spune Coranul: „[...] Întrebați-i pe oamenii pricepuți în cărți, dacă voi nu știți.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 16:43] De asemenea, trebuie să faceți investigații suplimentare atunci când aveți îndoieli cu privire la reglementările islamice referitoare la orice subiect. Puteți face acest lucru prin contactarea centrelor islamice și a moscheilor din apropiere, asigurându-vă, în prealabil, că acestea sunt din rândul celor care urmează Coranul și Sunnah autentică. Puteți afla despre amplasamentul lor și datele de contact vizitând următorul website:

www.islamicfinder.org

De asemenea, trebuie să consultați site-uri de încredere care vă vor clarifica adevărul islamului, precum:

www.newmuslimguide.com

www.guide-muslim.com

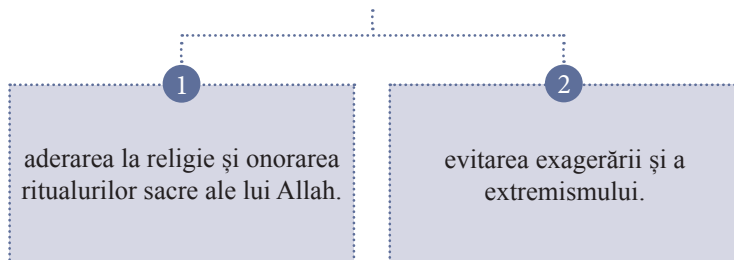

> Noul musulman trebuie să viziteze și să păstreze legătura cu centrele islamice din apropiere și să consulte cărți și site-uri de încredere.

> Islamul este o religie moderată

Islamul este o religie moderată, care urmează calea de mijloc, între exagerare și neglijență, extremism și respingerea totală a religiei. Această moderație este întâlnită în toate actele și ritualurile de adorare.

Acesta este motivul pentru care Allah Preaînaltul le poruncește Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), companionilor săi (Allah să fie mulțumit de ei!) și musulmanilor, în general, să fie moderați, ceea ce se poate obține prin respectarea a două lucruri:

Coranul spune: „Deci rămâneți pe Calea cea Dreaptă, așa cum vi s-a poruncit, laolaltă cu aceia care s-au căit împreună cu tine! Și nu treceți peste limite, fiindcă El este Basîr [Atoatevăzător] a ceea ce faceți!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 11:112]

Aceasta înseamnă: fiți fermi în urmarea adevărului pe cât de bine puteți, fără a depăși limitele prin exagerare și extremism.

Odată, în timp ce îi învăța pe companionii săi (Allah să fie mulțumit de ei!) unul dintre ritualurile pelerinajului, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a avertizat împotriva extremismului, subliniind că tocmai acesta a fost motivul distrugerii națiunilor din trecut: „Feriți-vă de extremism în religie, pentru că predecesorii voștri au fost distruși de extremism în religie.” [An-Nasa'i, 3057]

De aceea, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus, de asemenea: „Asumați-vă doar acele acțiuni pe care aveți puterea să le îndepliniți în mod constant.” [Al-Bukhari, 1100]

Cu altă ocazie, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a dezvăluit înțelesul adevărat al Mesajului cu care a fost trimis și anume acela de a nu îi împovăra pe oameni peste puterile lor, ci de a-i învăța cu înțelepciune și a le ușura lucrurile: „Allah nu m-a trimis pentru a fi aspru și pentru a le cere oamenilor să fie aspri, ci m-a trimis pentru a-i învăța (pe oameni) și a face lucrurile mai ușoare (pentru ei).” [Muslim, 1478]

> Islamul acoperă toate aspectele vieții

Islamul nu este numai o nevoie spirituală îndeplinită de către musulmani în moschei, prin rugăciuni și rugi.

El nu este nici doar o simplă serie de opinii și credințe îmbrățișate de către adepții săi.

Așa cum nu este nici doar un sistem economic cuprinzător.

Și nu este nici doar un set de reguli și de principii pentru construirea unei societăți și a unui sistem.

Și nu este nici doar un set de valori morale și maniere menite să fie folosite în relațiile cu ceilalți.

Ci, mai degrabă, el este un mod de viață complet, care acoperă toate aspectele vieții, fără excepție.

Cu adevărat, Allah Și-a desăvârșit Harul asupra musulmanilor prin faptul că a ales islamul ca religie pentru ei și ca un mod de viață complet, așa cum El Însuși spune în Nobilul Coran: „[...] În ziua aceasta, am desăvârșit religia voastră și am împlinit Harul Meu asupra voastră și am încuviințat islamul ca religie pentru voi! [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 5:3]

Odată, când un politeist l-a întrebat în mod sarcastic pe Salman Al-Farsi (Allah să fie mulțumit de el!), unul dintre companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „«Profetul vostru v-a învățat totul, chiar și modul corect de defecare și urinare?»» Salman a răspuns cu mândrie: «Da, într-adevăr, el ne-a învățat și acest lucru» și a continuat explicându-i prescripțiile islamului cu privire la această chestiune.” [Muslim, 262]

> Islamul acoperă toate aspectele vieții

> Islamul trebuie judecat pe baza principiilor sale sublime și nu pe baza comportamentului unora dintre musulmani.

Dacă veți întâlni un medic care fumează sau un profesor cu caracter imoral, le veți dezaproba cu siguranță practicile greșite, care sunt în mod evident în contradicție cu poziția lor socială și cu tipul de cunoștințe pe care le-au dobândit. Acest lucru, însă, nu vă va face să negați beneficiile imense pe care medicina le-a adus omenirii sau poziția importantă pe care educația și studiul le ocupă în cadrul societății și al civilizației.

Veți ajunge fără îndoială la concluzia că un astfel de medic sau profesor prezintă într-o lumină falsă calificările sale profesionale, precum și afiliațiile sale.

În mod similar, în cazul în care întâlniți unii musulmani care dau curs unor practici greșite, (trebuie să știți că) acest lucru nu reflectă adevărata natură a islamului, la fel cum acțiunile greșite ale aceluia medic sau profesor nu pot fi atribuite profesiei. Tot astfel, comportamentele greșite ale unor musulmani nu pot, cu atât mai mult, să fie atribuite islamului. Ele nu constituie decât un aspect al slăbiciunii umane și, prin urmare, ar putea fi atribuite unor practici culturale greșite care nu au nimic de-a face cu islamul.

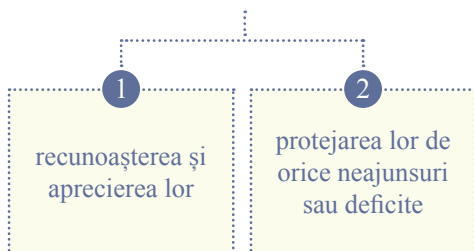
> *Cele cinci cerințe fundamentale*

Acestea sunt cerințele fundamentale pe care omul trebuie să le îndeplinească pentru a duce o viață onorabilă. Cu adevărat, toate Legile Divine au poruncit conservarea lor și au interzis orice lucru care le contrazice.

Islamul îi îndeamnă pe adepții săi să protejeze aceste necesități, astfel încât musulmanul să poată trăi în viața lumească în siguranță și liniște.

Musulmanii din toate părțile lumii alcătuiesc o comunitate unică (um-mah), ai cărei membri se sprijină unul pe altul fiind asemeni unei structuri solide, cimentate, fiecare parte consolidându-le și sprijinindu-le pe celelalte. Ei sunt exact așa cum i-a descris și Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), asemeni unui singur trup - atunci când o parte a lui este în suferință, întregul corp suferă, din cauza febrei și a insomniei.

Aceste cinci cerințe fundamentale pot fi prezervate prin următoarele două (chestiuni):

> Allah Preaînaltul ne poruncește să apărăm viața omului, chiar dacă aceasta presupune comiterea unor acte considerate interzise (păcate).

1 Religia

Acesta este principalul motiv pentru care Allah Preaînaltul i-a creat pe oameni și a trimis Mesageri care să Îi transmită mesajul și să-l preserveze, așa cum găsim în Nobilul Coran: „Noi am trimis la fiecare comunitate un Trimis [ca să le zică]: «Adorați-L pe Allah și țineți-vă departe de Taghūt [toate falsele zeități]!»” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 16:36]

Într-adevăr, islamul insistă asupra păstrării religiei și a protejării ei împotriva oricărui lucru ce i-ar putea distruge puritatea, așa cum este, spre exemplu, adorarea zeilor falși împreună cu Allah Preaînaltul sau în locul Lui (shirk - politeism), credința în superstiții și comiterea de acte interzise.

2 Viața

Allah Preaînaltul ne poruncește să protejăm viața umană, chiar dacă acest lucru ar presupune comiterea unui păcat, în special atunci când suntem forțați să facem

aceasta, așa cum spune Nobilul Coran: „[...] Dar cel care a fost silit [de necesitate], fără să își dorească și fără să întreacă măsura, acela nu se încarcă de păcat, căci Allah este Ghafūr [Atoateiertător], Rahīm [Prea Îndurător].” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:173]

El a interzis sinuciderea și orice acțiune care este împotriva vieții umane în general: „[...] Și nu vă aruncați cu propriile voastre mâini [pradă] pieirii! [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:195]

De asemenea, El a legiferat pedepse menite să îi descurajeze pe oameni de la prejudicierea altora pe nedrept, indiferent de religia lor: „O, voi cei care credeți, v-a fost prescris talionul pentru cei uciși [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:178]

> Allah ne poruncește să apărăm viața omului, chiar și cu riscul de a comite unele acte considerate interzise (păcate).

3 Intelectul

Islamul interzice tot ceea ce are un efect negativ asupra minții și afectează discernământul. Într-adevăr, intelectul este una dintre cele mai mari binecuvântări pe care Allah Preaînaltul le-a revărsat asupra noastră; aceasta fiind aptitudinea cu care Allah l-a onorat pe om și l-a favorizat față de celelalte creaturi. El este, de asemenea, motivul pentru care omul este tras la răspundere în această viață, precum și în Viața de Apoi.

Din acest motiv, Allah Preaînaltul a interzis toate tipurile de băuturi alcoolice și de droguri, pe care le descrie ca fiind o monstruoșitate din lucrătura Satanei: „O, voi cei care credeți! Băuturile alcoolice, jocul de noroc, pietrele ridicate [idolii] și săgețile [pentru prezicere] sunt numai murdării din lucrătura lui Șeitan. Deci feriți-vă de ele ca să izbândați!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 5:90]

4 Descendenții

Islamul subliniază importanța procreării, a întemeierii și a clădirii unei familii în care noua generație să dobândească bune maniere și să învețe principii nobile și mărețe. Acest lucru reiese clar dintr-o serie de hotărâri care includ următoarele:

- Islamul încurajează căsătoria și le cere adepților lui să faciliteze căsătoria pentru persoanele necăsătorite, pretinzând pentru aceasta cheltuieli minime. Allah Preaînaltul spune: „Căsătoriți-i pe cei care sunt singuri dintre voi [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 24:32]

- El interzice toate relațiile păcătoase, ilicite și blochează toate căile care conduc la ele. Allah Preaînaltul spune: „Și nu vă apropiați de adulter, căci el este o josnicie! Și rău drum este el!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 17:32]
- Islamul interzice calomnierea sau defăimarea descendenței oamenilor și o consideră un păcat major pentru care făptuitorul este supus unei pedepse specifice în aceasta viață, precum și chinului din Viața de Apoi.
- El le poruncește adepților săi să apere onoarea oamenilor și îl consideră pe cel care este ucis în timp ce apăra onoarea sa sau pe cea a familiei sale ca fiind un martir. (Vezi pagina 202)

5 Proprietatea

Islamul le cere adepților săi să-și protejeze proprietatea, să își conserve averea și să-și câștige existența, făcând toate tranzacțiile comerciale legale.

Camăta, înșelătoria, hoția și însușirea averii oamenilor prin mijloace ilicite sunt strict interzise și aceasta pentru protejarea averii. Coranul îi avertizează pe cei care fac astfel de lucruri că îi așteaptă pedepse severe. (Vezi pagina 172)

> **Prezervarea onoarei personale și a descendenței este unul dintre cele mai mărețe obiective ale legii islamice (Shari'ah)**

Credința ta

1

Toate mesajele divine pe care Profeții (Pacea fie asupra lor!) le-au adus propriilor popoare chemau la adorarea exclusivă a lui Allah Preaînaltul, fără a-I asocia ceva în adorare, și la respingerea tuturor zeităților false. De fapt, acesta este și sensul exact al mărturisirii de credință, prin care cel care o pronunță intră în rândurile credincioșilor.

Cuprins

Mărturisirea de credință: sensul și cerințele acesteia

- De ce afirmația „Lā ilāha illa Allah”?
- Semnificația afirmației „Lā ilāha illa Allah”?
- Cele două părți principale ale „Lā ilāha illa Allah”

Mărturisirea că Mohammed este Mesagerul lui Allah

- Cine este Mesagerul lui Allah?
- Semnificația mărturisirii că Mohammed este Mesagerul lui Allah

Cei șase stâlpi ai credinței (imān)

Semnificația termenului de adorare (‘ibādah)

Asocierea de parteneri în adorarea lui Allah shirk –politeism)

Credința în Numele și Atributele lui Allah

Credința în îngeri

Credința în Cărțile Divine

Credința în Mesageri

Credința în Ziua Judecății

Credința în Destin

> Mărturisirea de credință: sensul și cerințele acesteia

Ash-hadu an lā ilāha illa Allah ua ash-hadu anna Mohammedan rasūlu Allah (Mărturisesc că nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah și că Mohammed este Mesagerul lui Allah)

De ce afirmația „Lā ilāha illa Allah” ?

- Pentru că este prima îndatorire a musulmanului. De aceea, oricine intenționează să accepte islamul trebuie să facă o astfel de mărturisire de credință și să creadă în ea.
- Pentru că persoana care o rostește, crezând în ea cu sinceritate și căutând prin aceasta Mulțumirea lui Allah, va

fi salvată de Focul Iadului, după cum a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Allah a interzis Focul Iadului pentru oricine spune «Nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah!», căutând prin aceasta Fața lui Allah (Mulțumirea lui Allah).”
[Al-Bukhari, 415]

- Pentru că persoana care moare crezând în ea va fi primită în Paradis, așa cum a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Cel care moare în deplină cunoștință de faptul că nu există nicio divinitate demnă de adorare în afară de Allah va intra în Paradis.”
[Muslim, 43]
- Pentru că a cunoaște semnificația și cerințele mărturisirii de credință este, fără îndoială, cea mai mare și importantă datorie a musulmanului.

Semnificația afirmației **Lā ilāha illa Allah**

Aceasta înseamnă că nu există nimeni altcineva demn de a fi adorat cu excepția lui Allah Preaînaltul. De fapt, această afirmație neagă existența oricărei alte divinități în afară de Allah și confirmă faptul că El este Unicul Dumnezeu Adevărat demn să fie adorat.

Cuvântul arab *ilāh* (divinitate) se referă la orice ființă care este adorată. Astfel, oricine adoră ceva, a luat de fapt acel ceva ca divinitate împreună cu Allah sau în locul Lui. Toate aceste divinități sunt într-adevăr false, cu excepția Dumnezeului Unic – Allah, adevăratul Domn și Creator.

Așadar, doar Allah Preaînaltul este demn să fie adorat. Numai El este Cel pe care trebuie să-L adore inimile oamenilor cu deplină dragoste, preamărire, umilință și teamă; numai la El trebuie căutat ajutorul și numai El trebuie invocat. Nimeni nu trebuie chemat alături de el, nu trebuie să i se ceară ajutor nimănui, nu trebuie să ne bazăm pe nimeni altcineva în afară de Allah Preaînaltul. Rugăciunile și sacrificiile trebuie oferite numai Lui și doar El trebuie adorat cu toată sinceritatea, așa cum ni se spune în Coran: „Și, de fapt, nu li s-a poruncit lor [în acest Coran] altceva [față de ceea ce li s-a poruncit deja în Scripturile lor originale] în

afară de adorarea [doar a] lui Allah, și să îi fie devotați în ceea ce privește religia [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 98:5]

Aceia care Îl adoră pe Allah Preaînaltul cu sinceritate, respectând cerințele mărturisirii de credință vor duce cu siguranță o viață fericită, pentru că doar prin adorarea lui Allah inimile își găsesc pacea și adevărata satisfacție, așa cum ni se spune în Nobilul Coran: „Pe cel ce face o faptă bună - bărbat ori femeie - și este credincios îl vom dăruia Noi cu o viață bună [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 16:97]

Cele două părți principale ale mărturisirii de credință „Lā ilāha illa Allah”

Această afirmație măreață cuprinde două părți care trebuie cunoscute, astfel încât să-i putem înțelege semnificația și cerințele:

1

Prima parte: «Lā ilāha» (Nu există nicio altă divinitate demnă de adorare) neagă existența oricărei alte divinități în afară de Allah Preaînaltul, respinge asocierea de parteneri lui Allah în adorare (shirk - politeism) și oprește de la credința în orice ființă sau lucru care este adorat împreună cu Allah, indiferent dacă aceasta este o ființă umană, un animal, un idol, o stea sau orice altceva.

Toate actele de adorare trebuie îndreptate numai către Allah și oricine le îndreaptă către orice altceva în afară de El este necredincios.

Coranul afirmă: „Și cel ce cheamă alături de Allah un alt dumnezeu, fără să aibă dovadă despre el, acela va da socoteală Domnului său. Cu adevărat, necredincioșii nu vor izbândi!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 23:117]

Semnificația afirmației «Lā ilāha illa Allah » și a celor două părți ale sale este

2

Cea de-a doua parte: «illa Allah» (în afară de Allah) confirmă faptul că Allah este Unicul Dumnezeu Adevărat demn de adorare și, astfel, toate actele de adorare, așa cum sunt rugăciunea, suplicația și încrederea, trebuie direcționate numai către El.

menționată în următorul verset: „[...] acela care îi respinge pe Taghūt [falsele divinități] și crede în Allah, acela s-a prins de cea mai trainică toartă [islamul], care nu se sparge niciodată [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:256]

Cuvintele «acela care se leapădă de Taghūt (falsele divinități)» oferă sensul primei părți a mărturisirii de credință și anume «Lā ilāha», în vreme ce cuvintele «și crede în Allah» furnizează sensul celei de-a doua părți și anume «illa Allah».

> Mărturisirea că Mohammed este Mesagerul lui Allah

Cunoașterea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

1 Nașterea sa

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a născut în Mecca, în anul 570 e.n. Tatăl său a murit înainte ca el să se nască, iar mama sa a murit pe când el era foarte mic. Astfel, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost dat în îngrijire bunicului său din partea tatălui, ‘Abd al-Muttalib, iar după moartea acestuia, a fost dat în grija unchiului său din partea tatălui, Abu Tālib.

2 Viața și educația sa

Înainte să primească Revelația, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a petrecut patruzeci de ani în tribul meccan Quraiș, în care s-a născut, iar în această perioadă (570-610 e.n.) a ajuns să fie cunoscut printre oamenii lui ca „as-sādiq al-amīn” (cel sincer și demn de încredere), datorită integrității și a manierelor sale excelente. A fost păstor și mai apoi comerciant.

Înainte de apariția islamului, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost un dreptcredincios și a susținut convingerile pur monoteiste ale Profetului Avraam (Pacea fie asupra sa!), adorându-L doar pe Allah, fără a-I atribui vreun partener și respingând închinarea la idoli și practicile păgâne.

Numele Profetului nostru

Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost fiul lui ‘Abd Allah, fiul lui ‘Abd Al-Muttalib, din clanul Banu Hāshim al tribului Quraiș. Indiscutabil, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost cel mai nobil dintre toți arabii.

Un Mesager pentru întreaga omenire

Allah Preaînaltul l-a trimis pe Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ca Mesager pentru oamenii de toate rasele, clasele și culorile, și le-a impus tuturor să îl urmeze, după cum afirmă Coranul : „Spune [o, Mohammed]: «O, oameni! Eu sunt pentru voi toți Trimisul lui Allah.» [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 7:158]

3 Misiunea sa

Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia să se retragă în mod regulat în peștera Hirā', pe vârful muntelui Nur, la marginea orașului Mecca, în Arabia Saudită de astăzi, meditănd și adorându-L pe Allah. Când a împlinit patruzeci de ani, a început să primească Revelația de la Allah Preaînaltul. Primele versete pe care le-a primit au fost: „Citește! În Numele Domnului tău care a creat [tot ceea ce există].” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 96:1] Aceste versete au inaugurat o nouă eră a cunoașterii, a luminii călăuzitoare și a îndrumării. Revelațiile coranice au continuat timp de douăzeci și trei de ani.

4 Începutul misiunii sale

După trei ani de propovăduire a islamului în secret, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a predicat în mod deschis timp de încă zece ani. În această perioadă, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și companiile săi (Allah să fie mulțumit de ei!) au fost supuși la toate formele de nedreptate și persecuție de către păgânii din tribul Quraiș. Fără a deznădăjdui, în sezonul pelerinajului, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a început să le prezinte islamul pelerinilor care veneau din diferite triburi, chemându-i la noua credință. Pelerinii din Medina au acceptat islamul și, curând după aceea, musulmanii au început emigrarea către orașul lor, în grupuri succesive.

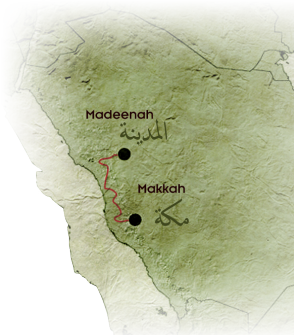
Coranul i-a fost revelat lui

Allah Preaînaltul i-a revelat cea mai măreață dintre Scripturile Sale Divine, Nobilul Coran, care nu conține minciuni sau contradicții.

El a fost Pecetea Profetilor și a Mesagerilor

Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost ultimul Profet trimis de Allah Preaînaltul. Prin urmare, nu va mai fi niciun Profet după el, după cum reiese din versetul: „Mohammed nu este tată niciunuia dintre bărbații voștri, ci el este Trimisul lui Allah și Pecetea finală a Profetilor [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 33: 40]

5 Emigrarea sa

La vârsta de cincizeci și trei de ani, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a emigrat la Medina, care pe atunci se numea Yathrib, în anul 622 e.n. Emigrarea a avut loc după ce căpeteniile tribului Quraiș, care s-au opus misiunii sale, au complotat să-lucidă. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a petrecut acolo zece ani, invitând oamenii la islam și poruncindu-le musulmanilor rugăciunea, caritatea anuală obligatorie (zakāh) și celelalte ritualuri islamice.

6 Eforturile sale în răspândirea islamului

După emigrarea sa la Medina (622-623 e.n.), Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a pus bazele civilizației islamice și a stabilit aspectele societății musulmane. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a eradicat fanatismul tribal, a răspândit cunoașterea, a stabilit principiile justiției, dreptatea, fraternitatea, cooperarea și organizarea. Unele triburi au încercat să oprească răspândirea islamului odată pentru totdeauna, ceea ce a dus la numeroase confruntări și războaie, dar Allah Preaînaltul l-a sprijinit pe Mesagerul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și a făcut ca islamul să iasă învingător. Apoi, oamenii din Mecca și din cele mai multe orașe și triburi din Peninsula Arabică au început, de bună voie, să intre, în grupuri, în această măreață religie, pe deplin convingși că aceasta este religia adevărată.

7 Moartea sa

Conform calendarului lunar, în luna Safar, anul 11, după hijrah (iunie 632 e.n.), după ce a răspândit mesajul islamului și Allah Preaînaltul a completat binecuvântarea Sa asupra musulmanilor, perfecționând religia Sa, Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a avut un atac brusc de febră care a dus la moartea sa, în ziua de luni, 11 Rabi‘a al-Awwal, după hijrah (8 iunie 632 e.n.), la vârsta de 63 de ani. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost îngropat în locuința soției sale ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!), locuință care, în prezent, este încorporată în Moscheea Profetului.

Ce înseamnă mărturisirea că Mohammed este Mesagerul lui Allah

Acest lucru înseamnă să crezi în afirmațiile sale, să faci faptele pe care el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a prescris, să eviți actele pe care le-a interzis și să-L adori pe Allah Preaînaltul în felul în care el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne-a poruncit și ne-a învățat.

Ce presupune credința că Mohammed este Mesagerul lui Allah?

1

Să credem toate afirmațiile pe care el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a făcut în toate domeniile, printre care se numără:

- Aspectele legate de lumea nevăzută, așa cum sunt Ziua de Apoi, fericirea eternă din Paradis și pedeapsa veșnică din Focul Iadului.
- Evenimentele care vor avea loc în Ziua Judecării, semnele acestei zile și incidentele majore care preced sfârșitul lumii.
- Povestirile despre națiunile din trecut și despre ceea ce s-a întâmplat între Profeți (Pacea fie asupra lor!) și popoarele lor.

> Un musulman trebuie să creadă toate afirmațiile autentice atribuite Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

2

Să efectuăm actele și acțiunile pe care el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a poruncit și să le evităm pe cele pe care le-a interzis. Aceasta include următoarele:

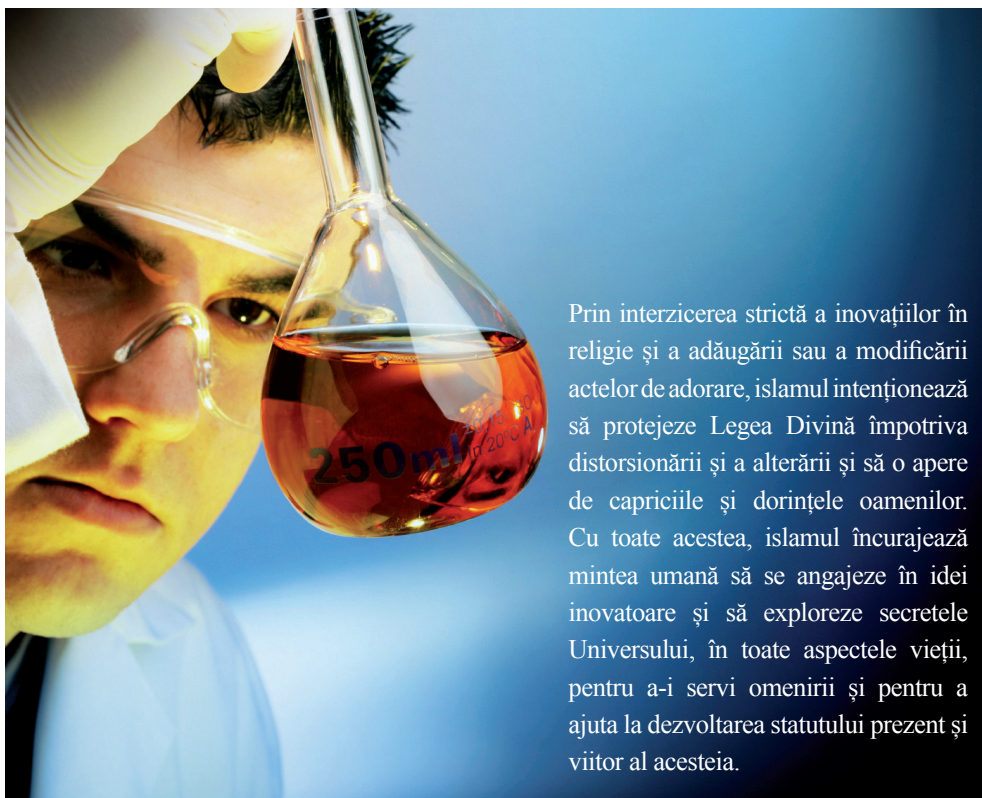
- Acționarea în concordanță cu instrucțiunile sale, cu convingerea fermă că el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a vorbit după dorința lui și ceea ce a adus nu este altceva decât o Revelație care i-a fost revelată, așa cum ni se spune în Coran: „Cel care se supune Trimisului se supune, neîndoindu-se, și lui Allah [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 4:80]
- Evitarea actelor și a acțiunilor interzise de el, precum practicile eronate și lipsa manierelor, cu deplină convingere că el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne-a interzis aceste lucruri datorită Înțelepciunii Divine și pentru propriul nostru beneficiu, chiar dacă uneori noi nu suntem conștienți de aceste beneficii.

- A avea certitudinea, fără nicio îndoială, că împlinirea actelor pe care ni le-a poruncit și evitarea celor pe care le-a interzis este numai spre beneficiul nostru și ne va aduce fericire atât în această viață, cât și în Viața de Apoi, așa cum afirmă Coranul: „Și fiți supuși față de Allah și față de Trimis, ca să primiți îndurare!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 3:132]
- Credința cu fermitate că aceia care nu se supun Mesagerului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) vor primi o pedeapsă dureroasă, așa cum ni se spune în Coran: „[...] Aceia care fug de Porunca Sa, să se ferească să nu-i lovească pe ei o nenorocire sau să nu-i lovească pe ei o pedeapsă dureroasă!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 24:63]

3 Să Îl adorăm pe Allah în conformitate cu instrucțiunile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Aceasta implică următoarele:

- Să îi urmăm exemplul: trebuie să urmăm Sunnah (tradițiile și practicile) Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), inclusiv cuvintele sale, faptele și aprobările tacite, în toate aspectele vieții noastre. Într-adevăr, cu cât cineva urmează mai mult exemplul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), cu atât se apropie mai mult de Allah și cu atât îi va fi mai înalt rangul în fața Domnului său, așa cum ni se spune în Coran: „Spune: «[O, Profetule], dacă Îl iubiți pe Allah, atunci urmați-mă pe mine și Allah vă va iubi și vă va ierta păcatele voastre! Allah este Ghafūr [Atoateiertător], Rahīm [Prea Îndurător]!»” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 3:31]
- Islamul este complet: Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a transmis islamul și toate legile acestuia în totalitate; fapt pentru care nimeni nu are voie să introducă în religie nicio practică nouă care nu a fost aprobată de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).
- Islamul este potrivit pentru toate timpurile și locurile: Legile islamice menționate în Coran și în Sunnah Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) sunt aplicabile tuturor timpurilor și locurilor, pentru că nimeni nu știe ce este mai bun pentru oameni în afară de Allah Preaînaltul, care i-a creat din nimic.
- Să urmăm Sunnah Profetului: pentru ca faptele bune și actele de adorare să fie acceptate de către Allah Preaînaltul acestea trebuie făcute de dragul Lui și în conformitate cu modul prescris de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), așa cum ni se spune în Coran: „[...] Așadar, oricine speră la întâlnirea cu Domnul său să facă fapte bune și să nu asocieze pe nimeni altcineva la adorarea Domnului său!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 18:110] Cuvintele «fapte bune» folosite în acest verset fac referire la acele fapte bune care sunt făcute în conformitate cu Sunnah Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

- Inovațiile în religie sunt strict interzise: cei care introduc o inovație în religie [un act de adorare care contrazice Sunnah Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)], așa cum este, spre exemplu, oferirea unei rugăciuni care nu a fost aprobată de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), se opun ostentativ poruncilor sale și acea inovație îi va fi respinsă, după cum afirmă Coranul: „[...] Aceia care se opun Poruncii Sale, să se ferească să nu-i lovească pe ei o nenorocire sau să nu-i lovească pe ei o pedeapsă dureroasă!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 24:63] Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus, de asemenea, în acest sens: „Oricine introduce ceva în această chestiune a noastră [adică islamul] care nu este parte din ea, va avea acel lucru respins [de către Allah].” [Al-Bukhari, 2550; Muslim, 1718]

Prin interzicerea strictă a inovațiilor în religie și a adăugării sau a modificării actelor de adorare, islamul intenționează să protejeze Legea Divină împotriva distorsionării și a alterării și să o apere de capriciile și dorințele oamenilor. Cu toate acestea, islamul încurajează mintea umană să se angajeze în idei inovatoare și să exploreze secretele Universului, în toate aspectele vieții, pentru a-i servi omenirii și pentru a ajuta la dezvoltarea statutului prezent și viitor al acesteia.

> Cei șase stâlpi ai credinței (imān)

Semnificația credinței în Allah Preaînaltul

Credința în Allah Preaînaltul înseamnă convingerea fermă că Allah există, afirmând cu hotărâre Stăpânirea Sa, Esența Sa Divină, precum și Numele și Atributele Sale.

Vom discuta în continuare mai pe larg aceste patru aspecte, după cum urmează:

1 Credința în existența lui Allah Preaînaltul

Dispoziția înnăscută de a crede în Allah (fitrah)

A mărturisi existența lui Allah Preaînaltul este ceva înnăscut în ființele umane și nu este nevoie de nicio dovadă pentru a demonstra acest lucru. Într-adevăr, din acest motiv, cei mai mulți oameni recunosc existența lui Allah, în ciuda diferitelor lor convingeri religioase.

În adâncul inimii noastre, știm că Allah Preaînaltul există datorită faptului că noi Îi căutăm mereu sprijinul și ajutorul în momentele grele sau în cazul unei calamități, datorită dispoziției înnăscute (fitrah) de a crede în El și de a Îl adora pe care a insuflat-o în noi, chiar dacă unii oameni încearcă să o distrugă sau să o ignore.

Numeroasele ocazii în care am auzit sau am văzut oameni care au primit răspuns la rugăciunile lor, dorințele lor au fost îndeplinite și au fost eliberați de necazuri, dovedesc, dincolo de orice îndoială, că Allah Preaînaltul există.

Dovezile existenței lui Allah sunt clare și nenumărate, iar dintre acestea amintim:

- Toată lumea recunoaște în mod inerent legile cauzalității, ceea ce înseamnă că totul are o cauză determinată. Numeroasele creaturi pe care le vedem în jurul nostru trebuie să aibă un agent cauzal care este, fără îndoială, Allah Preaînaltul, pentru că este imposibil să fie creat ceva fără un creator, la fel cum este imposibil ca acesta să se creeze singur, așa cum spune acest verset: „Oare au fost ei creați de nimic

Omul însuși este unul dintre cele mai importante semne care atestă existența lui Allah Preaînaltul. Pentru a înțelege aceasta, trebuie doar să reflectăm asupra binecuvântărilor precum gândirea, simțurile și organismul bine proporționat și perfect alcătuit cu care Allah ne-a înzestrat, după cum afirmă Coranul: „Pe Pământ se află semne pentru cei care cred cu putere, ~ Ca și în voi înșivă. Voi nu vedeți?” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 51:20-21]

sau ei sunt creatorii?” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 52:35] Acest verset înseamnă pur și simplu că oamenii nu au fost creați fără un Creator și nici nu s-au putut crea singuri, ceea ce demonstrează, în mod evident, că Allah Preaînaltul este Cel care i-a creat.

- Perfecțiunea sublimă a Universului, inclusiv elementele sale cele mai subtile, precum cerul, Pământul, constelațiile și copacii, dovedesc, fără îndoială, că acesta are un Creator, care este Allah Preaînaltul, după cum spune și acest verset: „[...] [Acesta este] lucrul lui Allah, care a desăvârșit toate lucrurile [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 27:88]

Toate stelele și planetele, spre exemplu, orbitează în mod constant în jurul centrului lor comun de masă. Nicio planetă sau stea nu poate încălca acest sistem care a fost stabilit de către Allah Preaînaltul.

Coranul spune: „Nici Soarele nu se cuvine să ajungă Luna, nici noaptea nu poate să o ia înaintea zilei și toate plutesc pe orbite [proprie].” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 36:40]

2 Credința în Stăpânirea lui Allah

Semnificația credinței în Stăpânirea lui Allah

Acest lucru înseamnă credința cu tărie că Allah Preaînaltul este Domnul, Creatorul, Susținătorul și Furnizorul tuturor lucrurilor; că El este Cel care dă viață și Cel care provoacă moartea; că El este Singurul care poate face rău și bine; că toată puterea de decizie Îi aparține; că în Mâna Lui este tot binele; că El are putere peste toate; și că El nu are niciun fel de partener în a face toate acestea.

Prin urmare, credința în Stăpânirea lui Allah le impune musulmanilor să creadă următoarele:

Allah Preaînaltul este Creatorul a tot ceea ce se găsește în Univers și nu există alt Creator în afară de El, așa cum ni se spune în Coran: „Allah este Creatorul tuturor lucrurilor [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 39:62]

Creativitatea omului implică doar procese precum transformarea a ceva dintr-o stare în alta, asamblare și construcție; aceasta nu implică o creare propriu-zisă, care presupune a face ceva din nimic sau a readuce ceva la viață după moartea sa.

El este Singurul care îi oferă creației Sale mijloacele de subzistență și nimeni altcineva nu poate face acest lucru, așa cum afirmă Coranul: „Și nu este viețuitoare pe Pământ a cărei hrană să nu fie în grija lui Allah [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 11:6]

El este Stăpânul tuturor lucrurilor și toate lucrurile sunt ale Sale: „A lui Allah este împărăția Cerurilor și a Pământului, precum și toate care se află în ele, căci El este cu putere peste toate!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 5:120]

El este Unicul Stăpânitor care reglementează starea fiecărui lucru din Univers: „El cârmuiește toate lucrurile din Cer și de pe Pământ [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 32:5]

Modul în care omul își administrează chestiunile lumești este destul de limitat și depinde de ceea ce are la dispoziție. În plus, el poate avea succes în ceea ce face sau poate eșua. Însă orânduirea lui Allah cu privire la mesul Universului este completă și eficace și nu este nimic care ar putea-o zădărnici în vreun fel, după cum ni se arată în Coran: „[...] Și nu este decât a Lui înfăptuirea și stăpânirea. Binecuvântat este Allah, Domnul tuturor lumilor!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 7:54]

„Și nu este viețuitoare pe Pământ a cărei hrană să nu fie în grija lui Allah [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 11: 6]

Politeiștii arabi din vremea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) credeau în Stăpânirea lui Allah Preaînaltul

Politeiștii arabi din vremea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) mărturiseau Stăpânirea lui Allah Preaînaltul; ei credeau că El este Creatorul, Stăpânul și Cel care orânduiește toate lucrurile, însă doar această afirmație nu a fost suficientă pentru ca ei să intre în islam, după cum afirmă Coranul: „Însă dacă îi întrebi: «Cine a creat Cerurile și Pământul?», ei vor răspunde: «Allah!» Spune: «Slavă lui Allah!» Dar cei mai mulți dintre ei nu știu.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 31:25]

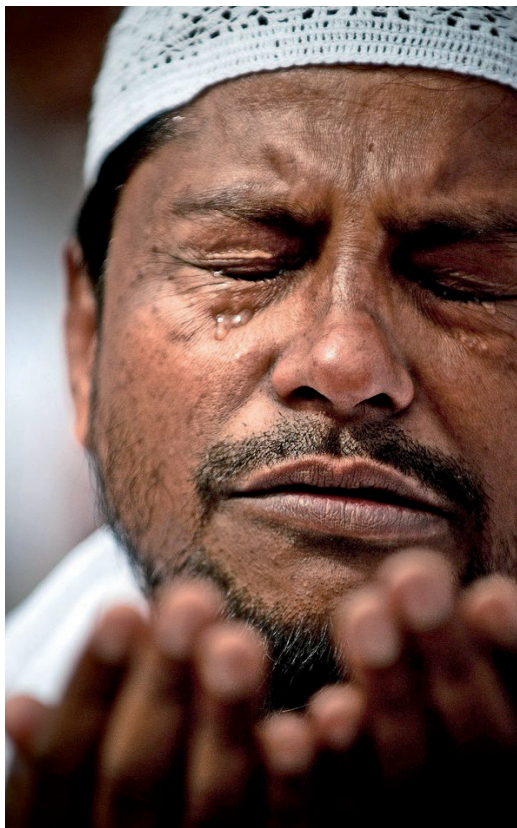
Într-adevăr, afirmația că Allah Preaînaltul este Domnul tuturor lumilor, că El este Stăpânul și Susținătorul, presupune ca toate actele de adorare să fie îndreptate numai către El, fără a-l alătura vreun partener în adorare.

Ar fi absurd să afirmăm că Allah Preaînaltul este Creatorul a tot ceea ce există, Cel care orânduiește toate lucrurile și Cel care dă viața și provoacă moartea și apoi să îndreptăm vreun act de adorare către orice altceva în afară de El. Într-adevăr, acest lucru ar fi unul cât se poate de greșit și cel mai grav dintre toate păcatele, după cum afirmă Coranul: „Și i-a zis Luqman fiului sau, sfătuindu-l pe el: „O, fiule! Nu-I face lui Allah asociat, căci facerea de părtași este fărădelege mare!»” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 31:13]

Când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost întrebat cu privire la cel mai mare păcat în fața lui Allah, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: „A-I face un rival lui Allah în adorare, deși El Singur v-a creat.” [Al-Bukhari, 4207; Al-Bukhari, 86]

Inima își găsește liniștea prin credința în Stăpânirea lui Allah Preaînaltul

Când o persoană admite cu fermitate că niciuna dintre creațiile lui Allah nu Îi poate contesta Hotărârea, El fiind Creatorul și Stăpânitorul întregii omeniri, Cel care hotărăște ceea ce consideră de cuviință pentru ei, Cel care este Unicul Creator, Susținător și Orânduitor al tuturor lucrurilor, Cel fără de a cărui voie nici măcar ceva mic cât un atom nu se mișcă, atunci inima omului devine atașată de Allah Preaînaltul. El Îi cere doar lui Allah, se bazează doar pe El în chestiunile lumești și răspunde la eșecurile și succesele vieții într-un mod calm, cu încredere și determinare. Atunci când am făcut tot ceea ce puteam face pentru a atinge un obiectiv în

> Inima își găsește liniștea prin credința în Stăpânirea lui Allah

> Mărturisind Unicitatea lui Allah și direcționând toate actele de adorare doar către El reprezintă înțelegerea efectivă a sensului afirmației „Lā ilāha illa Allah”.

viața lumească, rugându-ne lui Allah pentru ajutor, atunci ne-am făcut, de fapt, datoria. În acest fel, devenim mulțumiți și împăcați, deoarece nu vom pofti la ceea ce au alții, fiind pe deplin conștienți că toată puterea de decizie este a lui Allah, Cel care creează ceea ce Voiește și alege ceea ce este cel mai bine pentru oameni.

3 Credința că numai Allah este demn de adorare

Ce înseamnă acest lucru?

Acest lucru înseamnă convingerea fermă că Allah Preaînaltul este Singurul Dumnezeu adevărat care merită să fie adorat. Aceasta implică faptul că toate actele de adorare aparente și ascunse, așa cum sunt invocarea, teama, încrederea, rugăciunea, caritatea obligatorie (zakāh), postul și cererea de ajutor trebuie să fie îndreptate doar către El, așa cum spune Coranul: „Domnul vostru este un Domn Unic. Nu există altă divinitate în afară de El. El este Ar-Rahman [Preamilostivul], Ar-Rahīm [Prea Îndurătorul].” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2: 163]

Acest verset expune foarte clar faptul că Allah Preaînaltul este un Dumnezeu Unic, ceea ce înseamnă că numai El este demn de adorare și nimeni altcineva nu trebuie să fie adorat în afară de El sau în locul Lui.

Importanța credinței că Allah Preaînaltul este Singurul Dumnezeu demn de adorare

Importanța credinței că Allah Preaînaltul este Singurul Dumnezeu demn de adorare este evidentă într-o serie de aspecte:

- 1 Adorarea lui Allah Preaînaltul este scopul existenței omului și a djinnilor, așa cum afirmă Coranul: „Eu nu i-am creat pe djinni și oameni decât pentru ca ei să Mă adore.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 51:56]
- 2 Adorarea lui Allah Preaînaltul este, de asemenea, motivul pentru care Allah Preaînaltul a trimis Mesageri și a revelat Cărțile Divine, care să susțină că Allah este Singurul Dumnezeu demn de adorare și să respingă zeitățile false adorate împreună sau alături de El, așa cum spune Coranul: „Noi am trimis la fiecare comunitate un Trimis [ca să le zică]: «Adorați-L pe Allah și țineți-vă departe de Taghūt [falsele zeități]! [...]»” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 16:36]

- 3 Adorarea lui Allah Preaînaltul este prima îndatorire a omului față de Creatorul său. Dându-i instrucțiuni și ordine lui Mu'adh ibn Jabal (Allah să fie mulțumit de el!) înainte de a-l trimite în Yemen, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus: „Vei merge la un popor dintre oamenii Cărții. Invită-i să depună mărturie că nu există niciun alt dumnezeu demn de adorare în afară de Allah.” [An-Nasa'i, 2522; At-Tirmidhi, 625]

Aceasta înseamnă invită-i să își direcționeze toate actele de adorare numai către El.

- 4 Credința că Allah Preaînaltul este Singurul Dumnezeu demn de adorare este, de fapt, înțelegerea efectivă a sensului mărturisirii Lā ilāha illa Allah. Cuvântul arab ilāh (tradus în general „Dumnezeu”), se referă la orice este adorat. Prin urmare, nu există niciun Dumnezeu care merită cu adevărat să fie adorat în afară de Allah și, astfel, niciun act de adorare nu trebuie să fie dedicat nimănui altcuiva, cu excepția Lui.
- 5 Credința că Allah Preaînaltul este Singurul Dumnezeu demn de adorare este rezultatul logic al credinței că El este Creatorul, Stăpânul și Orânduitorul tuturor lucrurilor.

> *Semnificația actelor de adorare ('ibādah)*

Termenul de 'ibādah din limba arabă cuprinde toate vorbele și faptele pe care Allah Preaînaltul le iubește și le aprobă și pe care El le-a poruncit sau recomandat, fie că aceste cuvinte și fapte sunt aparente, așa cum sunt rugăciunea, az-zakāh sau pelerinajul, fie că sunt nevăzute, tainice, precum dragostea pentru Allah și Trimisul Lui, teama de Allah, încrederea în El și căutarea ajutorului Său.

Adorarea acoperă toate aspectele vieții

Adorarea ('ibādah) acoperă toate actele și acțiunile credinciosului, dacă acesta le face cu scopul de a se apropia de Allah Preaînaltul. Prin urmare, conceptul de adorare în islam nu se limitează doar la ritualurile de adorare obișnuite, precum rugăciunea și postul, ci, mai degrabă, acesta include toate actele benefice care sunt realizate cu intenții bune. În acest fel, toate faptele bune ale unui musulman sunt

> Toate faptele bune care sunt făcute cu intenții bune sunt considerate acte de adorare, pentru care omul va fi recompensat.

considerate acte de adorare, pentru care va fi recompensat în Viața de Apoi. Dacă mănâncă, bea sau doarme, de exemplu, cu intenția de a deveni puternic pentru a putea să I se supună lui Allah, el va fi recompensat pentru această intenție. Astfel, musulmanul își trăiește toată viața pentru Allah. Faptul că se hrănește pentru a obține puterea de a I se supune lui Allah, că se căsătorește pentru a nu comite adulter, afacerile, câștigurile sale, învățatul cu scopul de a obține o diplomă universitară, facerea descoperirilor, îngrijirea casei, a soțului și a copiilor din partea femeii sunt considerate acte de adorare, atât timp cât acestea sunt făcute cu o intenție bună.

Motivul creării djinnilor și a oamenilor

Allah Preaînaltul spune: „Eu nu i-am creat pe djinni și pe oameni decât pentru că ei să Mă adore. ~ Eu nu voiesc de la ei întreținere și nici nu voiesc ca ei să Mă hrănească pe Mine. ~ Ci Allah este Ar-Razzāq [Înzestrătorul, Întreținătorul], Al-Matīn [Cel Statormic, Cel Ferm, Preaputernicul].” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 51: 56-58]

Allah Preaînaltul ne spune în acest verset că motivul pentru crearea djinnilor și a oamenilor este ca aceștia să Îl adore. De fapt, El nu are nevoie de adorarea lor; ci, dimpotrivă, ei sunt cei care trebuie să Îl adore din cauza dependenței lor complete de El.

Dacă omul neglijează o îndatorire față de Creatorul său și dă frâu liber plăcerilor lumești, fără a contempla motivul divin din spatele existenței sale, el devine la fel ca orice altă creatură, fără a deține niciun fel de privilegiu deasupra lor. Animalele, de asemenea, mănâncă și se bucură, dar ele nu vor fi trase la răspundere în Ziua Judecării, așa cum va fi omul: „[...] aceia care nu cred se vor bucura [în această lume] și vor mânca așa cum mănâncă dobitoacele și Focul le va fi lor sălaș.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 47:12] Prin neglijarea îndatoririi față de Domnul lor, ei sunt la fel ca animalele, dar, spre deosebire de ele, aceștia vor fi pedepsiți pentru nesupunerea lor, deoarece ei au fost înzestrați cu discernământ.

Stâlpii adorării

Adorarea pe care Allah a legiferat-o se bazează pe doi stâlpi importanți:

Primul stâlp: smerenia totală și teama

Al doilea stâlp: dragostea deplină pentru Allah

Prin urmare, adorarea (‘ibādah) pe care Allah le-a poruncit robilor Săi să o îndeplinească trebuie să fie însoțită de (1) supunere totală și smerenie în fața lui Allah, având teamă de El și (2) dragoste deplină pentru El, cerând, invocând și neimplorând pe altcineva în afară de El.

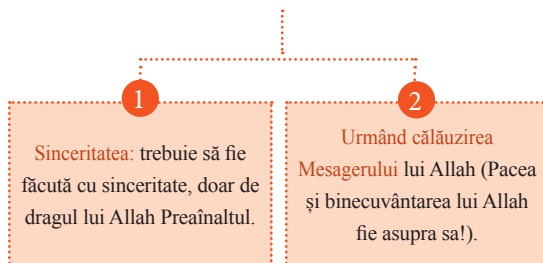
Dragostea care nu este însoțită de frică și smerenie, precum dragostea pentru mâncare și bogăție, nu poate fi considerată un act de adorare. Prin același raționament, teama care nu este însoțită de dragoste, așa cum este teama de un animal sălbatic feroce sau de un conducător tiran, nu poate fi considerată un act de adorare. Pentru ca o acțiune să devină act de adorare, acesta trebuie făcut atât cu frică și dragoste, cât și numai pentru Allah Preaînaltul.

> Pentru ca adorarea sau ‘ibādah să fie valabilă și acceptată, trebuie să fie direcționată sincer și exclusiv către Allah Preaînaltul și făcută în conformitate cu Sunnah Mesagerului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Condițiile adorării

Pentru ca adorarea sau ‘ibādah să fie valabilă și acceptată, trebuie să fie îndeplinite două condiții:

Evidențiind acest lucru, Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran: „Ba nu! Cu adevărat, cel care se supune lui Allah și face bine, va avea răsplata sa de la Domnul lui! Ei nu au a se teme și nici nu vor fi mâhniți!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2: 112]

Afirmația „cel care se supune lui Allah” înseamnă că el îndeplinește esența monoteismului prin adorarea sinceră doar a lui Allah Preaînaltul.

Sintagma „face bine” înseamnă că el urmează Legea lui Allah și Tradițiile (Sunnah) Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Trebuie remarcat aici că urmarea Tradițiilor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) se referă numai la actele de adorare pure, așa cum sunt rugăciunea, postul și pomenirea lui Allah; aceasta nu se referă la actele care intră în categoria adorării (‘ibādah) în sens general și anume actele și acțiunile făcute cu intenție bună, cu scopul de a primi răsplată de la Allah, așa cum este sportul cu intenția de a obține puterea pentru a-L adora mai bine pe Allah și comerțul pentru a întreține familia. Astfel de activități necesită doar evitarea acțiunilor care sunt împotriva învățăturilor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) sau presupun comiterea unui act interzis.

> Asocierea de parteneri în adorarea lui Allah (shirk)

- Shirk-ul contrazice credința că numai Allah Preaînaltul este demn de adorare. În timp ce credința că numai Allah Preaînaltul merită să fie adorat și că toate actele de adorare trebuie să fie îndreptate către El constituie cea mai mare și cea mai importantă îndatorire a unui musulman față de Domnul său, shirk-ul este considerat a fi cel mai mare păcat în fața lui Allah și este singurul păcat pe care El nu îl iartă, fără căință sinceră. Coranul spune: „Allah nu iartă să I se facă vreun părtaș. Afară de aceasta, El iartă cui voiește [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 4:48] Atunci când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost întrebat despre cel mai mare păcat în fața lui Allah, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: „Este acela de a-I face lui Allah un rival în adorare, deși El Singur v-a creat.” [Al-Bukhari, 4207; Al-Bukhari, 86]
- Într-adevăr, shirk-ul face ca actele de adorare să devină nule și lipsite de valoare, după cum arată Coranul: „[...] Dar dacă ei i-ar fi alăturat Lui asociați, ar fi fost în deșert [tot] ceea ce ei au făcut.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 6:88]

Cei care comit păcatul de neiertat, shirk, vor fi condamnați la Focul Iadului pentru veșnicie, după cum ne arată Coranul: „[...] Pe cel care așază lângă Allah pe altcineva, Allah îl va opri de la Rai, iar adăpostul lui va fi Focul și cei nelegiuiți nu vor afla ajutor.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 5:72]

Shirk-ul este de două tipuri: major și minor

1 **shirk-ul major: acesta implică direcționarea oricărui act de adorare către altceva sau altcineva în afară de Allah Preaînaltul. Prin urmare, rostirea de cuvinte sau înfăptuirea de acțiuni pe care Allah le iubește doar de dragul Lui fac dovada monoteismului și a adevăratei credințe, în timp ce îndeplinirea lor pentru altcineva în afară de Allah constituie un act de necredință și shirk.**

Exemple de acest tip de shirk includ a îi cere oricui altcuiva în afară de Allah Preaînaltul să vindece o boală sau să sporească averea cuiva, a te baza pe altceva sau pe altcineva în afară de Allah Preaînaltul, precum și prosternarea în fața altora.

Allah Preaînaltul spune: „Și Domnul vostru zice: «Chemați-Mă și Eu vă voi răspunde!» [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 40:60]

„[...] Încredeți-vă în Allah, dacă sunteți credincioși!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 5:23]

„Prosternați-vă înaintea lui Allah și adorați-L!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 53:62]

2 shirk-ul minor: acesta presupune acele vorbe sau fapte care servesc drept mijloc pentru a comite shirk-ul major.

Exemple de acest fel de politeism (shirk) includ prelungirea rugăciunii sau recitarea Coranului cu o voce mai ridicată cu intenția de a se lăuda. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus la un moment dat: „«Lucrul de care mă tem cel mai mult pentru voi este shirk-ul minor.»» Companiile au întrebat: «O, Mesager al lui Allah, ce este shirk-ul minor?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: «A face ceva de ochii lumii.»» [Ahmad, 23630]

Însă, dacă un individ face acte de adorare doar pentru a se lăuda și, dacă nu ar fi fost oamenii care să îl vadă făcându-le, atunci nu ar fi postit sau nu s-ar fi rugat, atunci el este un ipocrit. Acesta comite, fără îndoială, shirk major, care îl scoate în afara islamului pe cel care îl practică.

Constituie cerințele îndreptate către ceilalți oameni shirk?

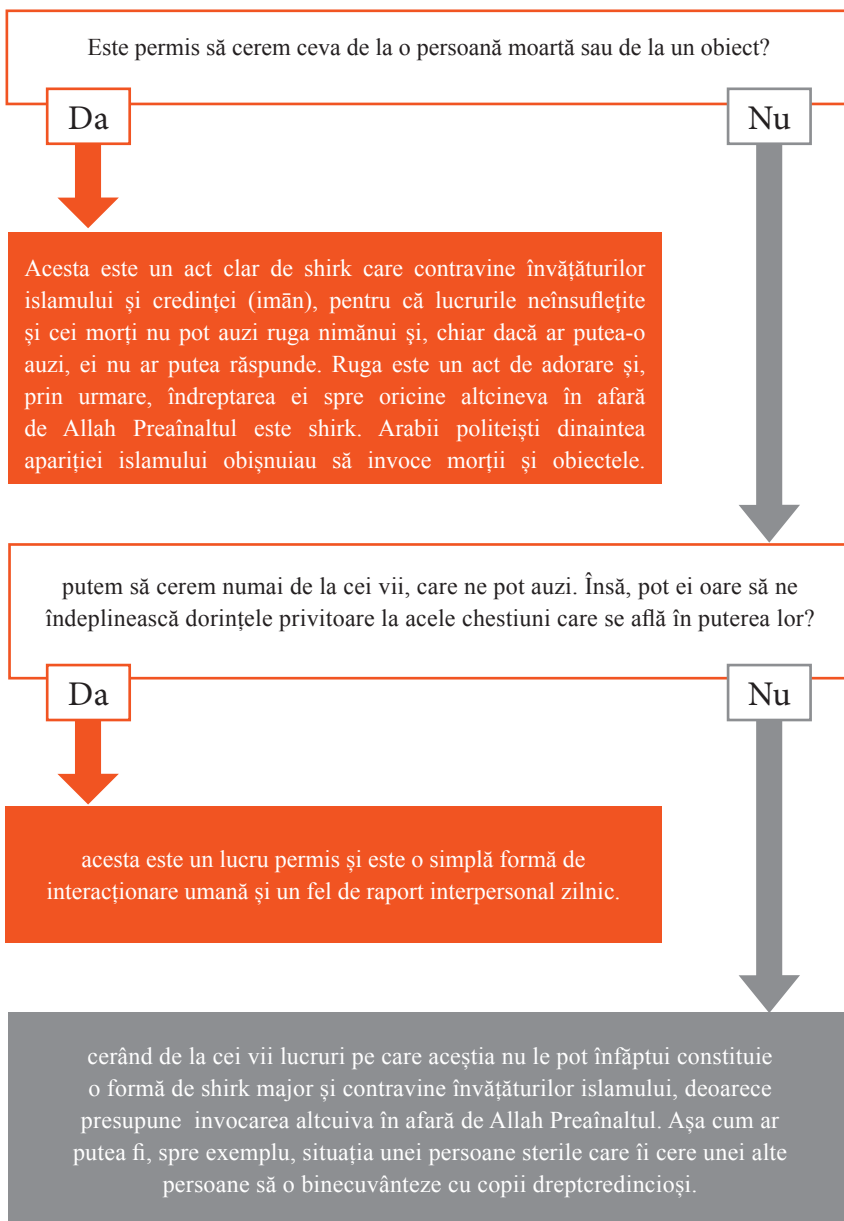
Islamul urmărește să elibereze mintea umană de superstiții și adorarea altora în afara lui Allah, Singurul Dumnezeu adevărat.

Așadar, nu este permis să cerem nimic de la cei decedați sau de la obiecte sau să ne supunem lor cu umilință. Acestea nu sunt decât superstiții pure și acte clare de shirk.

Cu toate acestea, este permis să le cerem celorlalți oameni ajutor în legătură cu lucrurile pe care aceștia le pot face, cum ar fi să ne salveze de la înec sau să se roage lui Allah pentru noi.

> A cere ajutor de la ceilalți în legătură cu lucrurile pe care le pot face este doar o formă de relaționare interumană și unul dintre raporturile interpersonale zilnice permise.

> *Credința în Numele și Atributele lui Allah*

Aceasta presupune credința în Numele și Atributele pe care Allah Însuși Și Le-a atribuit sau pe care Trimisul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) I Le-a atribuit, într-o manieră corespunzătoare Măreției Sale.

Allah are cele mai frumoase Nume și Atribute perfecte. Toate Numele și Atributele Sale sunt unice, așa cum spune Coranul: „[...] Nu este nimic asemenea cu El. El este As-Samī‘ [Cel care Aude Totul] și Al-Basīr [Atoatevăzătorul].” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 42:11]

Prin urmare, nimic din ceea ce El a creat nu are nume sau atribute similare Lui în niciun fel.

Câteva dintre Numele cele mai frumoase ale lui Allah Preaînaltul

„Ar-Rahman [Preamilostivul], Ar-Rahīm [Prea Îndurătorul].” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 1:3]

„[...] As-Samī‘ [Cel care Aude Totul] și Al-Basīr [Atoatevăzătorul].” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 42:11]

„[...] Al-‘Azīz [Invincibilul, Cel Atotputernic], Al-Hakīm [Prea Înțeleptul].” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 31:9]

„Allah! Nu există Divinitate afară de El, Al-Qayyūm [Cel care subzistă, Cel care susține totul]! [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:255]

„Laudă lui Allah, Domnul tuturor lumilor.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 1:2]

Beneficiile credinței în Numele și Atributele lui Allah Preaînaltul

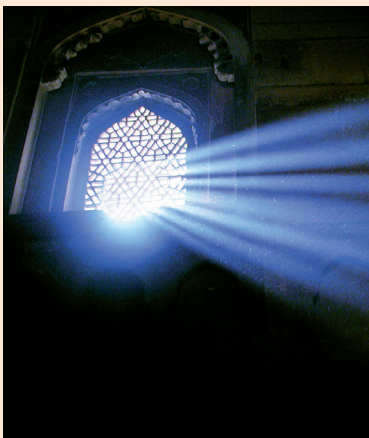
- 1 Credința în Numele și Atributele lui Allah Preaînaltul crește nivelul de cunoaștere al dreptcredinciosului, ceea ce duce la sporirea credinței în Unicitatea lui Allah. Cei care cunosc și înțeleg Numele și Atributele lui Allah vor avea inimile pline de evlavie și dragoste pentru Domnul lor și vor tinde să I se supună numai Lui.
- 2 Preamărirea lui Allah Preaînaltul prin intermediul preafrumoaselor Sale Nume este cea mai bună formă de pomenire a lui Allah (dhikr), așa cum spune Coranul: „O, voi cei care credeți, pomeniți-L pe Allah mereu.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 33:41]
- 3 A-I cere lui Allah și a-L chema cu Numele și Atributele Sale, după cum spune Coranul: „Ale lui Allah sunt Numele cele mai frumoase! Așadar, chemați-L cu ele! [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, Surat Al-‘A’raf, 7:180] Un astfel de exemplu ar fi rostirea: „Ya Razzāq irzuqni, ya Tauāb, tub ‘aleiya! Ya Rahīm, irhamni!” – „O, Tu Cel Îndestulător, îndestulează-mă cu cele necesare traiului! O, Tu, Cel Atoateiertător, iartă-mă! O, Tu, Cel Milostiv, ai milă de mine!”

Cel mai înalt nivel al credinței (imān)

Credința sau imān are mai multe nivele. Cu cât musulmanul neglijează mai mult obligațiile sale față de Allah Preaînaltul și nu I se supune, cu atât credința sa se diminuează. Și invers, cu cât arată mai multă supunere față de Allah Preaînaltul, Îl adoră și se teme mai mult de El, cu atât credința sa crește.

Cel mai înalt nivel al credinței este ceea ce în islam numim ihsān (literalmente - perfecțiune, caritate, înfăptuirea de lucruri bune, etc.), pe care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a descris astfel: „Aceasta înseamnă să-L adori pe Allah ca și cum L-ai vedea, pentru că, deși tu nu Îl vezi, El cu siguranță te vede.” [Al-Bukhari, 50; Muslim, 8]

Așadar, trebuie să vă amintiți mereu că Allah Preaînaltul vă privește atunci când sunteți în picioare sau așezați, atunci când sunteți serioși sau glumiți; prin urmare, nu trebuie să Îi arătați nesupunere dacă știți că El vă vede tot timpul. Nu lăsați frica și disperarea să vă cuprindă dacă știți că Allah Preaînaltul este cu voi. Nu vă veți simți niciodată stingheri și singuri în vreme ce Îl adorați și Îl chemați pe Allah Preaînaltul. Cum puteți cădea în păcat de vreme ce credeți cu tărie că Allah Preaînaltul este Atoateștiutor a ceea ce faceți, pe ascuns sau vădit? Dacă totuși păcătuți, căiți-vă în fața lui Allah și căutați iertarea Sa, pentru că El vă va ierta cu siguranță și va accepta căința voastră.

Câteva dintre beneficiile credinței în Allah Preaînaltul

- 1 Allah Preaînaltul protejează credincioșii împotriva răului și a nenorocirilor și îi protejează de comploturile dușmanilor lor, așa cum spune Coranul: „Cu siguranță, Allah îi apără pe cei care cred [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 22:38]
- 2 Credința în Allah Preaînaltul aduce fericire și este sursa unei vieți bune, așa cum spune Coranul: „Pe cel ce face o faptă bună - bărbat ori femeie - și este credincios îl vom răsplăti Noi cu o viață bună [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 16:97]
- 3 Credința în Allah Preaînaltul eliberează mintea umană de superstiții. Cei care cred în Allah Preaînaltul își pun toată încrederea numai în El și Îi sunt în totalitate devotați, pentru că El este Stăpânul lumilor și Dumnezeu Unic, fără parteneri. Drept consecință, ei nu se tem de nimeni altcineva și arată devoțiune numai față de Allah Preaînaltul. Acest lucru îi eliberează de toate superstițiile și concepțiile greșite.
- 4 Cel mai mare beneficiu al credinței în Allah Preaînaltul este obținerea Mulțumirii Lui, intrarea în Paradis și dobândirea fericirii veșnice și a nesfârșitelor binecuvântări ale lui Allah.

> Credința în îngerii

Semnificația credinței în îngerii lui Allah

Aceasta presupune credința fermă în existența lor, în faptul că ei aparțin lumii nevăzute și nu lumii noastre și a djinnilor, și că ei sunt slujitori pioși și onorabili care Îl adoră pe Allah, așa cum merită El să fie adorat, Îi îndeplinesc Poruncile și nu Îi arată nesupunere niciodată.

Coranul spune despre ei: „[...] Însă ei nu sunt decât niște robi ținuți în cinste. ~ Ei nu I-o iau înainte cu vorba și ei purced numai după Porunca Lui.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 21:26-27]

Credința în ei este unul dintre cei șase stâlpi ai credinței (imān), așa cum spune Coranul: „Trimisul a crezut în ceea ce i-a fost revelat de la Domnul său, asemenea și dreptcredincioșii. Fiecare [dintre ei] a crezut în Allah, în îngerii Lui, în Scripturile Lui și în Trimișii Lui [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:285]

Când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost întrebat despre credință, el a spus: „Înseamnă să crezi în Allah, în îngerii Săi, în Cărțile Sale, în Trimișii Săi, în Ziua de Apoi și să crezi în destin, cu ceea ce este bun și rău în el.” [Muslim,8]

Ce presupune credința în îngerii?

- 1 **Credința în existența lor.** Credem că îngerii sunt creația lui Allah Preaînaltul, care există cu adevărat, iar Allah Preaînaltul i-a creat din lumină cu predispoziția înnăscută de a-L adora și de a I se supune.
- 2 **Credința în îngerii ale căror nume ne-au fost aduse la cunoștință,** precum Jibrîl (Gavriil). Credem, de asemenea, în toți cei ale căror nume nu ne-au fost făcute cunoscute.
- 3 **Credința în atributele lor care ne-au fost precizate.** Printre acestea se numără:

- Ei aparțin lumii nevăzute, pe care Allah Preaînaltul a creat-o doar pentru a-L adora pe El. Nu au atribute divine și au predispoziția înnăscută de a I se supune lui Allah Preaînaltul, așa cum spune Coranul : „[...] sunt [stabiliți] îngerii aspri și severi [a căror datorie este să îi chinuie pe locuitorii Focului]; ei nu se răzvrătesc împotriva lui Allah în ceea ce El le poruncește, ci ei fac ceea ce li se poruncește.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 66:6]

- Allah Preaînaltul i-a creat din lumină, așa cum evidențiază și următorul hadith: „Îngerii au fost creați din lumină.” [Muslim, 2996]

- Ei au aripi, după cum ne-a spus Allah Preaînaltul, iar El i-a creat pe îngerii cu un număr diferit de aripi, după cum găsim în Nobilul Coran: „Toată slava și mulțumirile I se cuvin lui Allah, Creatorul cerurilor și al Pământului, Cel care a făcut din îngerii trimiși cu câte două aripi și cu câte trei și cu câte patru. El adaugă făpturii ceea ce voiește, căci Allah este cu putere peste toate.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 35:1]

4

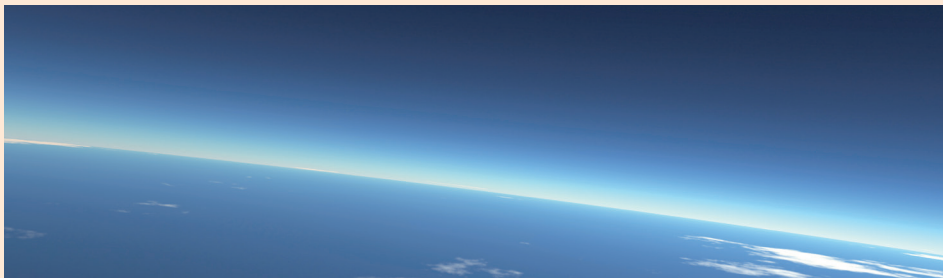
Credința în îndatoririle lor care ne-au fost aduse la cunoștință și pe care ei le îndeplinesc după Porunca lui Allah Preaînaltul. Acestea includ:

- Îngerul însărcinat cu transmiterea Revelației Mesagerilor Săi și anume Jibrīl (Gavriil).
- Îngerul însărcinat cu luarea sufletelor celor care sunt destinați să moară și anume Îngerul Morții și ajutoarele lui.
- Îngerii însărcinați cu înregistrarea faptelor bune și a celor rele ale oamenilor, cunoscuți sub numele de Scribii cei Nobili (al-kirām al-kātibun).

Beneficiile credinței în îngeri

Credința în îngeri aduce numeroase beneficii asupra vieții credincioșilor. Printre acestea enumerăm:

- 1 Conștientizarea puterii și a forței absolute a lui Allah Preaînaltul. Măreța și splendida creare a îngerilor face mărturia clară a grandorii Creatorului lor. Cunoașterea faptului că Allah Preaînaltul a creat îngerii din lumină și i-a înzestrat cu aripi ne face să Îi preamărim și mai mult Atributele și să Îl adorăm și mai intens.
- 2 Consecvența în supunere. Credința fermă că anumiți îngeri înregistrează faptele noastre ne îndeamnă să avem teamă de Allah și să ne îndepărtăm de nesupunere, fie că suntem singuri, fie în compania altora.
- 3 Răbdarea în îndeplinirea îndatoririlor noastre față de Allah. În momentul în care conștientizăm numărul infinit al îngerilor din acest vast Univers și faptul că, alături de noi, I se supun lui Allah și Îl adoră fără încetare, simțim un sentiment mareț de bucurie și de liniște.
- 4 Arătarea recunoștinței față de Allah Preaînaltul. Faptul că Allah Preaînaltul a creat anumiți îngeri care au ca sarcină protejarea oamenilor împotriva relelor ne îndeamnă să Îi mulțumim pentru Grija Sa Divină.

> Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne aduce la cunoștință într-un hadith că cerul s-a îngreunat din cauza celor care există în el și că nu există loc între cele șapte nivele ale Paradisului nici măcar de lungimea unui braț în care să nu fie un înger care să Îl adore pe Allah stând drept, în plecăciune sau în prosternare.

> Credința în Cărțile Divine

Semnificația credinței în Cărțile Divine

Aceasta presupune credința fermă că Allah Cel Atotputernic a trimis o serie de Cărți Divine Trimisilor Săi și că acestea conțin Cuvântul lui Allah rostit de El într-o modalitate potrivită măreției Sale. Aceste Cărți conțin, de asemenea, adevărul, lumina și călăuzirea pentru oameni, atât în această viață cât și în Viața de Apoi.

Credința în Cărțile Divine este unul dintre stâlpii credinței, așa cum spune Coranul: „O, voi cei care credeți! Fiți cu credință în Allah și în Trimisul Său, în Cartea pe care a pogorât-o asupra Trimisului Său și în Cartea pe care a revelat-o mai înainte!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 4:136]

> Nobilul Coran este scris cu mare precizie și cu deosebită iscusință, respectând regulile stricte ale caligrafiei.

În acest verset, Allah Cel Atotputernic le poruncește musulmanilor să creadă în El, în Trimisul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și în Cartea pe care El i-a revelat-o Mesagerului Său, și anume Coranul. El le poruncește, de asemenea, să creadă în toate Cărțile pe care le-a revelat înaintea Coranului.

Vorbind despre definiția credinței (imān), Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Înseamnă să crezi în Allah, în îngerii Săi, în Cărțile Sale, în Trimisii Săi, în Ziua de Apoi și să crezi în destin, fie el bun sau rău.” [Muslim, 8]

Ce presupune credința în Cărțile Divine?

- 1 Credința că ele au fost cu adevărat revelate de Allah Preaînaltul.
- 2 Credința că ele conțin Cuvântul lui Allah Preaînaltul.
- 3 Credința în Cărțile Divine pe care Allah Preaînaltul le-a numit, așa cum este Coranul, pe care Allah i l-a revelat Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Tora (At-Taurah), pe care El i-a revelat-o lui Moise (Mūsa - Pacea fie asupra sa!), și Evanghelia (Al-Injīl), pe care El i-a revelat-o lui Isus (‘Īsā – Pacea fie asupra sa!).
- 4 Credința în povestirile autentice menționate în acestea.

Caracteristicile unice și distinctive ale Nobilului Coran

Nobilul Coran este Cuvântul lui Allah Preaînaltul, pe care El i l-a revelat Profetului nostru, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Prin urmare, trebuie să îl onorăm, să îl citim, să reflectăm asupra versetelor sale și să ne dăm toată silința să respectăm toate instrucțiunile sale.

Este îndeajuns să precizăm că ghidul nostru în această viață este Coranul și că el va fi motivul salvării noastre în Viața de Apoi.

Nobilul Coran are o serie de trăsături unice, care îl deosebesc de celelalte Cărți revelate. Printre acestea, se numără:

1 Nobilul Coran prevede o serie de Legi Divine. El vine, de asemenea, să susțină și să confirme porunca de a-L adora doar pe Allah Preaînaltul, care este menționată și în celelalte Cărți Divine.

Coranul spune: „Iar ție, [Mohammed], ți-am trimis Cartea cu Adevărul, confirmând Scriptura dinaintea ei și întrecând-o pe ea [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 5:48]

Semnificația cuvintelor din verset, „confirmând Scriptura dinaintea ei” este aceea că Nobilul Coran acceptă adevărul adus de celelalte Cărți Divine, iar semnificația cuvintelor „întrecând-o pe ea” este aceea că Nobilul Coran este martor pentru Cărțile anterioare.

2 Toți oamenii, indiferent de limba pe care o vorbesc sau de rasa din care fac parte, trebuie să adere la învățăturile Coranului și să acționeze în conformitate cu cele menționate în el, indiferent de cât de departe se află ei ca timp de momentul în care Coranul a fost revelat. Acest lucru deosebește Coranul de Scripturile anterioare, acestea fiind revelate pentru

un anumit popor, în anumite perioade de timp. În Coran, se spune: „[...] mie mi-a fost revelat acest Coran, pentru ca să vă previn cu el pe voi [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 6:19]

3 Coranul a rămas intact, pentru că Allah Preaînaltul Și-a asumat protejarea lui, după cum precizează în Coran: „Într-adevăr, Noi am pogorât Coranul și Noi îi vom fi păzitori!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 15:9] Astfel, toate afirmațiile sale sunt corecte și este obligatoriu ca noi să credem în Nobilul Coran.

Care sunt îndatoririle noastre față de Nobilul Coran?

- Trebuie să iubim și să onorăm Coranul. Totodată, trebuie să îi acordăm importanța potrivită, deoarece acesta este Cuvântul lui Allah Cel Atotputernic, care este, fără îndoială, cel mai bun și sincer discurs.
- Trebuie să îl citim, să îl recităm și să reflectăm asupra versetelor sale. Totodată, trebuie să chibzuim asupra călăuzirii spirituale pe care ne-o oferă, a afirmațiilor și a povestirilor sale, și să le includem în viața noastră ca principii prin care să putem distinge adevărul de minciună.
- Trebuie să acționăm conform poruncilor sale, să ne supunem lor și să facem din ele modul nostru de viață.

Când ‘Aishah (Allah fie mulțumit de ea!), una dintre soțiile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a fost întrebată cu privire la caracterul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ea (Allah să fie mulțumit de ea!) a răspuns: „Caracterul său era Coranul.” [Ahmad, 24601; Muslim, 746]

Cu alte cuvinte, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era întruchiparea poruncilor Coranului în tot ceea ce făcea și în viața sa pe acest Pământ.

Cu adevărat, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a urmat călăuzirea Coranului în întregime și reprezintă un exemplu minunat de urmat, așa cum ni se spune în Coran: „Ați avut voi în Trimisul lui Allah o pildă frumoasă, pentru cel care nădăjduiește în Allah și în Ziua de Apoi și Îl pomenește pe Allah mereu.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 33:21]

Care este poziția noastră față de Cărțile revelate anterior?

Musulmanul crede că Tora, care i-a fost revelată lui Moise (Pacea fie asupra sa!), și Evanghelia, care i-a fost revelată lui Isus (Pacea fie asupra sa!), constituiau adevărul de la Allah Preaînaltul. El crede, de asemenea, că acestea conțineau reguli, îndrumare, învățături și vești pline de călăuzire și lumină pentru viața lumească a oamenilor și pentru Viața de Apoi.

Cu toate acestea, Allah Preaînaltul ne spune în Nobilul Coran că oamenii Cărții, adică evreii și creștinii, au distorsionat textul Cărilor lor Divine, alterându-l, făcând omisiuni și adăugiri în acesta. Astfel, textul original a fost modificat și nu mai este autentic, așa cum a fost revelat de Allah Preaînaltul.

Tora care este disponibilă astăzi nu este aceeași cu Tora care i-a fost revelată lui Moise (Pacea fie asupra sa!), deoarece evreii au modificat textul original, alterându-l și schimbând numeroase porunci, așa cum spune Coranul: „Printre cei care au îmbrățișat iudaismul, sunt unii care modifică sensurile cuvintelor [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 4:46]

În mod asemănător, Evanghelia disponibilă astăzi nu este aceeași cu Evanghelia pe care Allah i-a revelat-o lui Isus (Pacea fie asupra sa!), deoarece creștinii au distorsionat-o și au alterat multe dintre regulile sale. Despre aceasta, Coranul spune: „Printre ei sunt unii care denaturează Cartea cu limbile lor, pentru ca să vă facă să credeți că [aceasta] este din Carte, însă aceasta nu este din Carte, și ei spun: «Aceasta este de la Allah.», fără ca să fie de la Allah. Ei spun minciuni împotriva lui Allah cu bună știință.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 3:78]

„Și am încheiat Noi legământ cu aceia care au zis: «Noi suntem creștini.», dar au uitat ei o parte din ceea ce li s-a reamintit. Deci, am stârnit Noi ura și vrajba între ei până la Ziua Învierii. Atunci le va vesti Allah ceea ce au făcut ei.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 5:14]

> Musulmanul crede că Tora și Evanghelia au fost revelate de Allah Preaînaltul, dar că în textul lor s-au strecurat nenumărate modificări. Așadar, el crede doar în acele afirmații care sunt în concordanță cu cele menționate în Nobilul Coran și în Tradițiile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

De aceea, în ceea ce este numit Sfânta Biblie, care se găsește astăzi la evrei și la creștini, compusă din Vechiul și din Noul Testament, găsim numeroase credințe greșite și înșelătoare, afirmații și povestiri neadevărate. Noi credem că afirmațiile și veștile menționate în Coran și în Sunnah Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) sunt adevărate, iar pe cele care nu se regăsesc în Coran și în Sunnah Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le considerăm false. Cât despre restul lucrurilor menționate în aceste Cărți, nu trebuie să le considerăm nici adevărate, nici false, deoarece nu sunt confirmate de Coran și de Sunnah Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Cu toate acestea, musulmanii nu trebuie să le denigreze sau să le ponegrească, deoarece ele pot încă să conțină o parte din Cuvântul lui Allah care nu a fost modificat.

Beneficiile credinței în Cărțile Divine

Credința în Cărțile Divine are o serie de avantaje, dintre care amintim:

- 1 Conștientizarea griji deosebite și a îndurării nemărginite pe care Allah Preaînaltul le arată robilor Săi, trimițând fiecărui popor o Carte Divină pentru a-l călăuzi și pentru a-l ajuta să fie fericit în această viață și să se bucure de fericirea veșnică a Vieții de Apoi.
- 2 Conștientizarea înțelepciunii absolute a lui Allah, care se reflectă în Poruncile Sale, prin legiferarea fiecărui popor (evreii, creștinii, musulmanii sau oricare alt popor al oricărui Profet care le-a precedat), ceea ce se potrivește perfect condiției lui generale și particulare, așa cum se spune în Coran: „[...] Fiecăruia dintre voi Noi i-am dat o lege și o rânduială [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 5:48]
- 3 Arătarea recunoștinței față de Allah Preaînaltul pentru că ne-a revelat astfel de Cărți care conțin lumină și călăuzire, atât pentru această viață, cât și pentru Viața de Apoi. Aceasta este, cu adevărat, o mare binecuvântare pentru care trebuie să Îi mulțumim lui Allah Preaînaltul

> *Credința în Mesageri*

Nevoia oamenilor de un Mesaj Divin

Oamenii au nevoie de un Mesaj Divin, care să le arate Poruncile lui Allah și care să-i călăuzească către Calea cea Dreaptă. Fără îndoială că Mesajul Divin este sufletul, lumina și viața acestei lumi, fără de care aceasta ar fi moartă și omul s-ar afunda în întunericul ignoranței și al rătăcirii.

Tocmai de aceea, Allah Cel Atotputernic numește Mesajul Său „duh”, deoarece nu poate exista viață fără duh, după cum spune Coranul: „Astfel, ți-am revelat Noi un Duh, la Porunca Noastră. Tu nu ai știut [mai înainte] ce este Cartea și ce este credința, însă Noi am făcut-o lumina cu care călăuzim pe cine voim dintre robii Noștri. Și tu călăuzești pe un drum drept.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 42:52]

Chiar dacă, în general, intelectul poate distinge între bine și rău, nu este cu putință ca acesta să înțeleagă toate detaliile acestor diferențieri și nici nu este capabil să împlinească acte de adorare în maniera corectă, fără călăuzirea Revelației și a Mesajului Divin.

Astfel, succesul și fericirea pot fi atinse numai urmând călăuzirea Trimișilor lui Allah (Pacea fie asupra lor!). În mod asemănător, nu se poate trage o linie demarcatoare între bine și rău fără a urma exemplul lor. Așadar, oricine refuză călăuzirea Mesajului Divin va duce, cu siguranță, o viață nefericită și jalnică, cu atât mai rea cu cât gradul de respingere a acestuia este mai mare.

Este unul dintre stâlpii credinței

Credința în Trimișii lui Allah (Pacea fie asupra lor!) este unul dintre cei șase stâlpi ai credinței (imān), așa cum spune Coranul: „Trimisul a crezut în ceea ce i-a fost revelat de la Domnul său, asemenea și dreptcredincioșii. Fiecare [dintre ei] a crezut în Allah, în îngerii Lui, în Scripturile Lui și în Trimișii Lui.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:285]

Acest verset face cât se poate de clar faptul că trebuie să credem în toți Trimișii lui Allah, fără să facem vreo deosebire între ei. Așadar, nu trebuie să credem în unii și să îi respingem pe alții, așa cum au făcut evreii și creștinii.

Vorbind despre definiția credinței (imān), Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Înseamnă să crezi în Allah, în îngerii Săi, în Cărțile Sale, în Trimișii Săi, în Ziua de Apoi și în destin, cu ceea ce este bun sau rău în el.” [Muslim, 8]

Semnificația credinței în Trimișii lui Allah

Aceasta presupune credința fermă că Allah Preaînaltul a trimis un Mesager fiecărui popor și comunități, chemându-i pe membrii acestora la adorarea exclusivă a lui Allah, că toți Trimișii lui Allah (Pacea fie asupra lor!) erau robi onești, cinstiți, demni de încredere și drept călăuziți, care s-au străduit din răsuputeri să-și călăuzească popoarele către Calea cea Dreaptă și le-a transmis Relevația lui Allah în totalitate, fără să ascundă, să omită sau să adauge nimic. Coranul spune: „[...] Dar oare le revine Trimișilor altceva decât să transmită Mesajul în mod clar?” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 16:35]

Ce presupune credința în Trimișii lui Allah?

1 **Credința că mesajul lor este** în totalitate de la Allah Preaînaltul și că El i-a trimis pe toți cu același mesaj și anume adorarea exclusivă a lui Allah, așa cum spune Coranul: „Noi am trimis la fiecare comunitate un Trimis [ca să le zică]: «Adorați-L pe Allah și țineți-vă departe de Taghūt [falsele zeități]!» [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 16:36]

Conținutul anumitor prescripții poate varia între mesajele cu care Profetii (Pacea fie asupra lor!) au fost trimiși, așa cum sunt lucrurile permise și interzise fiecărei comunități, în conformitate cu ce era cel mai bine pentru fiecare popor la acel moment, așa cum spune Coranul: „[...] Fiecărui dintre voi Noi i-am dat o lege și o rânduală [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 5:48]

2 **Credința în toți Profetii și Mesagerii.** Credem în acei Profeti (Pacea fie asupra lor!) ale căror nume le-a menționat Allah Preaînaltul, precum Noe, Avraam, Moise, Isus și Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lor!). În ceea ce îi privește însă pe cei ale căror nume Allah nu le-a precizat, credem în ei, în general. Acela care nu crede în mesajul vreunui Profet este asemeni celui care nu crede în niciun Profet.

3 **Credința în toate relatările** despre Profeti și miracolele lor menționate în Coran și în Tradițiile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ca, spre exemplu, istorisirea despre cum a despărțit Allah Preaînaltul apele Mării Roșii pentru Moise.

4 **A acționa în conformitate** cu poruncile revelate Profetului nostru, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care este ultimul Profet și cel mai bun dintre ei.

Câteva dintre caracteristicile Mesagerilor

- 1 Trimișii lui Allah (Pacea fie asupra lor!) sunt oameni, iar singura diferență dintre noi și ei este aceea că Allah Preaînaltul i-a ales să primească Revelațiile Sale și să răspândească Mesajul Său, după cum afirmă Coranul: „Nu am trimis înainte de tine decât bărbați cărora le-am revelat [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 21:7]
 Așadar, ei nu posedau niciun fel de însușiri divine, erau simple ființe umane, care aveau o aparență fizică fără cusur și o conduită morală impecabilă. Ei au fost cei mai onorabili dintre oameni în ceea ce privește descendența și s-au bucurat de o minte sănătoasă, o gândire limpede și un discurs convingător, lucruri care i-a îndreptățit să își asume responsabilitatea răspândirii Mesajului Divin și să suporte povara Profeției.
 Allah Cel Atotputernic a ales Mesageri dintre oameni pentru ca aceștia să fie un exemplu bun de urmat pentru semenii lor și pentru ca oamenii să le poată călca pe urme.
- 2 Allah Preaînaltul i-a ales pe ei dintre oameni pentru ca ei să transmită Mesajul Divin, întocmai cum ni se spune în Coran: „Spune [o, Mohammed]: «Ci eu sunt doar un om, ca și voi! Și mi s-a revelat mie că Domnul vostru este un Domn Unic! Acela care nădăjduiește să-L întâlnească pe Domnul său să săvârșească fapte bune și să nu asocieze pe nimeni altcineva la adorarea Domnului său!»” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 18:110]
 Așadar, este clar că Profeția nu poate fi obținută ca o consecință a purității spirituale, a inteligenței sau a logicii, ci sarcina Profeției poate fi desemnată numai prin Voință Divină, și Allah Preaînaltul știe cel mai bine pe cine să numească pentru a-I fi Mesager, după cum este scris în Coran: „[...] Însă Allah știe mai bine cui trimite Mesajul Său [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 6: 124]
- 3 Sunt infailibili, în sensul că ei nu fac nicio greșală în procesul răspândirii Mesajului lui Allah oamenilor și în îndeplinirea a ceea ce Allah le-a revelat.
- 4 Sinceritatea: ei sunt sinceri în ceea ce spun și fac, așa cum este arătat în Coran: „[...] Aceasta este ceea ce a făgăduit Ar-Rahman [Preamilostivul], iar Trimișii au spus adevărul.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 36:52]
- 5 Răbdarea și perseverența: ei au chemat lumea la religia lui Allah Preaînaltul, aducând vești bune și avertizând-o, și au fost încercați cu diverse greutăți, însă au îndurat toate acestea cu răbdare, de dragul de a face Cuvântul lui Allah triumfător, așa cum afirmă Coranul: „Deci rabdă, așa cum au răbdat cei statornici dintre Trimiși [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 46:35]

Semnele și miracolele Mesagerilor lui Allah

Allah Preaînaltul i-a ajutat pe Trimișii Săi (Pacea fie asupra lor!) cu o serie de semne și de miracole, printre care se numără înzestrarea lor cu versete clare, chestiune pe care oamenii (obișnuiți) nu au primit-o, deoarece nu au această putere. Toate acestea afirmă sinceritatea lor și dovedesc Profeția lor.

Miracolul sau mu'jizah este un eveniment extraordinar în lumea fizică, fapt care întrece toate puterile umane sau naturale cunoscute. Este înfăptuit de către Profeți, prin Voia lui Allah, pentru a le spori credibilitatea și pentru a-i acredita ca Trimiși adevărați ai lui Allah.

Exemple de astfel de miracole:

- Toiagul lui Moise (Pacea fie asupra sa!) transformat în șarpe.
- Vestirea făcută de Isus (Pacea fie asupra sa!) cu privire la ceea ce au mâncat oamenii săi și au strâns în casele lor.
- Scindarea lunii înfăptuită de către Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Credința musulmanilor în Isus (Pacea fie asupra sa!)

- 1 **El a fost unul dintre cei mai măreți Trimiși ai lui Allah și unul dintre cei puși la loc de mare cinste.** Într-adevăr, el (Pacea fie asupra sa!) este unul dintre Mesagerii pe care Allah îi descrie în Coran ca având „voiață fermă” – și anume Mohammed Noe, Avraam, Moise, Isus (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lor!). Despre acești Profeți, Coranul spune: „[Adu-ți aminte] când am făcut noi legământ cu Profeții și cu tine, cu Noe, cu Avraam, cu Moise și cu Isus – fiul Mariei – și când am luat de la ei legământ puternic.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 33:7]

- 2 **El a fost un om simplu, fără niciun atribut divin, pe care Allah Cel Atotputernic l-a trimis să îi călăuzească pe fiii lui Israel dându-i un număr de miracole, așa cum spune Coranul:** „El nu este decât un Rob, asupra căruia Noi ne-am revărsat Harul Nostru și din care am făcut o pildă pentru fiii lui Israel.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 43:59]

El nu le-a poruncit oamenilor săi să îl considere pe el și pe mama sa, Maria (Pacea fie asupra lor!), divinități alături de Allah Preaînaltul; el doar le-a cerut să facă precum i-a poruncit Allah să le spună: „[...] Adorați-L pe Allah, Domnul meu și Domnul vostru! [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 5:117]

- 3 **El este fiul Mariei, o femeie pură, pioasă și virgină, care, cu sinceritate, s-a devotat întru totul adorării lui Allah Preaînaltul.** L-a născut pe Isus (Pacea fie asupra sa!) după ce acesta a fost conceput, în mod miraculos, fără tată, la fel ca Adam (Pacea fie asupra sa!), așa cum afirmă Coranul: „Înainte de Allah, Isus este asemenea lui Adam, pe care El l-a făcut din lut și apoi i-a zis lui «Fii!» și el a fost.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 3:59]

- 4 **Între el și Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lor!) nu a mai fost niciun alt Profet.** De fapt, Isus (Pacea fie asupra sa!) a adus vestea venirii Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), după cum spune Coranul: „Și [adu-ți aminte] când Isa [Isus], fiul lui Mariam [Maria], a spus: «O, fi ai lui Israel! Eu sunt Mesagerul lui Allah pentru voi, confirmând Taurah [Tora, care i-a fost trimisă lui Moise] de dinainte de mine și aducându-vă [vouă] vestea bună a [venirii] unui Mesager ce va veni după mine, al cărui nume va fi Ahmad [un alt nume al Profetului Mohammed]!» [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 61:6]

- 5 **Credem în miracolele pe care el le-a săvârșit**, cu Voia lui Allah Preaînaltul. El (Pacea fie asupra sa!) a vindecat oamenii de lepră, a vindecat orbul, a înviat morții, le-a vestit oamenilor ceea ce mâncaseră și ceea ce aveau strâns în casele lor, toate acestea numai cu permisiunea lui Allah Preaînaltul. Allah l-a înzestrat cu puterea de a îndeplini aceste miracole pentru a dovedi că Isus (Pacea fie asupra sa!) este cu adevărat Mesagerul Său, pe care El l-a trimis cu Mesajul Divin.
- 6 **Cel care nu crede că Isus (Pacea fie asupra sa!)** a fost Robul și Mesagerul lui Allah și nu dezaprobă în mod vehement afirmațiile evreilor la adresa lui, pe care Allah le-a arătat ca fiind false, nu este considerat a fi un adevărat credincios. Totodată, trebuie să dezaprobăm convingerile creștinilor cu privire la Isus (Pacea fie asupra sa!), care au rătăcit foarte mult considerându-l pe el și pe mama lui a fi divinități alături de Allah Preaînaltul. Aceștia pretind că Isus (Pacea fie asupra sa!) este fiul lui Dumnezeu sau adoptă doctrina Trinității, referindu-se la Allah ca fiind parte a acesteia. Mărire Lui, El este cu mult mai presus de ceea ce spun ei!

- 7 **El nu a fost nici ucis**, nici crucificat. De fapt, el (Pacea fie asupra sa!) a fost înălțat de către Allah Preaînaltul la Cer în vreme ce Allah a făcut pe altcineva să semene cu Isus (Pacea fie asupra sa!) și i-a făcut pe ceilalți să creadă că acesta a fost crucificat. În Nobilul Coran, este menționat acest lucru: „Și din pricina vorbelor lor: «Noi l-am omorât pe Mesia Isus, fiul Mariei, Trimisul lui Allah!», în vreme ce ei nu l-au omorât, nici nu l-au răstignit pe cruce, ci a fost făcut [cineva] să semene cu el! Cei care au avut păreri diferite în privința lui [Isus], au fost în îndoială [în legătură cu moartea lui]; ei nu au avut cunoștință sigură despre ea [moartea lui], ci doar au urmat unor presupuneri. De bună seamă, nu l-au omorât, ~ Ci Allah l-a înălțat la El. Iar Allah este ‘Azīz [Invincibil, Atotputernic], Hakīm [Preaînțelept] ~ Nu va fi niciunul dintre oamenii Cărtii care să nu creadă în el, înaintea morții sale. Iar în Ziua de Apoi, el va fi martor împotriva lor.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 4:157-159]

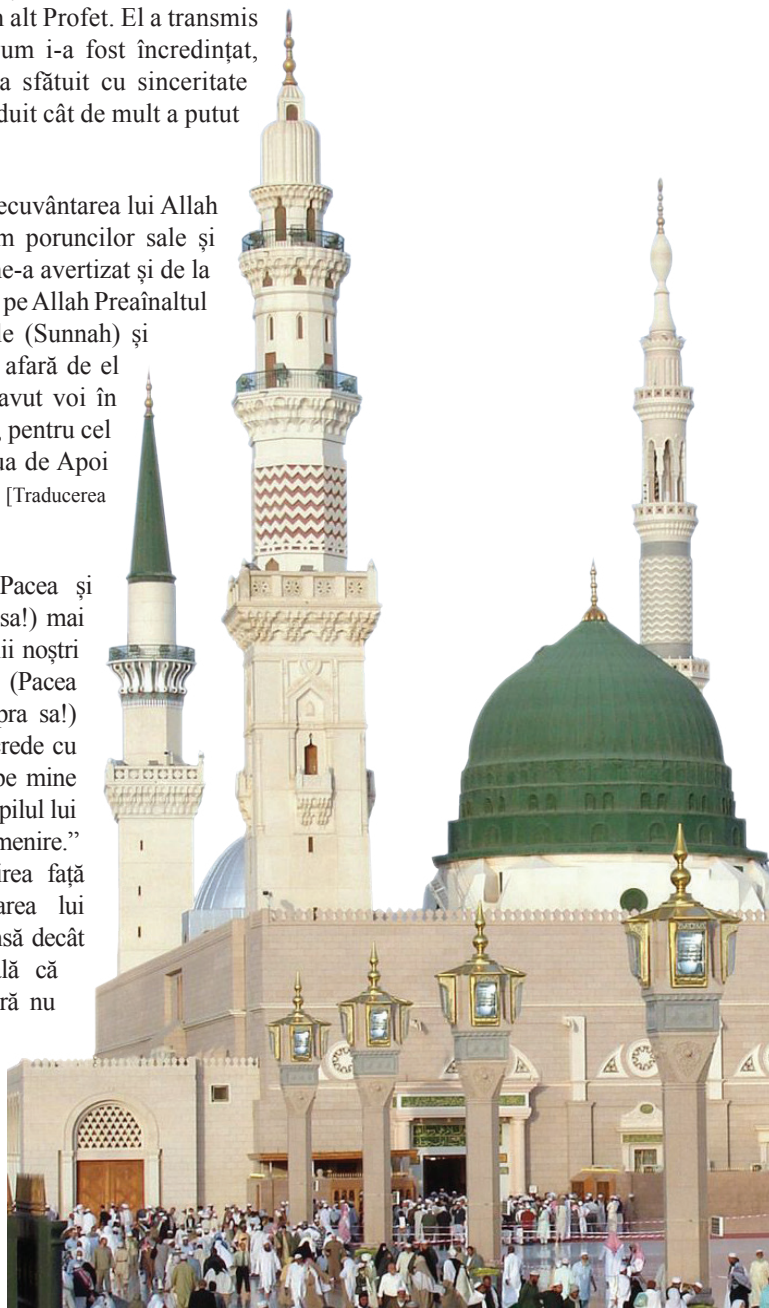
Astfel, Allah Preaînaltul l-a apărât și l-a înălțat la Cer. El va reveni pe Pământ în cele din urmă și va conduce după legea lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), apoi va muri și va fi îngropat și va fi apoi înviat ca toți ceilalți oameni, așa cum spune Coranul: „Din el v-am creat, în el vă vom întoarce și din el vă vom scoate încă o dată.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 20:55]

> **Musulmanii cred că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost unul dintre cei mai însemnați Mesageri ai lui Allah, însă el nu a avut nicio însușire divină și nu a fost nici ucis, nici crucificat.**

Credința în Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ca Profet și Mesager al lui Allah

- **Credem că Mohammed** (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost Robul și Mesagerul lui Allah, că el este cel mai bun dintre toți oamenii și ultimul dintre Profeți, așadar, nu va mai fi urmat de niciun alt Profet. El a transmis Mesajul Divin în totalitate, așa cum i-a fost încredințat, și-a îndeplinit datoria de Profet, a sfătuit cu sinceritate comunitatea musulmană și s-a străduit cât de mult a putut pe Calea lui Allah.
- **Credem tot ceea ce el** (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus, ne supunem poruncilor sale și evităm acele lucruri asupra cărora ne-a avertizat și de la care ne-a oprit. Trebuie să Îl adorăm pe Allah Preaînaltul în conformitate cu îndrumările sale (Sunnah) și să nu luăm pe nimeni altcineva în afară de el ca exemplu. Coranul spune: „Ați avut voi în Trimisul lui Allah o pildă frumoasă, pentru cel care nădăjduiește în Allah și în Ziua de Apoi și Îl pomenește pe Allah mereu.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 33:21]
- **Trebuie să îl iubim pe Profet** (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) mai mult decât pe părinții noștri, pe copiii noștri și chiar întreaga omenire. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Niciunul dintre voi nu va crede cu adevărat până când nu mă va iubi pe mine mai mult decât pe părintele lui, pe copilul lui și (chiar mai mult decât) întreaga omenire.” [Al-Bukhari, 15; Muslim, 44] Însă, iubirea față de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu poate fi atinsă decât respectându-i Sunnah. Fără îndoială că adevărata fericire și călăuzirea sigură nu pot fi atinse fără a ne supune lui, după cum spune Coranul: „[...] Iar de vă veți supune lui, veți fi călăuziți. Și nu-i revine Trimisului decât transmiterea limpede [a Mesajului].” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 24:54]

- **Trebuie să primim tot ceea** ce el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne-a adus de la Allah Cel Atotputernic și să aderăm la Sunnah lui, punând mare preț pe călăuzirea primită de la el, așa cum spune Coranul: „Însă, nu! [Jur] pe Domnul Tău! Nu vor crede ei [cu adevărat] până ce nu te vor lua pe tine ca judecător pentru cele care se iscă între ei și nu vor mai afla în sufletele lor temere față de ceea ce tu ai hotărât și nu se vor supune cu desăvârșită supunere [hotărârii tale].” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 4:65]
- **Trebuie să evităm nesocotirea a ceea ce el ne-a poruncit**, pentru că aceasta duce la încercări și ispite, rătăcire și la o pedeapsă severă în Viața de Apoi, după cum ni se spune în Coran: „[...] Aceia care fug de porunca sa, să se ferească să nu-i lovească pe ei o nenorocire sau să nu-i lovească pe ei o osândă dureroasă!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 24:63]

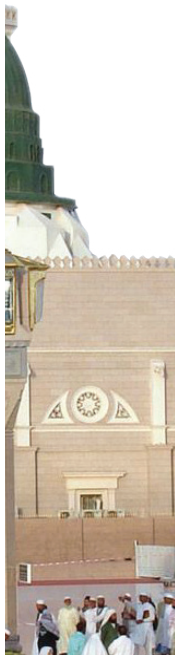
Trăsăturile caracteristice ale Mesajului Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

Mesajul Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) are o serie de trăsături specifice, care îl deosebesc de Mesajele Divine anterioare. Printre acestea, enumerăm:

- **A fost Mesajul Divin final**, așa cum ni se spune în Nobilul Coran: „Mohammed nu este tată niciunuia dintre bărbații voștri, ci el este Trimisul lui Allah și încheietorul Profetilor [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 33:40]
- **A abrogat toate mesajele și legile anterioare**, de aceea, nicio religie nu va fi acceptată de Allah Preainaltul după trimiterea Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în afară de islam, ceea

ce înseamnă că ni se impune să îi urmăm călăuzirea. De asemenea, nimeni nu va fi primit în Paradis fără să îi fi călcat pe urme, deoarece el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este cel mai nobil dintre Mesagerii lui Allah, comunitatea lui (ummah) este cea mai bună comunitate care a existat vreodată întru binele omenirii, iar legea lui este cea mai cuprinzătoare dintre toate. Coranul spune: „Acela care dorește o altă religie decât islamul, nu-i va fi acceptată, și el se va afla în Lumea de Apoi printre cei pierduți.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 3:85] Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „(Jur) pe Cel în mâna căruia se află sufletul lui Mohammed, că oricine din această comunitate, evreu sau creștin, care aude de mine și moare fără să creadă în cele cu care am fost trimis, va fi dintre locuitorii Iadului.” [Muslim, 153; Ahmad, 8609]

- **El a fost trimis deopotrivă oamenilor și djinnilor**. Redând vorbele unora dintre djinnii care au acceptat islamul, Coranul spune: „O, neam al nostru! Răspundeți celui care cheamă la Allah! [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 46:31]
- Coranul spune: „Și Noi nu te-am trimis decât ca vestitor și prevenitor pentru toată lumea, însă cei mai mulți dintre oameni nu știu.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 34:28] În legătură cu acestea, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Am fost favorizat față de ceilalți Profeti prin șase lucruri: mi-a fost dat darul discursului concis, dar cuprinzător, am fost făcut izbânditor prin teama [pe care Allah o aruncă asupra inimii dușmanilor mei], mi-a fost permisă prada de război, întregul Pământ a fost făcut mijloc de purificare și loc de adorare pentru mine, am fost trimis tuturor oamenilor, iar șirul Profetilor se încheie cu mine.” [Al-Bukhari, 2815; Sahih Muslim, 523]

Beneficiile credinței în Mesagerii lui Allah

Credința în Mesagerii lui Allah aduce cu sine o serie de beneficii, printre care se numără următoarele:

- 1 | Conștientizarea grijii pe care Allah Preaînaltul o poartă robilor Săi prin faptul că le trimite Mesageri care să îi îndrume pe Calea cea Dreaptă și să le arate cum să Îl adore pe Allah. Cu siguranță, mintea umană nu este capabilă de aceasta. Adresându-se Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Allah Preaînaltul spune: „Și Noi nu te-am trimis decât ca o îndurare pentru lumi.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 21:107]
- 2 | Exprimarea recunoștinței față de Allah Preaînaltul pentru această măreață binecuvântare.
- 3 | Iubirea față de Mesagerii lui Allah Preaînaltul, ridicându-i la rang înalt și laudându-i în mod corespunzător pentru răspândirea Mesajului lui Allah în comunitățile lor și sfățuirea lor în ceea ce este bun.
- 4 | Urmarea călăuzirii conținută în Mesajele pe care Trimișii le-au adus de la Allah Preaînaltul și anume adorarea exclusivă a lui Allah, fără a-I asocia niciun fel de parteneri și aderarea la cerințele acestui Mesaj. Acest lucru le va aduce fericire credincioșilor, atât în această viață, cât și în Viața de Apoi.

Coranul spune: „[...] acela care va urma Calea Mea cea Dreaptă nu va rătăci și nu va fi nefericit. ~ Însă acela care se va îndepărta de la Pomenirea Mea va avea parte de o viață grea [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 20:123-124]

- > Moscheea Al-Aqsa, situată în orașul vechi al Ierusalimului, este un loc căruia musulmanii îi acordă un deosebit respect. Este cea de-a doua moschee construită pe Pământ, după Moscheea cea Sfântă din Mecca. Atât Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), cât și ceilalți Profeti (Pacea fie asupra lor!) s-au rugat în ea.

> *Credința în Ziua de Apoi*

Semnificația credinței în Ziua de Apoi

Credința fermă că Allah Preaînaltul va readuce la viață oamenii din morminte, iar apoi îi va judeca după faptele lor. În funcție de ceea ce vor merita, ei vor fi trimiși fie în Paradis, fie în Iad.

A crede în Ziua de Apoi este unul dintre stâlpii credinței, iar credința nu este valabilă decât prin credința în aceasta, așa cum ni se spune în Nobilul Coran: „[...] al-birr [pietatea, dreptatea și fiecare act de supunere față de Allah etc.] este a crede în Allah și în Ziua de Apoi (...)” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:177]

De ce este accentuată în Coran importanța credinței în Ziua de Apoi?

Coranul subliniază și atrage atenția asupra importanței credinței în Ziua de Apoi în nenumărate rânduri, folosind diferite moduri de exprimare în limba arabă și corelând credința în Ziua de Apoi cu credința în Allah Preaînaltul.

Motivul pentru aceasta este acela că a crede în Ziua de Apoi este rezultatul firesc al credinței în Allah Cel Atotputernic și în dreptatea Sa absolută. Pentru a lămuri:

Allah Preaînaltul nu acceptă nedreptatea. El nu va lăsa răufăcătorii să rămână nepedepsiți, nu îi va dezamăgi pe cei

nedreptățiți prin neobținerea despăgubirilor pentru asuprirea lor și nici nu îi va lăsa pe cei cinstiți nerăsplățiți pentru binele pe care l-au făcut. Sunt mulți care și-au petrecut viața asuprindu-i pe alții și nu au fost pedepsiți în timpul vieții. Sunt mulți care au suferit o mulțime de nedreptăți și au murit fără să fi obținut vreo despăgubire pentru răul făcut lor. Atunci, ce anume înseamnă faptul că Allah Preaînaltul nu acceptă nedreptatea? Aceasta nu înseamnă decât că trebuie să existe încă o viață, alta decât cea actuală, unde cei cinstiți vor fi răsplățiți, iar răufăcătorii vor fi pedepsiți, fiecare primind recompensa sau pedeapsa pe care o merită.

> Islamul ne învață să ne salvăm de Focul Iadului arătând bunătațe față de cei din jurul nostru chiar și prin oferirea doar a unei jumătăți de curmală drept milostenie.

Ce presupune credința în Viața de Apoi?

Credința în Viața de Apoi presupune o serie de lucruri, printre care amintim:

1 **Credința în Învierea și Adunarea finală.** Aceasta înseamnă că Allah Cel Atotputernic va învia oamenii din morminte, fiecare suflet reîntorcându-se în trupul său. Apoi vor sta toți în fața Domnului lor pentru a fi judecați. Vor fi adunați pe un imens pământ întins, goi și desculți, întocmai cum au fost creați de către Allah Preaînaltul pentru prima dată.

Fără nicio urmă de îndoială, credința în învierea morților este confirmată de dovezi textuale din Nobilul Coran și Sunnah și este susținută atât de rațiune, cât și de natura umană înăscută (fitrah). Așadar, credem cu fermitate că Allah Preaînaltul va învia morții și îi va scoate din morminte, fiecare suflet se va întoarce în trupul lui și toți oamenii vor sta înaintea Domnului lumilor pentru a fi judecați.

Coranul spune: „După aceasta veți fi voi morți, ~ Iar în Ziua Învierii veți fi voi readuși la viață.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 23:15-16]

Toate Cărțile Divine au confirmat acest lucru, spunând că desemnarea unei zile finale, în care Allah Preaînaltul va judeca oamenii pentru respectarea sau nerespectarea Poruncilor Sale primite prin Mesagerii Săi, este parte a Înțelepciunii Lui. Coranul spune: „Oare credeți că v-am creat pe voi fără rost și că nu vă veți întoarce la Noi?” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 23:115]

Câteva dovezi din Nobilul Coran cu privire la înviere

- Allah Preaînaltul este Cel care a creat omenirea prima dată și El poate să îi readucă pe oameni la viață, după cum afirmă Coranul: „El este Cel care creează prima oară făpturile și apoi le face din nou - și aceasta este și mai ușor pentru El [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 30:27] Respingând falsa afirmație că este imposibil ca oasele să fie readuse la viață după ce s-au descompus, Allah Cel Atotputernic spune: „Spune [o, Mohammed]: „«Le va da lor viață Acela care le-a creat pe ele prima oară, caci El este Bineștiutor al întregii firii!»” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 36:79]
- Când pământul este lipsit de viață și arid, Allah Preaînaltul coboară asupra lui ploaia și îl stârnește, îl umflă și scoate din el felurite plante minunate. Cel care îl poate readuce la viață este cu siguranță capabil să învie morții, după cum spune Coranul: „Și Noi trimitem din Cer apă binecuvântată cu care facem să crească grădini și grâne pentru seceriș. ~ Și palmieri semeți, cu ciorchini rânduți unii peste alții, ~ Ca hrană pentru robi. Și cu ea Noi dăm viață unui ținut mort. Astfel va fi și ieșirea [din morminte].” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 50:9-11]

- **Orice persoană rațională poate** confirma că, dacă o persoană este capabilă să facă un lucru dificil, cu atât mai mult poate face ceva mai ușor. Așadar, dacă Allah Cel Atotputernic a putut crea Cerurile minunate, Pământul cel vast, toate stelele mărețe, atunci El poate, cu atât mai mult, readuce cu ușurință oasele descompuse la viață, după cum spune Coranul: „Oare Acela care a creat Cerurile și Pământul nu are puțință să creeze asemenea lor? Ba da! Și El este Al-Khallāq [Creatorul], Al-‘Alīm [Atoateștiutorul, Omniscientul]!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 36:81]

2 **Credința în Judecată și în Balanța Faptelor.** Allah Cel Atotputernic va judeca oamenii în funcție de faptele lor din viața lumească. Cei care îl adoră numai pe Allah Preaînaltul și I se supun Lui și Trimisului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) vor fi judecați cu blândețe. Cât despre cei care săvârșesc păcatul de neiertat al politeismului (shirk), aceștia vor fi aspru judecați.

Faptele oamenilor vor fi cântărite pe o balanță uriașă. Faptele bune vor fi puse pe un taler, iar cele rele pe celălalt. Cei ale căror fapte bune atârnă mai greu decât cele rele vor fi primiți în Paradis, în vreme ce aceia ale căror fapte rele atârnă mai greu vor fi trimiși în Focul Iadului, iar Allah Preaînaltul nu nedreptățește pe nimeni.

Allah Preaînaltul spune: „În Ziua Învierii, Noi vom pune balanță dreaptă și niciun suflet nu va fi urgisit câtuși de puțin. Și de ar fi ceva, chiar și numai cât greutatea unui bob de muștar, Noi îl vom aduce. Și Noi suntem îndeajuns ca socotitori.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 21:47]

3 **Paradisul și Focul Iadului.** Paradisul este sălașul fericirii eterne pe care Allah Preaînaltul l-a pregătit pentru

cei pioși și pentru cei care I s-au supus Lui și Mesagerului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). În acesta, ei vor găsi tot ceea ce-și doresc inimile lor și totul va fi o delectare pentru ochii lor.

Stărnind dorința robilor Lui de a concura unii cu alții în supunere față de El pentru a fi primiți în Paradis, Allah Preaînaltul spune: „Și întreceți-vă unul cu altul pentru iertarea Domnului vostru și pentru Raiul cel întins cât Cerurile și Pământul, pregătit pentru cei evlavioși.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 3:133]

Cât despre Focul Iadului, acesta este sălașul pedepsei veșnice, pe care Allah Preaînaltul l-a pregătit pentru necredincioși, cei care au nesocotit Poruncile lui Allah și nu s-au supus Trimisilor Săi (Pacea fie asupra lor!). În Iad, aceștia vor găsi tot felul de pedepse îngrozitoare și o suferință fără margini, care nu pot fi imaginate de mintea umană.

Allah Cel Atotputernic spune, avertizându-i pe robii Săi cu privire la Focul Iadului: „[...] temeți-vă de Focul care mistuie oamenii și pietrele, pregătit pentru necredincioși!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:24]

O, Allah, te rugăm să ne primești în Paradis și să ne ajuți să spunem asemenea vorbe și să facem astfel de fapte care să ne aducă mai aproape de Tine! Căutăm adăpost la Tine de Focul Iadului și de faptele și vorbele care ne-ar putea aproia de el!

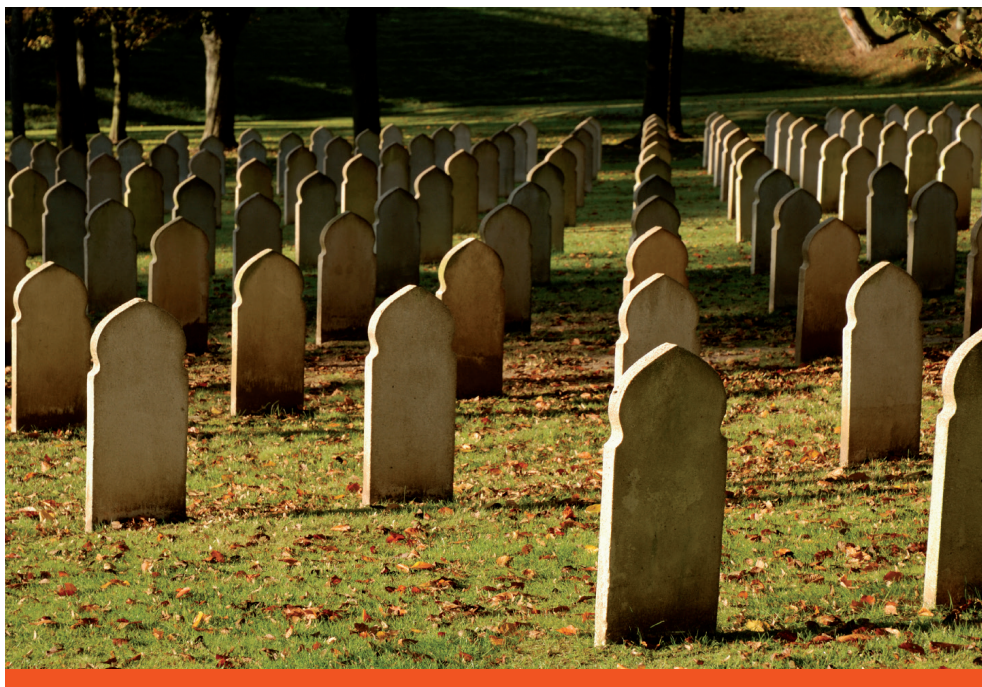
4 **Pedeapsa și binecuvântarea** din mormânt. Credem că moartea este o realitate, după cum spune Coranul: „Spune [o, Mohammed]: „Vă va lua îngerul morții căruia i-au fost încredințate sufletele voastre, dar apoi veți fi aduși înapoi la Domnul vostru.»” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 32:11]

De fapt, nimeni nu poate nega existența morții. Noi credem că atunci când cineva moare sau este ucis este pentru că i-a venit timpul, moment pe care el nu-l poate nici întârzia, nici grăbi, întocmai cum spune Coranul: „Pentru fiecare comunitate este un soroc. Când sosește sorocul lor, ele nu pot nici să-l întârzie cu un ceas și nici nu-l pot grăbi.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 7:34]

- Credem, de asemenea, că atunci când cineva moare, a trecut, de fapt, în Viața de Apoi.
- Există numeroase relatări autentice de la Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în care este menționată pedeapsa din mormânt pentru necredincioși și pentru răufăcători și binecuvântarea pentru cei credincioși și drepecți. Noi credem în toate acestea, dar nu încercăm să aflăm cum vor fi îmfăptuite, deoarece mintea umană nu poate înțelege aceste aspecte, precum Paradisul și Focul Iadului, care aparțin lumii nevăzute. Ele

nu fac parte din lumea materială, a celor văzute. Mintea umană poate executa doar raționamente analitice și argumente de tip deductiv și poate judeca lucrurile doar în aceste limite și după legile cunoscute ale acestei lumi.

- Viața din mormânt aparține lumii nevăzute, ce nu poate fi percepută cu ajutorul simțurilor. Dacă ea ar fi fost perceptibilă, credința în lumea celor nevăzute nu ne-ar fi adus niciun beneficiu, nu am mai fi avut niciun motiv pentru îndeplinirea îndatoririlor religioase, iar oamenii nu ar mai considera necesar să își îngroape morții. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus cândva: „Dacă aceasta nu v-ar face să renunțați la a-i îngropa pe cei morți, l-aș fi rugat pe Allah să vă facă să auziți chinurile din morminte, pe care eu le pot auzi.” [Muslim, 2868; An-Nasa'i, 2058] Animalele pot auzi vocile celor care sunt pedepsiți în morminte, deoarece ele nu au obligații religioase.

Avantajele credinței în Ziua de Apoi

- 1 Credința în Ziua de Apoi le reamintește oamenilor să ducă o viață cinstită, să facă fapte bune, să fie cu teamă de Allah Preaînaltul și să se țină departe de aroganță și zgârcenie.

Din acest motiv, în Nobilul Coran, credința în Ziua de Apoi este adesea corelată cu îndeplinirea de fapte bune. Următoarele sunt exemple de versete în care este menționat acest lucru: „Ci întrețin moscheile lui Allah doar aceia care cred în Allah și în Ziua de Apoi [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 9:18]

„[...] Aceia care cred în Ziua de Apoi, vor crede și în ea [Carte] și vor păzi stăruitor rugăciunea lor.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 6:92]
- 2 Le reamintește celor total absorbiți de această lume și de plăcerile ei efemere de importanța concurării unul cu altul în supunerea față de Allah Preaînaltul, îndemnându-i la împlinirea a cât mai multor fapte bune pe parcursul vieții și arătându-le că această viață lumească este temporară, în timp ce Viața de Apoi este sălașul cel veșnic.

După ce i-a lăudat pe Trimișii Săi (Pacea fie asupra lor!) și după ce a amintit faptele lor bune, Allah menționează în Coran motivul pentru care i-a îndemnat pe aceștia să îndeplinească asemenea fapte virtuozitate: „Cu adevărat, i-am ales pe ei [preferându-i și onorându-i] acordându-le calitatea de a fi conștienți de locuința [din Viața de Apoi].” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 38:46]

Acest lucru înseamnă că reamintirea constantă a Vieții de Apoi a fost motivul din spatele executării acestor acte.

Când unii musulmani au devenit prea leneși în ceea ce privește supunerea lor față de Allah Preaînaltul și de Trimisul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Allah cel Atotputernic a revelat acest verset: „[...] Oare v-a plăcut vouă viața lumească mai mult decât Viața de Apoi? Plăcerea acestei vieți nu va fi decât puțină în Lumea de Apoi!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 9:38]

Credința în Viața de Apoi duce la conștientizarea faptului că tot confortul acestei lumi nu poate fi comparat cu fericirea eternă din Paradis și nu merită nicio singură cufundare în Focul Iadului. În schimb, duce la conștientizarea faptului că toate lipsurile și disconforturile acestei lumi, îndurate de dragul lui Allah, nu pot fi comparate cu pedeapsa Focului Iadului și nici cu o singură intrare în Paradis.
- 3 Îl face pe om să fie mulțumit cu ceea ce are în această viață. El nu va fi supărat sau deznădăjduit dacă va rata o oportunitate din această lume. Mai degrabă, el face tot ceea ce îi stă în putință, având certitudinea că Allah Preaînaltul nu va lăsa nerecompensată nicio faptă bună făcută de dragul Său. Dacă i-a fost luat ceva în mod nedrept, chiar dacă acel lucru este mai mic decât un atom, el îl va recăpăta în Ziua de Apoi, atunci când va avea cea mai mare nevoie de el. Cum poate fi cineva trist știind că își va primi cu siguranță răsplata într-un moment foarte critic în Ziua de Apoi? Cum poate cineva să sufere și să fie îngrijorat când știe că Cel mai bun dintre judecători va judeca între el și adversarii lui?

> Credința în Destin

Ce reprezintă credința în Destin?

Acest lucru înseamnă credința fermă că totul, bun sau rău, se întâmplă prin Voia lui Allah, și El, Preaînaltul, face ceea ce dorește. Nimic nu se poate întâmpla fără Voia Lui, nici măcar ceva cât greutatea unui atom din Ceruri sau de pe Pământ nu scapă Cunoașterii Sale. Cu toate acestea, El le poruncește robilor Săi să îndeplinească anumite acte și acțiuni și să evite altele, dându-le libertatea de a face ceea ce doresc, fără a fi constrânși să facă ceva împotriva voinței lor. El i-a creat pe ei împreună cu abilitatea de întreprindere. El călăuzește pe cine dorește către Mila Lui și rățăcește pe cine voiește, prin Înțelepciunea Sa absolută. El nu va fi întrebat cu privire la ceea ce face, însă oamenii vor fi întrebați cu privire la faptele lor.

Credința în Destin este unul dintre stâlpii credinței. Când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost întrebat despre credință, el a răspuns: „Înseamnă să crezi în Allah, în îngerii Săi, în cărțile Sale, în Trimișii Săi, în Ziua de Apoi și să crezi în destin, cu ceea ce este bun sau rău din el.” [Sahih Muslim, 8]

Ce presupune credința în Destin?

Credința în Destin presupune patru cerințe:

- Credința că Allah Preaînaltul deține cunoașterea absolută și că El știe totul despre creația Sa, chiar dinainte de a o fi înfăptuit. Preștiința Sa include previziunile despre creația Sa, durata vieții ei, vorbele și faptele acesteia, toate acțiunile ei, tot ceea ce aceasta ascunde sau arată fățiș, cine va fi primit în Paradis și cine va fi trimis în Iad. Coranul spune: „El este Allah, afară de care nu este alt dumnezeu, Știutorul celor nevăzute și al celor văzute [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 59:22]
- Credința că Allah Preaînaltul a consemnat dinainte tot ceea ce va exista, prin Cunoașterea Sa ce precedă înfăptuirea tuturor lucrurilor, în Tablele Păstrate (Cartea Destinului), așa cum spune Coranul: „Nicio nenorocire nu se întâmplă pe Pământ și nici în sufletele voastre fără ca ea să nu se afle într-o carte, înainte ca Noi să o pricinuim [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 57:22] Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus în legătură cu aceasta: „Allah a stabilit măsura corespunzătoare fiecărui aspect al creației, cu cincizeci de mii de ani înainte de a crea Cerurile și Pământul.” [Muslim, 2653]
- Credința că Voința lui Allah este absolută și nu poate fi zădărnicită sau contestată de către nicio altă putere. Fără îndoială, totul se petrece numai cu Voia lui Allah. Ceea ce El dorește să se întâmple se va întâmpla, iar ceea ce El nu dorește nu poate avea loc. Coranul spune: „Dar voi nu puteți voi [călăuzire] decât dacă Allah, Stăpânul lumilor, voiește.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 81:29]
- Credința că Allah este Inițiatorul tuturor lucrurilor, că este Singurul Creator, alături de care nu mai există niciun alt creator, că tot ceea ce există este creat de El și

că El este cu putere peste toate lucrurile, așa cum spune Coranul: „[...] a creat toate lucrurile și le-a măsurat cu o măsură bună.”

[Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 25:2]

Omul are voință proprie, libertatea de alegere și posibilitatea de a face cum dorește

În niciun caz, credința în Destin nu înseamnă că omul nu are liber arbitru sau că el nu își poate alege propriile acțiuni. Acest lucru poate fi demonstrat atât prin dovezile existente în textele islamice, cât și prin dovezile concrete din viața reală.

Coranul spune: „Aceea este Ziua adevărată [care va sosi cu siguranță]. Așadar, oricine dorește, trebuie să caute o cale către Domnul său [prin supunerea în fața Sa în această viață lumească].” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 78:39]

În privința capacității și a puterii de decizie a omului, Coranul precizează: „Allah nu impune niciunui suflet decât ceea ce este în putința lui. El are ca răsplată ceea ce și-a agonisit [faptele bune] și împotriva lui ceea ce a dobândit [faptele rele] [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:286]

Conform dovezilor concrete din viața reală, fiecare persoană știe că are liber arbitru și abilitatea de a face tot ceea ce dorește. Astfel, ea poate face alegeri în cunoștință de cauză. Aceasta face unele lucruri voluntare, precum mersul, însă nu are control asupra acțiunilor involuntare precum tremuratul sau prăbușirea la pământ. Ce rămâne de spus este că voința și abilitatea umană se pot manifesta numai după Voia lui Allah Cel Atotputernic, așa cum spune Coranul: „Cu adevărat, acesta [Coranul] nu este altceva decât o Aducere-Aminte [și o avertizare] pentru toate lumile [a oamenilor și a djinnilor], ~ Pentru oricare dintre voi care voiește să fie călăuzit pe Calea cea Dreaptă. ~ Dar voi nu puteți voi [călăuzire] decât dacă Allah, Stăpânul lumilor, voiește.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 81:27-29]

Aceasta dovedește faptul că voința omului este inclusă în Voința lui Allah, deoarece El este Cel Atotputernic. Întreg Universul îi aparține lui Allah Preaînaltul, iar nimeni nu are ceva în proprietatea sa fără ca El să aibă știință de aceasta și fără a fi supus Voinței Sale.

>„Cu adevărat, Noi i-am arătat lui [cu claritate] Calea [adevărului și a falsității, a binelui și a răului], fie că el va fi [credincios și] recunoscător [dacă el alege calea binelui] sau [necredincios și] nerecunoscător [dacă el alege calea răului].” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 76:3]

Folosirea predestinării drept scuză pentru a comite păcate

Obligativitatea îndatoririlor religioase, respectarea Poruncilor Divine și evitarea lucrurilor interzise de Allah Preaînaltul depind de liberul arbitru al fiecăruia și de capacitatea oamenilor de a alege. Astfel, cei dreți vor fi răsplătiți pentru că au ales Calea cea Dreaptă, iar răufăcătorii vor fi pedepsiți pentru că au ales calea greșită.

Allah Cel Atotputernic nu ne impune lucruri care sunt peste puterile noastre și nu vrea ca noi să neglijăm îndatoririle religioase, folosind destinul drept scuză.

Omul nu știe care este destinul său, iar Allah Preaînaltul știe totul înainte ca el să păcătuiască. Mai mult decât atât, Allah Preaînaltul ne-a înzestrat cu posibilitatea de a ne alege acțiunile și ne-a arătat în mod clar Calea cea Dreaptă, precum și pe cea greșită. Așadar, dacă nu ne supunem lui Allah, această nesupunere este numai din cauză că așa am ales și va trebui să suportăm consecințele alegerii noastre.

› Dacă cineva v-a atacat, rănit și jefuit, pretinzând că ceea ce a făcut se datorează predestinării, cu siguranță că veți considera această scuză inacceptabilă și absurdă, ba chiar l-ați pedepsi și i-ați cere să vă înapoieze ceea ce v-a furat pentru că, de fapt, el a făcut totul din proprie voință.

Beneficiile credinței în Destin

Credința în Destin aduce cu sine nenumărate beneficii pentru viețile oamenilor, printre care:

- 1 Destinul este unul dintre cei mai buni stimulenți pentru a acționa în această viață într-o manieră care Îl mulțumește pe Allah Preaînaltul.
Credincioșilor li se cere să facă tot ceea ce pot, conform capacităților lor, punându-și încrederea în Allah Preaînaltul. Aceștia cred că acțiunile lor nu pot fi duse la bun sfârșit fără Voia lui Allah, deoarece El este Creatorul cauzelor și al efectelor.
Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Prețuiți ceea ce vă va aduce beneficii în Viața de Apoi, căutați ajutorul lui Allah și nu deznădăjduiți; iar dacă ceva neplăcut se întâmplă nu spuneți: «Dacă aș fi făcut așa și așa, cutare sau cutare, nu s-ar fi întâmplat.», ci, mai degrabă, spuneți: «Qaddaru Allahi ua mā šā'a fa'ala» (Aceasta este Hotărârea lui Allah și El face ceea ce voiește!), întrucât, prin rostirea cuvântului «dacă» începe lucrarea lui Șeytan (Satana).” [Muslim, 2664]
- 2 Credința în predestinare îl determină pe om să-și conștientizeze valoarea reală încercând, astfel, să evite vanitatea și aroganța, realizând că el nu știe ce i-a fost predestinat sau care este viitorul. Aceasta îl face să-și recunoască slăbiciunile și nevoia de Allah Preaînaltul, fiind astfel îndemnat în mod constant să se reîntoarcă la El.
De obicei, omul devine vanitos atunci când ceva bun i se întâmplă, dar se întristează atunci când trece printr-o situație grea. Credința în predestinare îl salvează pe om de această aroganță în momentele ușoare și de întristare în momentele grele, atât timp cât el știe că totul se petrece numai cu Voia lui Allah Preaînaltul, Cel la care se află măsura tuturor lucrurilor și deține cunoașterea acestora încă dinainte ca ele să se întâmple.
- 3 Credința în predestinare ajută la învingerea invidiei. Un adevărat credincios nu este invidios pe ceilalți pentru favorurile pe care Allah Preaînaltul le-a revărsat asupra acestora, pentru că el este conștient că toate aceste bogății vin de la Allah, iar a-i invidia pentru ceea ce au este echivalent cu opunerea față de Hotărârea lui Allah.
- 4 Umples inima credinciosului de curaj și îi întărește determinarea în fața dificultăților, prin conștientizarea faptului că proviziile sale din această lume au fost deja stabilite, clipa în care el va părăsi această viață a fost deja hotărâtă de către Allah Preaînaltul și nu i se va întâmpla decât ceea ce Allah a hotărât pentru el.
- 5 Aceasta îi insuflă numeroasele realități ale credinței. Drept urmare, el caută ajutorul lui Allah Preaînaltul cu stăruință, își pune încrederea în Allah după ce a îndeplinit tot ceea ce îi stătea în putință și își manifestă întotdeauna nevoia de Allah, de la care primește sprijin pentru a rămâne pe Calea cea Dreaptă.
- 6 Îi oferă liniște și îi umple inima de pace și mulțumire, conștientizând că ceea ce nu i s-a întâmplat nu îi era destinat, iar ceea ce i s-a întâmplat trebuia să se întâmple.

A close-up photograph of a hand holding a stream of water. The hand is positioned on the left side of the frame, with water flowing from it towards the right. The background is a bright, clear blue sky with a large, glowing sun in the upper right quadrant, creating a lens flare effect. The water is captured in motion, with droplets and splashes visible. The overall scene is bright and clean, symbolizing purification.

Purificarea (Tahārah)

2

Allah Preaînaltul le poruncește musulmanilor să se purifice intern de păcatul politeismului (shirk) și de bolile inimii, precum invidia, mândria și ura, și extern de murdărie și alte impurități. Odată ce au făcut aceasta, ei devin demni de iubirea lui Allah, după cum spune Coranul: „[...] Allah îi iubește pe cei care se căiesc și îi iubește pe cei care se curățesc [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:222]

Cuprins

Ce înseamnă purificarea

Purificarea de impuritățile fizice

- Îndepărtarea impurităților fizice
- Maniera corectă de folosire a toaletei

Al-Hadath – starea de impuritate

- Al-Hadath Al-Asghar (impuritatea minoră) și modul de îndepărtare a ei prin abluțiune

Modul de efectuare a abluțiunii parțiale (wudu')

- Cum se îndepărtează impuritatea rituală minoră
- Impuritatea rituală majoră și abluțiunea sau îmbăierea totală (ghusl)
- Îndepărtarea impurității rituale majore sau janaba (care apare după întreținerea de relații intime)
- Ștergerea peste șosete
- Cum procedăm în cazul în care nu putem folosi apa

> Ce înseamnă purificarea

Cuvântul arab tahārah (purificare) denotă puritate și curățenie.

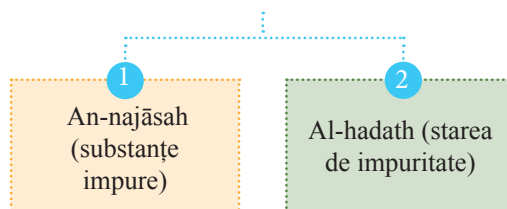
Allah Preaînaltul le poruncește musulmanilor să se purifice extern, renunțând la toate aspectele interzise și curățându-se de toate impuritățile fizice, și intern de păcatul de neiertat al politeismului (shirk) și de bolile inimii cum sunt invidia, mândria și ura. Odată ce au făcut aceasta, ei devin demni de iubirea lui Allah, după cum spune Coranul: „[...] Allah îi iubește pe cei care se căiesc și îi iubește pe cei care se curățesc [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:222]

De asemenea, Allah Preaînaltul poruncește purificarea înainte de a sta înaintea Lui în rugăciune. Dacă oamenii se curățesc și se îmbracă în cele mai bune haine înainte de întâlnirea cu o persoană care ocupă o poziție importantă în această viață lumească, cum ar fi, spre exemplu, un rege sau un președinte, atunci, fără îndoială, ei trebuie să se pregătească în mod similar pentru a sta înaintea Regelui tuturor regilor (în rugăciune).

Care este purificarea necesară pentru efectuarea rugăciunii?

Allah Preaînaltul le poruncește musulmanilor să se purifice și efectueze abluțiunea parțială (wudu') înainte de începerea anumitor acte de adorare precum rugăciunea, atingerea Coranului sau înconjurarea sanctuarului Ka'bah în Mecca. El le recomandă, de asemenea, împlinirea abluțiunii (wudu') înainte de a face o serie de alte lucruri, așa cum sunt recitarea Coranului din memorie, a rugilor și înainte de culcare.

Astfel, înainte de a începe rugăciunea, musulmanul trebuie să îndepărteze două lucruri:

> Allah Preaînaltul le poruncește musulmanilor să se purifice intern de păcatul politeismului (shirk), de bolile inimii precum invidia, mândria și ura, iar extern de murdărie și de alte impurități.

> Purificarea de impuritățile fizice

- Cuvântul arab najāsah implică toate substanțele fizice considerate impure în islam și pe care trebuie să le îndepărtăm înainte de a începe un act de adorare.
- Regula generală în Legea islamică (Shari'ah) este aceea că toate lucrurile sunt considerate pure, iar impuritatea fizică (najāsah) este doar un factor care survine ulterior. Astfel, dacă cineva are dubii, spre exemplu, asupra curățeniei pantalonilor săi, chiar dacă aceștia nu au nicio urmă de impuritate fizică, ei trebuie considerați curați, conform acestei reguli generale.
- Dacă vrem să ne rugăm, trebuie mai întâi să îndepărtăm toate impuritățile fizice de pe corpul nostru, îmbrăcămintea noastră și locul unde urmează să facem rugăciunea

> Impuritatea fizică poate fi îndepărtată cu apă sau cu orice alt produs de curățare.

Printre lucrurile considerate impure se numără:

1	Urina și fecalele umane
2	Sângele (excepție făcând cazul în care cantitatea este nesemnificativă)
3	Urina și fecalele animalelor nepermise pentru consum (vezi pagina 189)
4	Câinii și porcii
5	Animalele moarte (excepție făcând acelea care sunt permise spre consum și au fost sacrificate conform regulilor islamice (vezi pagina 190) Cadavrele umane, peștii și insectele sunt considerate pure

Îndepărtarea impurității fizice

Impuritățile fizice de pe corp, haine și locul destinat rugăciunii sau orice lucru care privește această chestiune, pot fi îndepărtate cu orice lucru, apă sau altceva, pentru că islamul cere îndepărtarea lor. Nu este stipulat numărul de spălări necesare, excepție făcând impuritatea câinilor (salivă, urină sau fecale), caz în care este specificat că lucrul atins de acestea trebuie spălat de 7 ori, iar una dintre spălări trebuie să fie făcută cu pământ. În ceea ce privește restul impurităților, ele trebuie spălate, iar dacă rămâne miros sau persistă vreo pată, acestea pot fi ignorate. Odată, o femeie l-a întrebă pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) despre modalitatea de curățare a sângelui menstrual, iar el i-a răspuns: „Este de ajuns ca acesta să fie spălat și nu trebuie să îți faci griji în cazul în care au rămas pete.” [Abu Dawud, 365]

Maniera corectă de folosire a toaletei

- Musulmanului îi este recomandat să intre în baie cu piciorul stâng, după ce spune: Bismillah. Allāhumma inni a'uzu bika min-al-khubthi ua-l-khabā'ith.
(În Numele lui Allah! O, Allah, caut adăpost la Tine de djinnii bărbați și de djinnii femei!)
- El este, de asemenea, sfătuit să iasă de la toaletă cu piciorul drept și să spună: „Ghufṛānak” (O, Allah, cer iertarea Ta!).
- El trebuie să se ascundă atunci când își face nevoile.
- El nu trebuie să își facă nevoile într-un loc unde ar putea afecta pe cineva. A face aceasta este strict interzis
- Dacă se află într-un spațiu deschis, cum ar fi în deșert, el nu trebuie să își facă nevoile în vreo gaură din pământ, pentru a nu aduce vreun prejudiciu creaturilor ce ar putea viețui acolo sau pentru ca acestea să nu îl rănească pe el. Acest lucru este strict interzis.
- El nu trebuie să se îndrepte spre qiblah, direcția sanctuarului Ka'bah din Mecca, spre care musulmanii se îndreaptă în rugăciune sau să își întoarcă spatele la ea. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Când vă faceți nevoile, să nu vă îndreptați către qiblah și nici să nu vă întoarceți cu spatele la ea.” [Al-Bukhari, 386; Muslim, 264] Acest lucru este valabil în cazul în care ne aflăm în spații deschise. Nu este nicio problemă însă dacă facem astfel atunci când ne aflăm într-o clădire, așa cum sunt toaletele din prezent.
- Trebuie să avem grijă ca nicio impuritate să nu ajungă pe corpul sau pe hainele noastre. Dacă acest lucru se întâmplă totuși, locul în care ajunge impuritatea trebuie spălat bine.
- Odată ce și-a făcut nevoile, musulmanul trebuie să urmeze una dintre cele de mai jos: (omul ar trebui să folosească mâna stângă pentru îndepărtarea impurităților)

fie să își curețe părțile intime cu apă.
Acest lucru, în arabă se numește
„istinjā”.

Sau

fie să își curețe părțile intime de
trei ori sau mai mult cu orice lucru
potrivit pentru aceasta, precum hârtia
igienică sau pietrele. Acest lucru se
numește „istijmār” în limba arabă.

> Al-Hadath – starea de impuritate

- **Al-Hadath – starea de impuritate se referă la** starea de impuritate nepalpabilă, spirituală, care îl împiedică pe musulman să efectueze rugăciunea până ce nu se purifică. Aceasta nu este fizică, precum najāsah.
- Această impuritate rituală poate fi îndepărtată prin efectuarea abluțiunii (wudu’) sau a abluțiunii complete (ghusl - îmbăierea totală), folosind apă curată. Apa curată este acea apă ce nu a fost atinsă de impuritățile care i-ar putea schimba culoarea, gustul sau mirosul. Dacă abluțiunea (wudu’) este efectuată, atunci credinciosul se poate ruga de câte ori dorește, atât timp cât aceasta rămâne valabilă (adică nu face nimic care să o anuleze).

Al-hadath este de două feluri:

Impuritatea rituală minoră: aceasta poate fi îndepărtată prin efectuarea abluțiunii parțiale (wudu’).

Impuritatea rituală majoră: aceasta poate fi îndepărtată prin îmbăierea rituală totală (ghusl).

Impuritatea rituală minoră și abluțiunea (wudu’)

Abluțiunea parțială (wudu’) este invalidată de:

1 Secrețiile fiziologice ale părților intime, așa cum sunt urina, excrementele și eliminarea de gaze. Despre lucrurile care invalidează abluțiunea, Coranul spune: „[...] ori dacă unul dintre voi se întoarce din locul unde și-a făcut nevoile [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 4:43] Când Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a fost adus la cunoștință cazul unui om care nu știa sigur dacă a eliminat gaze sau nu (adică dacă abluțiunea sa mai era încă valabilă sau fusese invalidată) în timpul rugăciunii, acesta (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Să nu plece sau să lase rugăciunea decât dacă aude ceva sau simte un miros [neplăcut].” [Al-Bukhari, 175; Muslim, 361]

2 Atingerea plină de dorință a părților intime, deoarece Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Cel ce și-a atins părțile

intime trebuie să efectueze din nou abluțiunea.” [Abu Dawud, 181]

3 Mâncatul cărnii de cămilă. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost întrebant: „«Să facem abluțiunea după ce mâncăm carne de cămilă?» Iar el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns «Da.»” [Muslim, 360]

4 Pierderea cunoștinței din cauza somnului, a nebuniei sau a beției.

> Pierderea cunoștinței din cauza somnului, a nebuniei sau a beției este unul dintre lucrurile care invalidează abluțiunea (wudu’).

> Modul de efectuare a abluțiunii parțiale (wudu')

Efectuarea abluțiunii și implicit purificarea este una dintre faptele cele mai bune și mai mărețe, datorită căreia Allah Preaînaltul iartă păcatele celui care o efectuează. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Atunci când un rob credincios al lui Allah își spală fața [în timp ce efectuează abluțiunea], fiecare păcat pe care l-a comis cu ochii este curățat, odată cu apa [care se scurge]; când își spală mâinile, toate păcatele făcute cu ele sunt curățate odată cu apa [care se scurge]; iar când își spală picioarele, fiecare păcat către care au pășit acestea este curățat odată cu apa [care se scurge], până ce devine pur și fără de păcate.” [Muslim,244]

Cum se efectuează wudu' și cum se îndepărtează impuritatea rituală minoră

Dacă un musulman dorește să îndeplinească abluțiunea (wudu'), atunci trebuie să aibă intenția în inimă și în minte să îndeplinească abluțiunea islamică și nu numai. Intenția, însă, trebuie făcută în sinea sa, fără a face o declarație exprimată verbal. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Acțiunile sunt judecate după intenții.” [Al-Bukhari, 1; Muslim, 1907] Apoi, el începe efectuarea abluțiunii, spălând fiecare parte a corpului într-o manieră continuă, fără pauze lungi, în următoarea ordine:

1

Rostirea expresiei «Bismillah» (În Numele lui Allah)

2

Spălarea mâinilor până la încheieturi. Este recomandat să facem aceasta de trei ori.

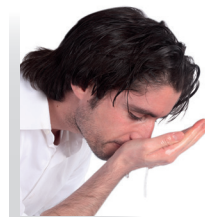
3

Clătirea completă a gurii prin agitarea apei în cavitatea bucală și apoi eliminarea ei. Este obligatoriu să clătim gura o dată, dar este recomandat să o facem de trei ori.

4

Curățarea nasului prin aspirarea apei în nări și apoi suflarea afară a acesteia. Este recomandat că apa să fie trasă cu putere, fără însă să ne rănim. Este obligatoriu să clătim nasul o dată, dar este recomandat să o facem de trei ori.

5

Spălarea feței în totalitate, cu ambele mâini, de la începutul frunții (la baza părului) până sub bărbie și de la o ureche la alta. Urechile nu sunt incluse în spălarea feței. Este obligatoriu să spălăm fața o dată, dar este recomandat să o facem de trei ori.

6

Spălarea brațului drept de la degete până la cot, și apoi a celui stâng. Este obligatoriu să facem aceasta o dată, fiind însă recomandat să împlinim această acțiune de trei ori.

7

Cu mâinile ude și începând cu palmele deschise, de la baza părului, se trec palmele peste păr și se continuă până la baza gâtului și înapoi din spate către frunte, conform tradiției Profetului (Sunnah). Această acțiune trebuie făcută doar o singură dată, spre deosebire de celelalte părți menționate mai sus.

8

Cu degetele arătătoare umede, se șterge interiorul urechii, iar partea exterioară (în spatele urechii) se șterge cu degetele mari. Acest lucru, de asemenea, trebuie efectuat o singură dată.

9

Spălarea picioarelor până la glezne, începând cu piciorul drept. Este obligatoriu să spălăm picioarele o dată, fiind însă recomandat să le spălăm de trei ori. Dacă purtăm șosete, putem trece mâinile umede pe deasupra lor, dar numai în anumite condiții. (vezi pagina 99)

Al-Hadath Al-Akbar – starea de impuritate majoră

Lucruri care fac necesară efectuarea abluțiunii complete (baia rituală – ghusl)

Există anumite situații în care musulmanului adult i se cere să efectueze abluțiunea totală (ghusl), de exemplu, pentru efectuarea rugăciunii sau pentru a înconjura Ka'bah etc. Înainte de a efectua această abluțiune, se consideră că el se află într-o stare de impuritate majoră.

Aceste situații sunt următoarele:

1 Ejacularea însoțită de dorință îndiferent de mijloace, atât în timpul somnului, cât și în trezie.

Ejacularea presupune eliminarea de lichid seminal, un fluid albicios și vâscos, care iese din uretra penisului în timpul orgasmului.

2 Actul sexual. Acesta presupune penetrarea, chiar dacă ejacularea nu s-a produs. De fapt, simpla penetrare a vaginului de către organul sexual masculin face necesară baia totală (ghusl). Coranul spune: „[...] Dacă vă aflați în starea de impuritate majoră [junub], atunci curățați-vă [printr-o îmbăiere]! [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 5:6]

3 Sângele menstrual și sângerarea post-partum

- Sângele menstrual este un tip de sânge fiziologic care provine din uterul femeilor și apare, de regulă, la intervale lunare în timpul anilor de reproducere. De obicei, durează șapte zile, cu unele variații de la o femeie la alta.
- Sângerarea post-partum. Aceasta se produce ca urmare a nașterii și durează un anumit număr de zile.

> Pentru efectuarea băii rituale, trebuie spălat tot corpul cu apă.

Femeile aflate la menstruație și cele aflate în perioada de sângerare post-partum sunt scutite de post și de efectuarea rugăciunii. Ele trebuie să recupereze zilele de post pierdute, dar nu și rugăciunile. Pe parcursul acestei perioade, soțul și soția își pot satisface nevoile sexuale, fără însă a recurge la contactul sexual propriu-zis. La sfârșitul menstruației și al sângerării post-partum, femeile au obligația de a face baia (ghusl).

Coranul spune: „Te întrebă despre [împreunarea] cu femeile în timpul menstruației. Spune [o, Mohammed]: «Acesta este un rău. Așadar, stați departe de femeile în timpul menstruației și nu vă apropiați de ele până nu se vor purifica! Iar dacă sunt purificate, puteți avea relații intime cu ele, așa cum v-a poruncit Allah [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:222]

Îndepărtarea impurității majore (janābah)

Pentru efectuarea abluțiunii complete, este suficient ca musulmanii să își spele întregul corp cu apă, cu intenția de a se purifica pentru a putea îndeplini actele de adorare.

- Însă, metoda cea mai bună de a face ghusl este spălarea organelor genitale similar modulului în care se face curățirea după satisfacerea nevoilor fiziologice, mai departe se efectuează abluțiunea (wudu') și apoi se spală întregul corp cu apă. Aceasta sporește răsplata celui ce o înfăptuiește, deoarece aceasta este modalitatea ce se regăsește în Sunnah Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).
- După finalizarea băii rituale în modul descris mai sus, nu mai este necesară împlinirea abluțiunii (wudu'). Cu toate acestea, cea mai bună metodă de îndepărtare a impurității majore este efectuarea abluțiunii complete, care include și wudu', deoarece aceasta este Sunnah Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). .

Ștergerea peste șosete

Islamul este o religie atât de practică încât le permite musulmanilor să își treacă mâinile umede peste partea de sus sau peste încălțăminte care acoperă tot piciorul (dar nu și peste partea care acoperă tălpile) în loc să își spele picioarele, atunci când aceștia doresc să își reînnoiască abluțiunea, cu condiția să le fi încălțat după efectuarea abluțiunii. El poate continua să își reînnoiască wudu'-ul în acest fel pentru un interval care să nu depășească 24 de ore pentru persoanele rezidente și 72 de ore pentru călători.

Atunci când este efectuată baia rituală (ghusl) pentru îndepărtarea impurității majore (janābah), picioarele trebuie, însă, neapărat spălate.

Ce facem în cazul în care suntem în imposibilitatea de a folosi apa ?

Dacă musulmanul nu poate folosi apa pentru a face wudu' sau baia rituală (ghusl), pe motiv de boală, pentru că apa nu este ușor de găsit sau pentru că nu ar mai exista apă suficientă pentru băut dacă ar consuma-o pentru efectuarea abluțiunii sau a ghusl-ului, acesta poate folosi țărână curată ca substitut pentru abluțiune. Această practică poartă numele de tayammum și el poate folosi această metodă de purificare până când găsește apă suficientă sau până când o poate folosi din nou.

Metoda de efectuare a tayammum: (1) loviți o singură dată țărâna pură cu ambele palme (2) ștergeți fața cu mâinile, (3) ștergeți dosul mâinii drepte cu mâna stângă și dosul mâinii stângi cu cea dreaptă.

Rugăciunea ta

3

Rugăciunea (salāh) este fundația religiei și legătura de bază dintre rob și Domnul său; așadar, este cel mai important act de adorare în islam. Allah Cel Atotputernic le-a poruncit musulmanilor să îndeplinească rugăciunea în toate împrejurările – fie că sunt rezidenți sau călători, fie că sunt bolnavi sau sănătoși.

Cuprins

Poziția și virtuțile rugăciunii în islam

Virtuțile rugăciunii

Cele cinci rugăciuni obligatorii și timpul lor

Locul de rugăciune

Descrierea rugăciunii

Cum să ne rugăm

Stâlpii rugăciunii și actele obligatorii ale acesteia

- Acte și acțiuni care invalidează rugăciunea
- Acte și acțiuni care sunt nerecomandate (makruhāt) în timpul rugăciunii

Rugăciunile voluntare recomandate

Rugăciunea în congregație

Chemarea la rugăciune (adhān)

Smerenia și concentrarea în timpul rugăciunii

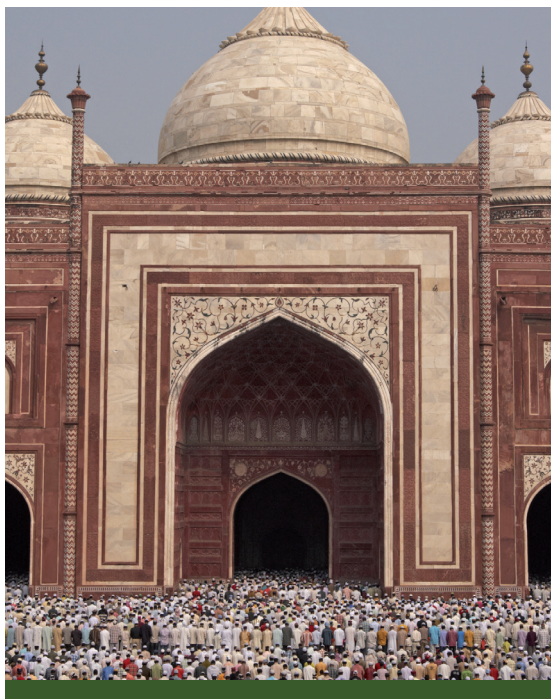
Rugăciunea de vineri (salātu-l-jumu'ah)

Rugăciunea călătorului

Rugăciunea celui bolnav

Rugăciunea

Cuvântul arab «salāh», tradus de obicei ca rugăciune, înseamnă literalmente invocare. Este conexiunea pe care musulmanii o au cu Domnul și Creatorul lor și este cea mai nobilă formă de supunere totală față de Allah Preaînaltul, întoarcere la El și căutarea ajutorului și sprijinului de la El. Atunci când musulmanul stă în fața Domnului său în rugăciune, mintea sa este cuprinsă de liniște. El înțelege adevărata valoare a acestei vieți, recunoaște măreția Domnului său și mila imensă pe care El i-a arătat-o. Această rugăciune îl va îndemna apoi să adere la principiile Legii Divine și să ocolească nedreptatea, indecența și faptele rele, după cum spune Coranul: „[...] rugăciunea [as-salāh] împiedică de la ceea ce este rușinos și de la faptele nedrepte [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 29:45]

>Poziția și virtuțile rugăciunii în islam

Rugăciunea (salāh) este, fără îndoială, cel mai mare și important act de adorare. Este un act de adorare care implică nu numai corpul, ci și inima, mintea și limba. Importanța sa incomensurabilă poate fi percepută printr-un număr de aspecte, dintre care enumerăm:

Ocupă locul cel mai mare în islam

- 1 Este cel de-al doilea stâlp al islamului așa cum a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Islamul a fost construit pe cinci stâlpi: mărturisirea că nu există nicio divinitate demnă de adorare în afară de Allah și că Mohammed este Trimisul lui Allah, efectuarea rugăciunii, plata carității anuale obligatorii, Pelerinajul la Casă și postul din luna Ramadan.” [Al-Bukhari, 8; Muslim, 16] Acești stâlpi sunt fundația pe care este ferm înființat islamul, iar un stâlp este un pilon de rezistență folosit pentru a susține o clădire fără de care aceasta s-ar prăbuși.
- 2 Dovezi din textul Coranului și din Tradițiile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) indică faptul că îndeplinirea rugăciunii este actul de adorare prin care musulmanii se deosebesc de nemusulmani. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Între om și căderea în shirk și necredință se află abandonarea rugăciunii.” [Muslim, 82] El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai spus: „Ceea ce ne diferențiază

de politești este efectuarea rugăciunii. Așadar, cine părăsește rugăciunea este un necredincios.” [At-Tirmidhi, 2621; An-Nasa’i, 463]

3 Allah Preaînaltul le poruncește credincioșilor să efectueze rugăciunea în orice împrejurări, fie că sunt rezidenți sau călători, pe timp de pace război, când sunt bolnavi sau când sunt sănătoși, în funcție de posibilitatea lor. Coranul spune: „Împliniți cu sârguință rugăciunile [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:238]

Allah Cel Atotputernic îi descrie pe robii Săi credincioși ca fiind: „Cei ca efectuează rugăciunile în mod complet.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 23:9]

Virtuțile rugăciunii

Dovezile textuale din Nobilul Coran și din Tradițiile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) atestă numeroasele virtuți ale rugăciunii. Următoarele sunt câteva dintre ele:

1 Șterge păcatele minore, așa cum a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Cele cinci rugăciuni zilnice și rugăciunea de vineri până la următoarea rugăciune de vineri șterg toate păcatele minore care au fost comise între ele, atât timp cât sunt evitate păcatele majore.”

[Muslim, 233; At-Tirmidhi, 214]

2 Este o lumină care însuflețește viața musulmanului, îl călăuzește către ceea ce este bun și îl ține departe de rău, așa cum spune Coranul: „[...] Rugăciunea [as-salāh] împiedică de la faptele nedrepte [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 29:45] Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Rugăciunea este o lumină.”

[Muslim, 223]

3 Va fi primul lucru despre care oamenii vor fi întrebați în Ziua de Apoi. Dacă va fi acceptată, toate celelalte fapte vor fi acceptate, iar dacă va fi respinsă, niciun alt lucru nu va fi acceptat de la ei, după cum a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Primul lucru despre care robul lui Allah va fi întrebat în Ziua Judecării va fi rugăciunea. Dacă ea este acceptată, toate faptele lui vor fi acceptate, dar dacă nu va fi acceptată, atunci niciuna dintre faptele sale nu va fi acceptată.” [At-Tirmidhi, An-Nasa’i, Abu Dawud și Ibn Majah]

> Allah Preaînaltul le poruncește credincioșilor să efectueze rugăciunea în toate împrejurările, chiar și în vremuri de război sau de dezastre naturale.

Cele mai dulci momente pe care le trăiește credinciosul sunt acelea din timpul rugăciunii, pentru că atunci când el îl invocă, umil și cucernic, pe Domnul său, simte pace și liniște, simțind legătura dintre el și Allah Preaînaltul.

Într-adevăr, aceasta a fost și cea mai mare bucurie pentru Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care a spus: „Rugăciunea este pentru mine sursa fericirii absolute.” [An-Nasa’i, 3940]

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îi cerea lui Bilal (Allah să fie mulțumit de el!), cel care chema credincioșii la rugăciune, să efectueze chemarea la rugăciune (adhān) pentru a simți pacea și liniștea spirituală. Se spune că el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-ar fi spus: „Cheamă [oamenii] la rugăciune, Bilal, și lasă-ne să fim mângâiați de aceasta!” [Abu Dawud, 4985]

De asemenea, când ceva îl îngrijora, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) găsea alinarea în rugăciune. [Abu Dawud, 1319]

Pentru cine este obligatorie rugăciunea?

Este obligatoriu pentru fiecare adult musulman, și sănătos psihic, bărbat sau femeie, să efectueze rugăciunea. Cu toate acestea, femeile aflate la menstruație sau cele care se află în perioada sângerării post-partum sunt scutite de efectuarea rugăciunilor obligatorii și nu trebuie să recupereze rugăciunile pierdute, după încetarea sângerării și după ce s-au purificat. (vezi pagina 98)

Maturitatea sau pubertatea poate fi semnalată de următorii factori:

Împlinirea vârstei de cincisprezece ani

Apariția părului pubian

Ejacularea în timpul somnului sau în trezie

Menstruația sau concepția (pentru femei)

> Care sunt condițiile rugăciunii (Shurūt As-Salāh)?

1 **Îndepărtarea impurităților fizice și a impurității rituale (Vezi pagina 93)**

2 **Acoperirea ‘aurah (părțile corpului care trebuie acoperite)**

‘Aurah trebuie acoperită cu haine ce nu sunt nici strâmte, nici scurte și nici transparente.

‘Aurah în timpul rugăciunii este de trei feluri:

Pentru o femeie ajunsă la vârsta maturității: tot trupul său este considerat a fi ‘aurah, în afară de mâinile și de fața ei.

Pentru un copil: ‘aurah în acest caz este reprezentată de părțile intime și de fese.

Pentru un bărbat: ‘aurah este reprezentată de partea corpului de la buric și până la genunchi.

Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran: „O, fii ai lui Adam! Luați-vă gâtelile voastre la toate locurile de rugăciune! [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 7:31] De fapt, acoperirea ‘aurah este criteriul minim pentru a se îmbrăca frumos.

> Atunci când o femeie musulmană se roagă, ea trebuie să își acopere tot trupul, cu excepția feței și a mâinilor.

3 Îndreptarea către qiblah

Allah Preaînaltul spune: „Și de oriunde ai pleca, îndreaptă-ți fața către Moscheea Al-Haram [din Mecca] [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:149]

- Direcția spre care se îndreaptă musulmanii în rugăciune (qiblah) este Ka‘bah, o construcție cubică aflată în interiorul Moscheii Sfinte din Mecca, construită inițial de Avraam (Pacea fie asupra sa!) și la care Profeții (Pacea fie asupra lor!) au făcut Pelerinaj. Într-adevăr, ea este o construcție care nu poate să facă nici bine, nici rău, însă Allah Preaînaltul le poruncește musulmanilor să se îndrepte către ea în rugăciune, pentru a le servi drept cadru și punct unitar.
- Musulmanului i se cere să stea cu fața către Ka‘bah dacă o poate vedea. Însă, dacă este departe de ea și nu o poate vedea, spre exemplu, într-o altă țară, el se poate îndrepta spre direcția orașului Mecca. Rugăciunea este considerată validă chiar și cu mici deviații de la qiblah, conform cuvintelor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Direcția cuprinsă între Est și Vest este considerată qiblah [adică, fiecare musulman ar trebui să caute direcția corectă pentru rugăciune; dar, dacă greșește și se îndreaptă puțin mai la dreapta sau mai la stânga, rugăciunea lui este considerată valabilă].” [At-Tirmidhi, 342]
- Dacă nu este cu putință să se îndrepte către qiblah, din cauza unei boli, spre exemplu, atunci credinciosul este scutit de la aceasta, așa cum toate actele și acțiunile obligatorii sunt abrogate în cazul imposibilității, după cum spune Coranul: „Așadar, temeți-vă de Allah cât de mult puteți! [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 64:16]

4 Intrarea timpului de rugăciune

Rugăciunea nu va fi validă dacă este făcută înainte să înceapă timpul destinat ei, iar întârzierea rugăciunii peste timpul destinat ei este total interzisă. Coranul spune: „[...] Rugăciunea [as-salāh] este orânduită pentru dreptcredincioși la timpuri hotărâte!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 4:103]

Trebuie subliniate următoarele aspecte:

- Cel mai bine este să efectuăm rugăciunea imediat ce timpul destinat ei a început.
- Rugăciunea trebuie oferită la momentul stabilit pentru ea și este un păcat întârzierea acesteia, indiferent de motiv.
- Dacă, uitând sau dormind, am pierdut o rugăciune și timpul ei a expirat, ea trebuie efectuată imediat ce ne aducem aminte sau ne trezim din somn.

> „[...] Rugăciunea [as-salāh] este orânduită pentru dreptcredincioși la timpuri hotărâte!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 4:103]

> *Cele cinci rugăciuni zilnice obligatorii și timpul lor*

Allah Preaînaltul le-a prescris tuturor musulmanilor cinci rugăciuni într-o zi și o noapte și a menționat timpul specific al fiecăreia dintre aceste rugăciuni în parte.

Rugăciunea din zorii zilei (Salātu-l-Fajr): este alcătuită din două unități de rugăciune (raka'āt, singular rak'ah). Timpul ei începe odată cu revărsatul zorilor și se termină la răsăritul soarelui.

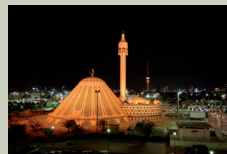
Rugăciunea de amiază (Salātu-d-Dhuhr): este alcătuită din patru unități de rugăciune. Timpul ei începe când soarele coboară din mijlocul cerului spre vest și se termină când umbra unui obiect este egală cu obiectul în sine.

Rugăciunea de după-amiază (Salātu-l-'Asr): este alcătuită din patru unități de rugăciune, iar timpul ei începe de la sfârșitul intervalului pentru rugăciunea de amiază și se încheie la apusul soarelui. Așadar, dacă umbra unui obiect este egală cu obiectul în sine, timpul pentru rugăciunea de amiază ia sfârșit și începe cel pentru rugăciunea de după-amiază. Musulmanii trebuie să se roage înainte ca soarele să înceapă a-și pierde intensitatea și a deveni galben.

Rugăciunea de la apus (Salātu-l-Maghrib): este alcătuită din trei unități de rugăciune, iar timpul ei începe la apusul soarelui, atunci când soarele dispare complet de la orizont și se sfârșește odată cu dispariția roșei (crepusculul de seară) la orizontul de vest.

Rugăciunea de seară (Salātu-l-Isha): este alcătuită din patru unități de rugăciune, timpul ei începe atunci când crepusculul de seară a dispărut complet și ține până la miezul nopții. Cu toate acestea, poate fi efectuată, în caz de nevoie, atât timp cât motivul întârzierii ei este acceptat în islam, până înainte de revărsatul zorilor.

Musulmanii pot folosi orare de rugăciune și nu este necesar ca fiecare să calculeze intervalele pentru rugăciune.

> Locul de rugăciune

Islamul le poruncește bărbaților să efectueze rugăciunea în congregație și îi îndeamnă să meargă la moschee pentru aceasta. Moscheea constituie un forum social pentru musulmani. Rugăciunea în congregație sporește și cimentează legăturile de fraternitate, comuniunea și coeziunea dintre credincioși. De fapt, islamul promite o răsplată sporită celor care se alătură rugăciunii în congregație, conform cuvintelor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Răsplata pentru rugăciunea oferită în congregație este de douăzeci și șapte de ori mai mare decât aceea pentru rugăciunea oferită de unul singur.” [Al-Bukhari, 619; Muslim, 650; Ahmad, 5921]

Cu toate acestea, rugăciunea poate fi efectuată oriunde. Aceasta este una dintre binecuvântările pe care Allah Preaînaltul ni le-a dăruit, făcând religia ușoară și practică.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Pământul a fost făcut loc de rugăciune pentru mine și este pur [adică se poate folosi pentru împlinirea abluțiunii uscate – tayammum – atunci când apa nu este disponibilă sau când nu poate fi folosită]. Așadar, orice membru al comunității se poate ruga oriunde s-ar afla, în momentul în care a intrat timpul pentru rugăciune.” [Al-Bukhari, 328; Muslim, 521]

Criteria ce trebuie îndeplinite pentru locul de rugăciune

Islamul prevede ca locul unde intenționăm să efectuăm rugăciunea să fie curat și pur, așa cum spune Coranul: „[...] am încheiat cu Avraam și Ismail legământ [cerându-le]: «Curățați Casa Mea pentru cei care o înconjoară și cei care se retrag pioși în Ea, și cei care fac rugăciunea și se prosternază!»” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:125]

Ca regulă generală, locul unde intenționăm să ne rugăm trebuie să fie curat și pur, acesta fiind considerat astfel atât timp cât este clar și nu există nicio urmă de îndoială că a fost murdărit de ceva impur. Astfel, dacă nu există nimic care să facă acel loc impur, el trebuie considerat curat și ne putem ruga acolo fără a fi necesar să folosim un covoraș pentru rugăciune.

Există o serie de criterii și condiții care trebuie îndeplinite pentru ca un loc anume să fie adecvat pentru rugăciune. Printre acestea amintim:

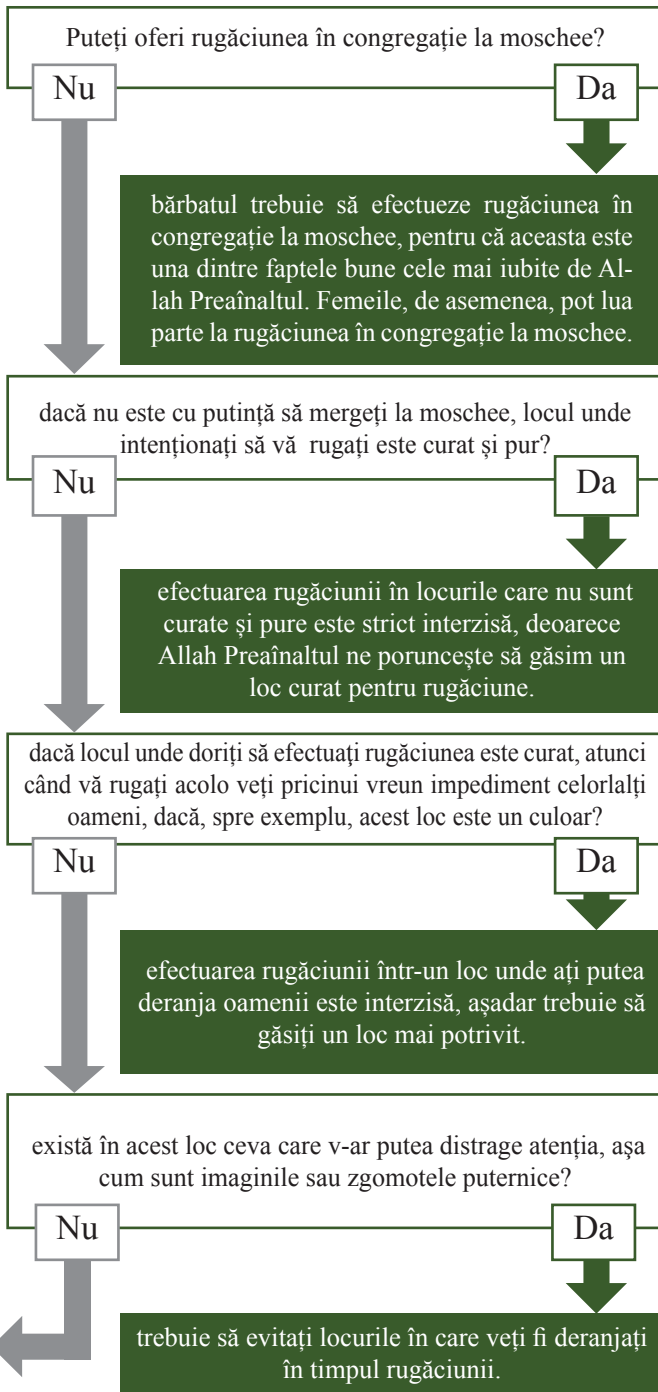
- 1 Nu trebuie să ne rugăm într-un loc unde îi putem deranja pe ceilalți, așa cum sunt locurile publice aglomerate, pasajele sau locurile unde statul în picioare sau șezutul nu sunt permise, deoarece putem crea aglomerație și stârni o serie de inconveniente. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Nu trebuie nici să aducem daune cuiva, nici să ne pricinuim daune unii celorlalți.” [Ibn Majah, 2340; Musnad Ahmad, 2865]
- 2 Locul respectiv nu trebuie să fie înconjurat de lucruri care distrag atenția, așa cum sunt imaginile, zgomotul puternic sau muzica.
- 3 Rugăciunea nu trebuie efectuată în locurile unde actele de adorare sunt batjocorite, așa cum sunt locurile unde se află oameni beți sau fanatici. Allah Cel Atotputernic le interzice musulmanilor să batjocorească divinitățile false ale nemusulmanilor, pentru ca aceștia, în ignoranța lor, să nu Îl ponegrească pe Allah, drept răzbunare: „Nu-i insultați pe aceia care sunt invocați în afară de Allah, că să nu-L ocărăască ei pe Allah, întru dușmănie și nepricepere! [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 6:108]
- 4 Rugăciunea nu trebuie efectuată în locurile special desemnate pentru comiterea de păcate, așa cum sunt sălile de bal și cluburile de noapte.

> Locul pentru rugăciune

efectuarea rugăciunii este posibilă oriunde pe acest Pământ. Acesta este unul dintre darurile lui Allah Preaînaltul pentru musulmani și una dintre binecuvântările Sale.

> Efectuarea rugăciunii

1 Intenția

Intenția (*niyah*) este una dintre condițiile rugăciunii, fără de care rugăciunea nu va fi validă. Intenția este scopul pentru care este efectuată rugăciunea. Înainte de a efectua rugăciunea, trebuie să avem în inima noastră intenția de a oferi acea rugăciune, cum ar fi, spre exemplu, rugăciunea de seară sau rugăciunea de noapte, cu scopul de a-L adora pe Allah Preaînaltul. Musulmanul nu trebuie să pronunțe intenția, aceasta fiind o greșeală, pentru că nici Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și nici nobilii săi companioni (Allah să fie mulțumit de ei!) nu au rostit-o vreodată.

2 **El stă drept în picioare**, ridicând mâinile la nivelul umerilor sau puțin mai sus, cu palmele în direcția qiblah, rostind în același timp „*Allahu Akbar!*” (Allah este Prea Măreț!).

Takbīr-ul (care este expresia în limba arabă „*Allahu Akbar!*”) reprezintă o modalitate de preamărire și slăvire a lui Allah Preaînaltul. Într-adevăr, Allah este mai Măreț decât orice și

oricine. El este mai Măreț decât durata acestei lumi, cu toate dorințele ei efemere. Când rostim *takbīr-ul*, renunțăm la preocupările lumești și la dorințele pământești și ne întoarcem către Allah, Cel Preaînalt, Preaslăvitul, cu cel mai mare respect și cu profundă umilință.

3 **Apoi pune mâna dreaptă peste mâna stângă**, ținându-le pe amândouă pe piept. Ori de câte ori stăm drepti în rugăciune, păstrăm această postură.

4 **Apoi spune ruga de deschidere:** „*Subhānak-Allāhumma ua bi hamdika, ua tabāraka-asmuka, ua ta'ālā geadduka, ua lā ilāha ghayruka!*” (O, Allah, Mărire Ție, Ție și se cuvine toată Slava, binecuvântat este Numele Tău, Slăvită este Măreția Ta, și nu există niciun Dumnezeu în afară de Tine!). Această rugă este recomandată, însă nu este obligatorie.

5 **Apoi spune:** „*Audhu billahi min-ash-sheitan-ir-rajīm!*” (Caut protecția lui Allah de Satana, cel lipsit de Mila Sa!)

6 **Apoi spune:** „*Bismi-llah-ir-Rahman-ir-Rahīm*” (În Numele lui Allah, Preamilostivul, Prea Îndurătorul).

Ce ar trebui să facă o persoană care nu știe pe de rost Surat Al-Fātihah și nici invocările obligatorii ce trebuie spuse în timpul rugăciunii?

Noul musulman care nu știe Surat Al-Fātihah și nici invocările obligatorii ce trebuie spuse în timpul rugăciunii trebuie să:

- Facă tot posibilul să memoreze rugile obligatorii din rugăciune, pentru că rugăciunea nu va fi validă decât prin recitarea acestor invocări în limba arabă. Aceste rugi sunt:

Surat Al-Fātihah, Allahu Akbar (Allah este Prea Măreț), Subhāna Rabbi-al-‘Adhim (Slavă Domnului meu, Cel Atotputernic), Sami‘a Allahu li man hamidah (Allah Îl aude pe cel care Îl slăvește), Rabbanā ua laka-l-hamd (Domnul nostru, Ție ți se cuvine toată Slava), Subhāna rabbia-l-‘A‘lā (Slavă Domnului meu, Cel Preaînalt), Rabbi-ighfir li, (O, Allah, iartă-mă!), primul tashahhud, tashahhud-ul final și As salāmu aleikum ua rahmatu Allah (Pacea și mila lui Allah fie asupra voastră!).

- Înainte de a memora toate aceste enunțuri, noul musulman trebuie să repete în rugăciune, atât cât este capabil, pe acelea pe care a reușit să le rețină și să recite orice parte din Surat Al-Fātihah a reușit să memoreze, recitată în mod normal stând drept, după cum ni se spune în Coran: „Așadar, temeți-vă de Allah cât de mult puteți [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 64:16]
- Este obligatoriu ca, în această perioadă, să participe la rugăciunile în congregație, pe de-o parte pentru a încerca să își perfecționeze rugăciunile, iar pe de altă parte pentru că imam-ul care conduce rugăciunea compensează o parte din lipsurile care ar putea exista în rugăciunea celor care se roagă în spatele lui.

7 Apoi recită Surat Al-Fātihah, cea mai măreață Sură din Nobilul Coran.

- Allah Preaînaltul îi reamintește Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) binecuvântarea trimisă de El asupra sa prin revelarea acestei Sure: „Noi ți-am dat șapte versete ce se repetă și Coranul cel măreț.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 15:87]
- Musulmanul trebuie să o învețe pe de rost, întrucât recitarea ei în rugăciune constituie unul dintre stâlpii acesteia pentru cei care se roagă singuri sau în spatele unui imam în rugăciunile în care versetele coranice sunt recitate cu voce scăzută, așa cum se întâmplă la rugăciunea de amiază și la rugăciunea de după-amiază.

8 după recitarea Surei Al-Fātihah sau după ce ascultă recitarea imamului, va spune: „*Amin!*”, ceea ce înseamnă „O, Allah, răspunde rugăciunilor mele!”

9 După recitarea Surei Al-Fātihah, recită o altă Sură sau alte versete din Coran. În a treia și a patra unitate de rugăciune se recită doar *Surat Al-Fātihah*.

- *Surat Al-Fātihah* și orice alte versete din Nobilul Coran recitate după aceasta sunt în mod normal spuse cu voce tare în rugăciunea de dimineață (*Fajr*), primele două raka‘at din rugăciunea de apus (*Maghrib*) și primele două raka‘at din rugăciunea de seară (*Isha*). Cât despre rugăciunile de amiază (*Dhuhr*) și de după-amiază (*‘Asr*), recitarea se face cu voce scăzută.
- Toate rugile și invocările sunt rostite, de obicei, cu voce scăzută.

Explicarea versetelor din Surat Al-Fātihah

„*Toată Slava și Mulțumirea Îi aparțin [doar] lui Allah, Domnul tuturor lumilor.*” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 1:2] Îl preamăresc pe Allah și laudă toate Atributele Sale, actele și binecuvântările aparente și ascunse, cu dragostea și adorarea care I se cuvin. Rabb (tradus aici „Domn”) se referă la Allah Cel Atotputernic, Creatorul, Domnul, Cel care îi înzestrează pe robii Săi cu cele de trebuință și Orânduitorul. Cuvântul „lumilor” se referă la tot ceea ce există în afară de Allah Preainaltul și include, printre altele, lumea ființelor umane, cea a djinnilor, cea a îngerilor și cea a animalelor.

„*Ar-Rahman [Preamilostivul], Ar-Rahīm [Prea Îndurătorul]*” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 1:3] Ar-Rahman (Preamilostivul) și Ar-Rahīm (Prea Îndurătorul) sunt două dintre Numele lui Allah. Sensul numelui de Ar-Rahman este mai cuprinzător, întrucât în Mila lui Allah sunt incluși atât credincioșii, cât și necredincioșii, în vreme ce Ar-Rahīm se referă în mod specific numai la cei credincioși.

„*Suveranul și Stăpânul Zilei Recompensei*” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 1:4] El este Singurul Judecător în Ziua Judecății. Această afirmație le amintește credincioșilor de Ziua de Apoi și îi îndeamnă să facă fapte bune.

„*[Doar] Pe Tine Te adorăm și [doar] la Tine cerem ajutor și sprijin*” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 1:5] Noi numai pe Tine te adorăm și nu asociem pe nimeni cu Tine în adorare. Căutăm, de asemenea, numai ajutorul și sprijinul Tău în toate chestiunile noastre, pentru că puterea de decizie Îți revine integral numai Ție.

„*Călăuzește-ne pe noi către As-Sirāt Al-Mustakīm [calea cea dreaptă, islamul].*” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 1:6] Arată-ne Calea cea Dreaptă și ajută-ne să aderăm la ea până la întâlnirea cu Tine. Calea cea Dreaptă (As-Sirāt Al-Mustakīm) nu este altceva decât islamul, religia clară care conduce către Mulțumirea lui Allah și către Paradis. Cel care ne-a îndrumat către ea a fost tocmai Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa !), Pecetea Profeților, iar fericirea deplină a omului nu poate fi atinsă decât prin aderarea la această religie.

„*Calea celor asupra cărora Tu ai revărsat Îndurarea Ta [...]*” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 1:7] Aceasta este calea către care Tu ai călăuzit Profeții, oamenii drepecți care cunosc adevărul și îl urmează.

„*[...] și nu a celor care au câștigat Mânia Ta , nici a celor care au rățăcit.*” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 1:7] Ține-ne departe de calea celor pe care Tu Te-ai mâniat (evreii), pentru că ei știi adevărul, dar au ales să nu-l urmeze și, de asemenea, ține-ne departe de calea celor care au pierdut calea către adevăr (creștinii) din cauza modificărilor pe care le-au făcut în religia lor și în învățăturile lui Isus (Pacea fie asupra sa!).

10 Apoi spune *takbīr* în timp ce ridică mâinile până la nivelul umerilor sau puțin mai sus de aceștia, cu palmele orientate către *qiblah*, întocmai ca la primul *takbīr*.

11 Apoi face plecăciunea, coborând capul și spatele și menținându-le drepte, până la formarea unui unghi drept, punând palmele pe genunchi. În timp ce rămâne în această poziție, numită *rukū'*, spune de 3 ori: „*Subhāna rabbi-al-'adhīm* (Slavă Domnului meu, Cel Atotputernic). Este obligatoriu să spunem aceasta doar o dată, dar este recomandat să o spunem de trei ori. În această postură, trebuie să îi aducem laudă și preamărire lui Allah Preaînaltul.

„*Subhāna rabbi-al-'adhīm*”: mărturisesc că Allah este lipsit de orice defect și recunosc perfecțiunea Sa absolută. Rostim cuvintele *Subhāna rabbi-al-'adhīm* în timpul plecăciunii, cu umilință și cu supunere totală față de Allah, Cel Atotputernic.

12 În timp ce revine la poziția inițială - stând drept în picioare - ridică mâinile la nivelul umerilor sau puțin deasupra lor, cu palmele îndreptate către *qiblah*, spunând: „*Sami 'Allahu liman hamidah*” (Allah îl aude pe cel care-L slăvește). El spune acest lucru numai dacă se roagă singur sau dacă este conducătorul rugăciunii în congregație (imam). Apoi, fiecare persoană în parte spune: *Rabbanā ua laka-l-hamd* (Domnul nostru, Ție Ți se cuvine toată lauda). După aceasta, este recomandat să spunem: *Hamdan katiran tayyiban mubārakan fihi. Mil'a-ssamāuāti ua mil'a-l-ardi ua mil'a mā shi'ta min shay'in ba'd* (O slavă abundentă, frumoasă și binecuvântată. O slavă ce umple Cerurile, Pământul și tot ceea ce Tu vrei peste acestea).

13 Apoi rostește *takbīr* și se prosternază, atingând podeaua cu degetele ambelor picioare, genunchii, palmele, fruntea și nasul. Este recomandat ca brațele să nu fie aduse foarte aproape de părțile laterale ale corpului și abdomenul să nu fie lipit de coapse, asigurându-ne că antebrațele nu ating podeaua.

14 În această poziție, numită **sujūd**, el spune: *Subhāna Rabbiya-l-‘A‘lā* (Slavă Domnului meu, Cel Preaînalt). Este obligatoriu să spunem aceasta doar o singură dată, însă este recomandat să o rostim de trei ori.

Poziția de prosternare (*sujūd*) este întruchiparea stării celei mai nobile, în care rugile trebuie îndreptate către Allah Cel Atotputernic. Astfel, după recitarea rugii obligatorii menționate mai sus, musulmanul este sfătuit să Îl invoce pe Allah, cu umilință și sinceritate, cerându-I ceea ce își dorește, atât pentru această viață, cât și pentru Viața de Apoi. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Robul este cel mai aproape de Domnul său atunci când se prosternază [în rugăciune]. Așadar, invocați-L pe Allah cu stăruință [în această poziție].” [Muslim, 482]

Subhāna Rabbiya-l-‘A‘lā înseamnă: mărturisesc că Allah, Cel Preaînalt, Cel Atotputernic, Cel aflat deasupra Cerurilor, este lipsit de orice defect. Această mărturisire îi reamintește celui care Îl adoră și se prosternază cu umilință înaintea lui Allah de diferența dintre el și Creatorul său, Preaînaltul, îndemnându-l să I se supună Lui cu umilință.

15 Apoi, recită *takbīr* și se așază între cele două prosternări. Este recomandat să ne așezăm pe piciorul stâng, păstrând piciorul drept vertical cu degetele îndoite, îndreptate spre qiblah și să punem palmele pe coapse, aproape de genunchi.

- De fapt, de fiecare dată când ne așezăm în timpul rugăciunii trebuie să o facem în acest fel, cu excepția posturii adoptate în timpul recitării tashahhud-ului final, când este recomandat să stăm cu fesa stângă pe podea, piciorul drept plasat vertical, cu degetele îndoite, îndreptate spre qiblah, iar piciorul stâng așezat, pe partea sa laterală, ieșind de sub piciorul drept.
- Dacă, din cauza unor dureri de genunchi sau pentru că nu suntem obișnuiți cu aceste poziții, nu putem sta în acest mod pentru primul sau al doilea tashahhud, atunci este permis să ne așezăm într-un mod similar, dar mai confortabil.

16 Între cele două prosternări, spune: *Rabbi-ighfir li* (O, Domnul meu, iartă-mă!), de trei ori.

17 Apoi recită *takbīr* și se prosternează în același fel ca și înainte. Aceasta încheie o unitate (*rak'ah*) de rugăciune.

18 Apoi, revine la poziția stând în picioare, pentru a doua unitate, recitând *takbīr*:

19 A doua unitate de rugăciune se efectuează exact în același mod ca prima.

20 După a doua prosternare din a doua unitate de rugăciune, așezat pe podea, recită primul tashahhud: „*At-tahiyyātu li-llahi ua-s-salauātu ua-t-tayyibatu. As-salāmu 'alaika ayyuha-n-nabiyyu ua rahmatu Allahi ua barakatuh. As-salāmu 'aleyna ua 'alā 'ibādi-llahi-s-sālihīn. Ash-hadu an laa ilāha illa Allah ua ash-hadu anna Mohammedan 'abduhu ua rasūluh.*” (Toate salutările sunt pentru Allah, toate actele de slăvire și faptele bune sunt pentru El. Pacea, mila și binecuvântarea lui Allah fie asupra ta, o, Profetule. Pacea fie asupra noastră și asupra tuturor robilor drepecți ai lui Allah. Mărturisesc că nu există alt dumnezeu demn de adorare în afară de Allah și mărturisesc că Mohammed este Robul și Trimisul Său.)

21 Apoi se ridică în picioare, rostind *takbīr* și continuă cu restul unităților de rugăciune, dacă rugăciunea este formată din trei unități (*Maghrib*) sau patru unități (*Dhuhr*, *'Asr* și *Isha*). În a treia și a patra unitate, recităm doar Surat Al-Fātihah.

Dacă rugăciunea este formată din două unități de rugăciune (*Fajr*), rostim *tashahhud*-ul final.

22 În ultima unitate de rugăciune, după cea de a doua prosternare, așezați jos, recităm tashahhud-ul final. Acesta cuprinde primul tashahhud menționat mai sus, urmat de: „*Allāhumma sālli 'alā Mohammed ua 'alā āli Mohammed, kamā sallaita 'alā Ibrāhīm ua 'alā āli Ibrāhīm 'innaka Hamīdun Magīd. Allāhumma bārik 'alā Mohammed ua 'alā āli Mohammed kamā bārakta 'alā Ibrāhīm ua 'alā āli Ibrāhīm innaka Hamīdun Magīd.*”

(O, Allah, trimite slava Ta asupra lui Mohammed și asupra familiei lui Mohammed, așa cum ai trimis slava Ta asupra lui Ibrāhīm (Avraam) și asupra familiei lui Ibrāhīm (Avraam)! Cu adevărat, Tu ești plin de slavă și măreție. O, Allah, trimite binecuvântarea Ta asupra lui Mohammed și asupra familiei lui Mohammed, așa cum ai trimis binecuvântări asupra lui Ibrāhīm (Avraam) și asupra familiei lui Ibrāhīm (Avraam)! Cu adevărat, Tu ești plin de slavă și măreție.)

După aceasta, este recomandată recitarea următoarei rugi: *Allāhumma inni ‘audhu bika min adhābi Jahānnam, ua min adhāb-il-qabri, ua min fitnat-il-mahyā ua-l-mamāti, ua min fitnat-il-masīh-ad-Dajjal* (O, Allah, caut adăpost la Tine de pedeapsa Focului, de chinul din mormânt, de încercările vieții și ale morții și de amăgirea lui Mesia cel fals [Anticristul]). Apoi, poate cere de la Allah Preaînaltul orice dorește.

23 La final, își întoarce fața spre partea dreaptă, spunând: *As-salāmu aleikum ua rahmatu Allah* (Pacea și mila lui Allah fie asupra voastră!). Apoi, își întoarce fața către stânga și spune același lucru.

Cu acest salut, el își încheie rugăciunea, conform cuvintelor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Rugăciunea începe cu takbīr și se încheie cu taslīm.” [Abu Dawud, 61; At-Tirmidhi, 3]

Takbīr se referă la cuvintele Allahu Akbar (Allah este Prea Măreț), iar taslīm face referire la rostirea cuvintelor *As salāmu aleikum ua rahmatu Allah* (Pacea și mila lui Allah fie asupra voastră!).

24 Se recomandă ca musulmanul să recite următoarele rugi după finalizarea oricăreia dintre cele cinci rugăciuni zilnice obligatorii:

1. *Astaghfiru Llah* (Caut iertarea lui Allah) de trei ori.

2. *Allāhumma Anta-s-Salām, ua minka-s-Salām, tabārakta yā da-l-gealāli ua-l-ikrām* (O, Allah, Tu ești mai presus de orice imperfecțiune și de la Tine vine pacea. Slăvit ești Tu, o, Posesor al Măreției și al Cinstei!). *Allāhumma lā māni ‘a li mā a ‘tayta, ua lā mu ‘atiya li mā mana ‘ta, ua lā yanfa ‘u dha-l-geaddi, minka-l-geadd* (O, Allah, nimeni nu poate opri ceea ce Tu ai dăruit și nimeni nu poate dărui ceea ce Tu ai oprit, iar celui puternic nu îi este de niciun folos puterea împotriva Ta!).

3. *Subhān Allah* (Slavă lui Allah) de 33 de ori, *Al-hamdu li-Llah* (Laudă lui Allah) de 33 de ori și *Allahu Akbar* (Allah este Prea Măreț) de 33 de ori. Se împlinește totalul de o sută spunând: *Lā ilāha illa Allah, uahdahu lā shariyka lahu, lahu-l-mulku, ua lahu-l-hamdu, ua Hua ‘ala kulli shay’in qadīr* (Nu există nicio divinitate demnă de adorare în afară de Allah, Unicul, care nu are niciun partener; a Lui este Împărăția și Slava și El este cu putere peste toate).

> *Cum să ne rugăm (statul drept în picioare, plecăciunea și prosternarea)*

1

Stați în picioare, drepti, și roștiți takbīr în timp ce ridicați mâinile până la nivelul umerilor sau puțin mai sus de aceștia, cu palmele îndreptate către qiblah.

2

Puneți mâna dreaptă peste mâna stângă și, cu amândouă mâinile pe piept, recitați Surat Al-Fātihah și încă ceva din Nobilul Coran, atât cât puteți. Repetați acestea în prima și a doua unitate de rugăciune.

3

Rostiți takbīr în timp ce ridicați mâinile la nivelul umerilor sau puțin deasupra acestora, cu palmele îndreptate către qiblah, apoi faceți plecăciunea, coborându-vă capul și menținând spatele drept până ce formați un unghi de 90 de grade, în vreme ce palmele sunt pe genunchi. Spuneți de trei ori: Subhāna Rabbiy-al-‘Adhim (Slavă Domnului meu, Cel Atotputernic).

4

Reveniți la poziția stând drept în picioare, ridicând mâinile la nivelul umerilor sau puțin deasupra acestora, cu palmele îndreptate către qiblah, și spuneți *Sami‘a Allahu liman hamidah* (Allah Îl aude pe cel care Îl slăvește). Spuneți aceasta indiferent dacă vă rugați singuri sau în spatele unui imam. Apoi spuneți: *Rabbanā ua laka-l-hamd* (Domnul nostru, Ție ți se cuvine toată Slava).

5

Rostiți *takbīr* și prosternați-vă, cu degetele picioarelor, genunchii, palmele, fruntea și nasul atingând podeaua. Este recomandat să nu apropiați foarte mult brațele de părțile laterale ale corpului și să nu aduceți abdomenul aproape de coapse, iar antebrațele nu trebuie să atingă podeaua. Spuneți de trei ori: *Subhāna Rabbi-al-‘A‘lā* (Slavă Domnului meu, Cel Preaînalt).

6

Între cele două prosternări, vă așezați pe piciorul stâng, păstrând piciorul drept vertical cu degetele îndoite, și puneți palmele pe coapse, aproape de genunchi. Apoi, între cele două prosternări consecutive spuneți: *Rabbi-ighfir li, ua irhamni* (O, Allah, iartă-mă și ai milă de mine!). După aceea, vă mai prosternați o dată, așa cum ați făcut mai înainte.

> Cum să ne rugăm (cea de-a doua rak'ah, tashahhud și taslīm)

7

Ridicați-vă, spunând takbīr, din poziția de prosternare la poziția drept în picioare, pentru a împlini cea de-a doua unitate de rugăciune și pentru a face întocmai ca și în prima rak'ah (statul drept în picioare, recitarea, plecăriunea, ridicarea din plecăriune, prosternarea și rugile ce trebuie rostite).

8

După cea de a doua prosternare din cea de-a doua unitate de rugăciune, așezați-vă jos la fel ca în intervalul dintre cele două prosternări, și recitați primul tashahhud: „*At-tahiyyātu li-llahi ua-s-salauātu ua-t-tayyibatu. As-salāmu 'alaika ayyuha-n-nabiyyu ua rahmatu-Llahi ua barakātuh. As-salāmu alayna ua 'alā 'ibādi-llahi-s-sālihīn. Ash-hadu an lā ilāha illa Allah ua ash-hadu anna Mohammedan 'abduhu ua rasūluh.*”

(Toate salutările sunt pentru Allah, toate actele de slăvire și faptele bune sunt pentru El. Pacea, mila și binecuvântarea lui Allah să fie asupra ta, o, Profetule. Pacea fie asupra noastră și asupra tuturor robilor drepecți ai lui Allah. Mărturisesc că nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah și mărturisesc că Mohammed este Robul și Trimisul Său.)

9

Apoi, vă ridicați în picioare, recitând takbīr, și continuați cu restul unităților de rugăciune, în mod identic cu primele două unități de rugăciune. Dacă rugăciunea este formată din două unități (Fajr), roștiți tashahhud-ul final după încheierea primului tashahhud. Dacă rugăciunea este formată din trei unități (precum Maghrib) sau patru unități (precum Dhuhr, 'Asr și Isha), în cea de a treia și a patra unitate recitați doar Surat Al-Fātihah și efectuați aceleași acțiuni ca mai înainte.

10

În ultima unitate, după cea de a doua prosternare, așezați jos, recitați tashahhud-ul final. Acesta constă în primul tashahhud menționat mai înainte, care este urmat de: „*Allāhumma sālli ‘alā Mohammed ua ‘alā āli Mohammed, kamā sallaita ‘alā Ibrāhīm ua ‘alā āli Ibrāhīm innaka Hamīdun Magid.*”

Allāhumma bārik ‘alā Mohammed ua ‘alā āli Mohammed kamā bārakta ‘alā Ibrāhīm ua ‘alā āli Ibrāhīm innaka Hamīdun Magid.”

(O, Allah, trimite slava Ta asupra lui Mohammed și asupra familiei lui Mohammed, așa cum ai trimis slava Ta asupra lui Ibrāhīm (Avraam) și asupra familiei lui Ibrāhīm (Avraam)! Cu adevărat, Tu ești plin de slavă și măreție. O, Allah, trimite binecuvântarea Ta asupra lui Mohammed și asupra familiei lui Mohammed, așa cum ai trimis binecuvântări asupra lui Ibrāhīm (Avraam) și asupra familiei lui Ibrāhīm (Avraam)! Cu adevărat, Tu ești plin de slavă și măreție!)

11

La final, întoarcem fața spre partea dreaptă, spunând: *As salāmu aleikum ua rahmatu Allah* (Pacea și mila lui Allah fie asupra voastră!). Apoi ne întoarcem fața către stânga și spunem același lucru.

> Stâlpii și actele obligatorii ale rugăciunii

Stâlpii (arkān; singular: rukn) rugăciunii sunt acele părți esențiale fără de care aceasta nu este validă. Dacă unul dintre acești stâlpi este omis în mod intenționat, rugăciunea devine nulă. Însă, dacă unul dintre acești stâlpi a fost uitat, trebuie îndeplinit în modul pe care îl vom menționa mai târziu în capitolul sujūd as-sahu. Dacă nu face aceasta, rugăciunea devine invalidă.

Stâlpii rugăciunii sunt:

Takbīr-ul de la începutul rugăciunii, luarea poziției stând drept în picioare, dacă persoana respectivă are această abilitate, recitarea Surei Al-Fātihah (în condițiile în care cel care se roagă efectuează rugăciunea singur și nu condus de un imam); plecăciunea, ridicarea din plecăciune, prosternarea, așezarea între două prosternări consecutive, tashahhud-ul final, pronunțarea tashahhud-ului șezând, taslīm-ul și asigurarea că fiecare parte a corpului are postura corectă înainte de a trece de la o poziție la alta.

Părțile obligatorii ale rugăciunii (wājibāt; singular: wājib) sunt acele acte care trebuie îndeplinite în timpul rugăciunii. Dacă acestea sunt omise în mod intenționat, atunci rugăciunea devine invalidă. Însă, dacă vreuna dintre aceste părți este uitată, rugăciunea este încă validă, iar părțile care au fost neglijate se pot compensa prin efectuarea a două prosternări de uitare, după cum vom explica mai târziu.

Părțile obligatorii ale rugăciunii sunt:

Takbīr-ul pe parcursul rugăciunii, afară de cel cu care începem rugăciunea, rostirea expresiei Subhāna Rabbi-al-‘Adhim (Slavă Domnului meu, Cel Atotputernic) o singură dată, rostirea sintagmei Samī‘ Allahu li-man hamidah (Allah îl aude pe cel care Îl slăvește), atât în cazul în care cel care se roagă împlinește rugăciunea singur, cât și în

cazul în care este condus în rugăciune de un imam, pronunțarea cuvintelor Rabbanā ua laka-l-hamd (Domnul nostru, Ție ți se cuvine toată slava), Subhāna Rabbi-al-‘A‘lā (Slavă Domnului meu, Cel Preaînalt) o singură dată, rostirea expresiei Rabbi-ighfir li (O, Domnul meu, iartă-mă!), așezat, între două prosternări consecutive și recitarea primului tashahhud. Aceste acte obligatorii, dacă sunt uitate, pot fi compensate prin două prosternări de uitare.

Părțile recomandate ale rugăciunii (sunan as-salāh) sunt acele cuvinte, acte și acțiuni, altele decât stâlpii și părțile obligatorii ale rugăciunii. Acestea servesc la completarea rugăciunii și este recomandat să fie îndeplinite. Dacă, însă, vreuna dintre acestea este omisă, rugăciunea rămâne validă.

> Cu cât musulmanul se ține mai departe de lucrurile care i-ar putea distra atenția de la rugăciune, smerindu-se în fața Domnului său, cu atât mai mare va fi răsplata pe care o va primi și cu atât mai înalt va fi rangul său în Paradis.

Cele două prosternări de uitare

Aceste prosternări sunt efectuate pentru a compensa greșelile făcute în timpul rugăciunii.

Când le putem face?

Ele pot fi făcute în următoarele cazuri:

- 1 Dacă cel care se roagă adaugă din greșeală încă un act sau o acțiune rugăciunii, fie că este vorba de o ridicare în plus în poziția stând drept în picioare, o prosternare, o plecăciune sau o așezare când nu este nevoie, atunci el trebuie să efectueze cele două prosternări pentru uitare la finalul rugăciunii.
- 2 Dacă unul dintre stâlpi (arkān) este omis în rugăciune, acesta trebuie adăugat, iar după aceea, cele două prosternări pentru uitare trebuie efectuate. Spre exemplu, dacă a uitat al doilea sujūd al primei raka'ah și apoi își amintește aceasta în timp ce recită Surat Al-Fātiḥah sau în timp ce se află în rukū' la cea de a doua raka'ah, trebuie să întrerupă recitarea și să facă cel de al doilea sujūd de la prima raka'ah. Apoi își continuă rugăciunea din acel punct, considerând aceasta ca fiind prima raka'ah. Dar dacă își amintește după primul sujūd de la a doua raka'ah, adică se află în același loc în care a comis greșeala din prima raka'ah, își continuă rugăciunea considerând a doua raka'ah ca fiind prima, iar aceasta pentru că, în această situație, prima raka'ah este considerată nulă.
- 3 Dacă, în mod involuntar, o parte obligatorie a rugăciunii (wājibāt) este uitată, cum ar fi primul tashahhud, cel care se roagă trebuie să facă cele două prosternări pentru uitare.
- 4 În cazul în care există îndoieli asupra numărului de unități de rugăciune efectuate, cel care se roagă trebuie să presupună că a făcut numărul de unități pe care este sigur că le-a efectuat și să adauge prosternarea pentru uitare..

Cum trebuie făcute cele două prosternări pentru uitare: ele se fac în mod similar prosternărilor efectuate în rugăciune, și anume făcând două prosternări, între care stăm așezați.

Când trebuie efectuate cele două prosternări pentru uitare: ele pot fi efectuate în două momente, iar cel care face rugăciunea îl poate alege pe oricare dintre ele:

- După tashahhud-ul final și înainte de pronunțarea taslīm-ului, cel care se roagă oferă cele două prosternări pentru uitare, iar apoi spune taslīm și încheie rugăciunea, așa cum ar face-o în mod obișnuit.
- După rostirea taslīm-ului, cel care se roagă efectuează cele două prosternări pentru uitare și apoi spune din nou taslīm.

> Jucatul cu mâinile sau pipăitul inutil al feței sunt lucruri nerecomandate în timpul rugăciunii

Acte și acțiuni care anulează rugăciunea

- 1 Dacă vreuna dintre condiții (shurūt) este omisă în mod intenționat, în pofida faptului că persoana care se roagă are posibilitatea să o efectueze.
- 2 Dacă vreuna dintre părțile obligatorii ale rugăciunii este omisă.
- 3 Vorbirea intenționată în timpul rugăciunii.
- 4 Râsul cu voce tare în timpul rugăciunii.
- 5 Mișcarea continuă și inutilă în timpul rugăciunii.

Acte și acțiuni nerecomandate (makruhāt) în timpul rugăciunii

Acestea sunt acele lucruri care scad răsplata rugăciunii și afectează în mod negativ smerenia, puterea de concentrare și atenția. Dintre ele, amintim:

- 1 Uitatul împrejur în timpul rugăciunii. Când cineva l-a întrebat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) despre aceasta, el (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: „Este un mod de a fura, prin care Satana ia o parte din rugăciunea unui credincios.” [Al-Bukhari, 718]
- 2 Jucatul cu mâinile sau pipăitul inutil al feței, punerea mâinilor în șold, bătutul din palme sau trosnitul degetelor.
- 3 Rugăciunea făcută în vreme ce persoana care se roagă este distrasă de ceva anume, cum ar fi, spre exemplu, nevoia de a merge la toaletă. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Nu există rugăciune [care să fie efectuată] atunci când mâncarea îi este servită credinciosului sau când trebuie să își facă nevoile.” [Muslim, 560]

> Rugăciunile voluntare recomandate

Musulmanii au obligația să îndeplinească doar cinci rugăciuni pe zi.

Cu toate acestea, islamul îi încurajează să îndeplinească și alte rugăciuni recomandate (neobligatorii), deoarece prin acestea ei devin demni de dragostea lui Allah și acestea pot servi pentru compensarea oricărei deficiențe existente în rugăciunile obligatorii.

Rugăciunile voluntare sunt multe, iar dintre cele mai importante amintim:

- 1 Rugăciunile voluntare de** dinaintea sau de după rugăciunile obligatorii (As-Sunan Ar-Rawātib). Acestea sunt efectuate înainte sau după rugăciunile obligatorii, iar musulmanii, în general, nu le neglijează.

În ceea ce privește răsplata pentru aceste rugăciuni, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Nu există vreun rob musulman care să se roage lui Allah în fiecare zi 12 rak‘at [unități de rugăciune] voluntare, în afară de cele obligatorii, fără ca Allah să îi construiască o casă în Paradis.” [Muslim, 728]

Acestea sunt:

1	Două unități înainte de rugăciunea din zori (Fajr).
2	Patru unități înainte de rugăciunea de la amiază (Dhuhr), rostind taslīm după fiecare două unități, și alte două unități după efectuarea rugăciunii de la amiază (Dhuhr).
3	Două unități după rugăciunea de la apus (Maghrib).
4	Două unități după rugăciunea de seară (Isha).

- 2 Rugăciunea Witr.** În limba arabă, cuvântul witr înseamnă «număr impar» și se referă la o rugăciune cu un număr impar de unități, efectuată după rugăciunea Isha. Este considerată drept una dintre cele mai bune și mai meritorii dintre toate rugăciunile voluntare. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a poruncit musulmanilor: „O, voi cei care vă supuneți învățăturilor Coranului! Efectuați rugăciunea Witr!” [At-Tirmidhi, 453; Ibn Majah, 1170]

Cel mai bun moment pentru efectuarea rugăciunii witr este în ultima parte a nopții, înainte de rugăciunea Fajr, dar musulmanii o pot efectua oricând, în timpul dintre rugăciunile Isha și Fajr.

Numărul minim de unități pentru această rugăciune este de o raka‘ah, dar este mai bine să efectuăm trei unități. Credinciosul poate să se roage mai multe unități dacă dorește, însă numărul de unități pe care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia să le efectueze era unsprezece.

Unitățile de rugăciune voluntare sunt, în general, oferite două câte două, urmate de taslīm. Rugăciunea Witr nu face excepție. Însă, dacă musulmanul dorește să încheie rugăciunea, el poate adăuga o unitate singulară de rugăciune, în care poate să rostească o rugă specială, numită ruga qunut. Aceasta este spusă după ridicarea din plecăciune și înaintea prosternării. După această rugă, el Îl poate invoca pe Allah și cere ceea ce îi este de trebuință, ținând mâinile ridicate înaintea lui, cu palmele orientate în sus.

Intervale de timp în care nu este permisă oferirea de rugăciuni voluntare

Musulmanul poate efectua rugăciuni voluntare oricând dorește, în afară de acele intervale în care acest lucru este interzis, deoarece acestea sunt timpuri speciale în care nemusulmanii își fac rugăciunile. În aceste perioade de timp, credinciosului îi este permis doar să compenseze din rugăciunile obligatorii pe care le-a omis sau să efectueze rugăciuni voluntare cu un motiv anume, cum ar fi «salutul moscheii» - tahiyyātu-l-masjid – care constă în două unități de rugăciune, efectuate la intrarea în moschee. Musulmanii, însă, pot să-L invoce pe Allah Preaînaltul și să Îi adreseze rugăciuni în orice moment.

Aceste intervale sunt:

1	După rugăciunea Fajr până când soarele ce răsare a depășit complet linia orizontului cu lungimea unei sulițe - o perioadă scurtă de timp, precizată de Legea islamică, fiind egală cu aproximativ douăzeci de minute în țările cu climat temperat.
2	Din momentul de zenit al soarelui și până când acesta începe să coboare către Vest. Aceasta este o perioadă scurtă de timp ce precedă rugăciunea Dhuhur.
3	După rugăciunea ‘Asr până la asfințit.

> Este strict interzisă efectuarea de rugăciuni voluntare între ‘Asr și asfințit.

> Rugăciunea în congregație

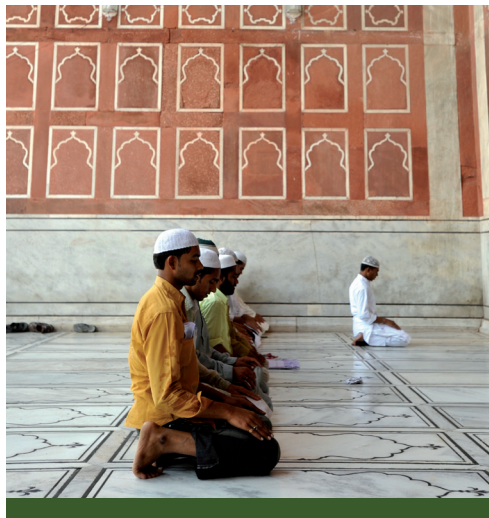
Allah Preaînaltul le poruncește bărbaților musulmani să efectueze cele cinci rugăciuni zilnice obligatorii în congregație și le promite o răsplată măreață pentru aceasta. Menționând răsplata pentru rugăciunea în congregație, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Răsplata pentru rugăciunea în congregație este de douăzeci și șapte de ori mai mare decât aceea pentru rugăciunea oferită de o persoană singură.” [Al-Bukhari, 619; Muslim, 650]

Rugăciunea în congregație poate fi efectuată de minimum două persoane, una dintre ele fiind cea care conduce rugăciunea (imam). Însă, cu cât congregația este mai mare, cu atât ea îi este mai dragă lui Allah Preaînaltul.

Rugăciunea în spatele imam-ului

Cei care se roagă în spatele imam-ului trebuie să urmeze toate mișcărilor acestuia în timpul rugăciunii, prin respectarea îndeaproape a tuturor pozițiilor, așa cum sunt plecăciunea și prosternarea. Ei nu trebuie să i-o ia înainte sau să facă altceva decât ceea ce face.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Rolul imam-ului este acela de a fi urmat. Spuneți «Allahu Akbar» atunci când o spune el, și nu o rostiți până ce nu o face el primul. Aplecați-vă când el se apleacă, și nu vă aplecați până ce nu a făcut-o el primul. Când el spune «Sami‘ Allahu li man hamidah» (Allah Îl aude pe cel care Îl slăvește), spuneți «Rabbanā ua laka-l-hamd» (Domnul nostru, Ție ți se cuvine toată slava!). Prosternați-vă când el se prosternează, dar nu o faceți până când nu s-a prosternat el mai întâi.” [Al-Bukhari, 414; Abu Dawud, 603]

Cine este îndreptățit să conducă rugăciunea?

În general, cel care cunoaște Coranul cel mai bine ar trebui să primească întâietate în conducerea rugăciunii. Dacă toți cei de față sunt la același nivel în această privință, atunci preferința merge către cel care cunoaște cel mai bine Legile religiei, după cum a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Acela care a memorat Coranul cel mai bine, să fie imam; iar dacă toți cei de față sunt la același nivel, atunci să conducă cel care are o înțelegere mai profundă a Sunnei.” [Muslim:673]

Unde stau imam-ul și cei pe care el îi conduce în timpul rugăciunii?

Imam-ul stă în fața celor pe care îi conduce (ma'mumun; singular: ma'mum / cel ce îl urmează pe imam în rugăciune). Cei care îl urmează stau umăr la umăr și formează linii perfect drepte în spatele lui, fiind completate mai întâi rândurile din față. În cazul în care există doar o singură persoană care urmează imam-ul (ma'mum), el se așază la dreapta acestuia.

Cum compensăm unitățile de rugăciune pierdute

Dacă rugăciunea a început deja, cel care a ajuns mai târziu trebuie să se alătore congregației în poziția în care îl găsește pe imam. De exemplu, dacă imam-ul se prosternază, credinciosul trebuie să spună takbīr și să se prosterneze. Atunci când imam-ul rostește taslīm și încheie, prin aceasta, rugăciunea în congregație, cel care s-a alăturat mai târziu se ridică în picioare, spunând takbīr, pentru a continua și completa rugăciunea individual, compensând unitățile pierdute.

Unitatea de rugăciune (rak'ah) în care s-a alăturat imam-ului și congregației este socotită ca fiind prima unitate pentru rugăciunea sa, iar unitățile ce trebuie compensate după încheierea rugăciunii în congregație alcătuiesc restul rugăciunii sale.

Cum știm că am efectuat o rak'ah în întregime

Rugăciunea este determinată de numărul de unități de rugăciune efectuate. Cel care se alătură congregației în momentul în care imam-ul face plecăciunea, trebuie să considere că a prins respectiva rak'ah în întregime, chiar dacă el nu a recitat Surat Al-Fātihah la începutul unității, stând în picioare. Dacă, însă, el a ratat plecăciunea, atunci el trebuie să spună takbīr și să se alătore congregației. În acest caz, el trebuie să considere că a pierdut acea rak'ah și mișcărilor sau pozițiile specifice respectivei rak'ah executate nu îi sunt luate în calcul.

Dacă o persoană se alătură congregației pentru rugăciunea Fajr când imam-ul se află în cea de-a doua rak'ah, după ce imam-ul a încheiat rugăciunea rostind taslīm, trebuie să se ridice în picioare, spunând takbīr și să completeze cu unitatea de rugăciune pe care a pierdut-o. El nu trebuie să rostească taslīm-ul până ce rugăciunea sa nu este completă, deoarece pentru Fajr sunt necesare două unități, iar el nu a efectuat decât una alături de imam.

Exemple ilustrând moduri de compensare a unităților de rugăciune pierdute

Dacă el se alătură congregației pentru rugăciunea de apus – Maghrib – în vreme ce imam-ul rostește ultimul tashahhud, după ce imam-ul a încheiat rugăciunea spunând taslīm, el trebuie să se ridice spunând takbīr și să ofere trei unități de rugăciune. Motivul pentru aceasta este faptul că el s-a alăturat congregației la sfârșit, când imam-ul deja rostea ultimul tashahhud. O unitate de rugăciune (rak'ah) este considerată completă numai atunci când el se alătură congregației, apucând să efectueze împreună cu imam-ul poziția de plecăciune.

Dacă se alătură congregației pentru rugăciunea Dhuhr pe când imam-ul este în poziția de plecăciune, în cea de a

treia rak'ah, atunci el a prins două unități complete de rugăciune, care, pentru el, personal, sunt considerate primele două unități din rugăciunea pe

care o efectuează. Imediat ce imam-ul încheie rugăciunea în congregație și pronunță taslīm, el trebuie să se ridice, spunând takbīr și să ofere încă două unități de rugăciune și anume unitățile trei și patru pentru el, întrucât rugăciunea Dhuhr este formată din patru unități.

> Chemarea la rugăciune (adhān)

> Adhān-ul este unul dintre cele mai merituose acte în fața lui Allah Preaînaltul.

Adhān-ul are drept scop chemarea oamenilor la rugăciune și anunțarea momentului de început al intervalului destinat unei anumite rugăciuni obligatorii. O altă chemare, numită iqāmah, are drept scop convocarea musulmanilor pentru a se alinia pentru începutul rugăciunii obligatorii. În timpul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), musulmanii obișnuiau să se întâlnească și să se întrebe unul pe altul cu privire la timpul rugăciunii, însă nimeni nu îi înștiința despre aceasta. Într-o zi, aceștia discutau despre cum să strângă oamenii pentru rugăciune.

Unii au sugerat să se folosească un clopot, conform obiceiurilor creștinilor, iar alții au recomandat folosirea unui corn de berbec, precum evreii din vremurile de demult. În final, ‘Omar ibn Al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!), unul dintre companiile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a sugerat numirea unei persoane care să cheme lumea la rugăciune. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a acceptat și s-a întors către Bilal (Allah să fie mulțumit de el!) spunându-i: „Ridică-te, Bilal, și cheamă oamenii la rugăciune.” [Al-Bukhari, 579; Muslim, 377]

Modul de rostire al adhān-ului și al iqāmah

- Atât adhān-ul, cât și iqāmah trebuie rostite în cazul unui grup de oameni (în congregație), însă situația se schimbă în

cazul unui singur individ. Dacă un grup de oameni efectuează rugăciunea în congregație fără a rosti adhān-ul și iqāmah în mod intenționat, rugăciunea lor este validă, însă ei au păcătuit.

- Adhān-ul trebuie rostit pe un ton plăcut și puternic, astfel încât oamenii să îl audă și să vină la moschee pentru efectuarea rugăciunii în congregație.
- Adhān-ul poate avea diferite formulări, toate aprobate de către Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Vom menționa în continuare varianta cel mai des întâlnită. :

Adhān-ul

- 1 Allahu Akbar „Allah este Prea Măreț” (de patru ori)
- 2 Ash-hadu an lā ilāha illa Allah „Mărturisesc că nu există altă divinitate demnă de adorare, în afara lui Allah” (de două ori)
- 3 Ash-hadu anna Mohammedan rasūlu Allah „Mărturisesc că Mohammed este Trimisul lui Allah” (de două ori)
- 4 Hayya ‘ala-salāh. „Veniți la rugăciune” (de două ori)
- 5 Hayya ‘ala-l-falāh „Veniți la izbândă” (de două ori)
- 6 Allahu Akbar „Allah este Prea Măreț” (de două ori)
- 7 Lā ilāha illa Allah „Nu există altă divinitate demnă de adorare în afara lui Allah” (o dată)

Iqāmah

- 1 *Allahu Akbar, Allahu Akbar „Allah este Prea Măreț, Allah este Prea Măreț”*
- 2 *Ash-hadu an lā ilāha illa Allah „Mărturisesc că nu există altă divinitate demnă de adorare în afara lui Allah”*
- 3 *Ash-hadu anna Mohammedan rasūlu Allah „Mărturisesc că Mohammed este Trimisul lui Allah”*
- 4 *Hayya ‘ala-salāh. „Veniți la rugăciune”*
- 5 *Hayya ‘ala-l-falāh „Veniți la izbândă”*
- 6 *Qad qāmat-salātu, Qad qāmat-salāh „Rugăciunea este pe cale să înceapă, rugăciunea este pe cale să înceapă”*
- 7 *Allahu Akbar, Allahu Akbar „Allah este Prea Măreț, Allah este Prea Măreț”*
- 8 *Lā ilāha illa Allah „Nu există altă divinitate demnă de adorare în afara lui Allah”*

Răspunsul la adhān

Se recomandă ca la auzul fiecărui enunț al adhān-ului, musulmanii să repete după mu’adhin (cel care cheamă la rugăciune), excepție făcând cazul în care se spune Hayya ‘ala-salāh „Veniți la rugăciune” și Hayya ‘ala-l-falāh „Veniți la izbândă”, după care, el trebuie să spună: Lā haula ua lā quwwata illa bi-llah, ceea ce înseamnă „Nu există forță și nici putere decât la Allah”.

Se recomandă recitarea următoarei rugă după adhān: Allāhumma Rabba haadhihidda‘uati-t-taammati, ua-saliā-l-qā’imati, āti Mohammedani-l-ua-sālata ua-l-fadilata,

> Allah răsplătește credinciosul pentru fiecare pas pe care îl face pe drumul către moschee.

uab‘athu maqāman mahmudan alladhi ua‘adtah [O, Allah! Stăpân al acestei chemări perfecte și Stăpân al săvârșirii acestei rugăciuni, acordă-i lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Al-Uasila (cel mai înalt loc din Paradis) și Al-Fadilah (cel mai înalt statut dintre toți oamenii) și trimite-l în locul binecuvântat (al mijlocirii pentru oameni în Ziua Judecării) pe care i l-ai promis.]

> Smerenia și atenția în timpul rugăciunii

Smerenia și atenția (khushu') constituie esența rugăciunii și presupune concentrare profundă și smerenie totală în fața lui Allah Cel Atotputernic, credinciosul încercând din răputeri să se concentreze și să înțeleagă versetele coranice și invocările recitate în rugăciune.

Fiind unul dintre cele mai merituoase acte de adorare, Allah Preaînaltul îl consideră a fi una dintre trăsăturile distinctive ale credincioșilor: „Fără îndoială că izbâdesc și sunt fericiți dreptcredincioșii, ~ Care sunt smeriți în rugăciunea lor.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 23:1-2]

> Atunci când robul se prosternază, el este cel mai aproape de Domnul său.

Cei care își concentrează atenția în timpul rugăciunii simt gustul dulce al credinței și al adorării, întocmai cum ne-a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Rugăciunea este sursa celei mai mari fericiri pentru mine.” [An-Nasa'i, 3940]

Cum putem atinge khushu' în timpul rugăciunii

Există o serie de metode care ajută la inducerea acestei stări de smerenie și atenție în rugăciune, printre care și următoarele:

1 Pregătirea pentru rugăciune

Acest lucru poate fi atins prin a merge devreme la moschee (pentru bărbați), îndeplinirea actelor și a acțiunilor recomandate înainte de rugăciune, purtatul hainelor corespunzătoare și mersul către moschee într-o manieră demnă.

2 Îndepărtarea factorilor perturbatori

Credinciosul nu trebuie să înceapă rugăciunea atât timp cât există unele impedimente care îi pot distra atenția și îi pot afecta gradul de concentrare, așa cum sunt imaginile, zgomotele puternice, nevoile fiziologice, foamea și setea după ce masa a

fost servită. Îndepărtând astfel de factori perturbatori, mintea își capătă liniștea care deschide calea către o concentrare mai bună în timpul acestui măreț act de adorare.

3 Tuma'ninah (a acorda fiecărei posturi din rugăciune timpul necesar, fără a se grăbi)

Termenul tuma'ninah nu are un echivalent în limba română. El înseamnă, în mare, evitarea grabei și executarea mișcărilor pe îndelete, fără a trece de la o poziție la alta în grabă, ci așteptând ca oasele să se așeze corect în fiecare dintre pozițiile adoptate. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu s-a rugat niciodată în grabă. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra

sa!) efectua în mod perfect toate mișcările și pozițiile și nu trecea de la o poziție la alta până ce oasele nu se așezau în mod corespunzător. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia să le poruncească aceluia dintre companioni (Allah să fie mulțumit de ei!) care se grăbeau când se rugau să se roage într-un ritm mai lent și să prelungească fiecare poziție până când acestea erau executate în mod corect. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu agreea graba în rugăciune și a spus că rugăciunea în grabă este similară ciugulitului ciorilor.

La un moment dat, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus companionilor săi (Allah să fie mulțumit de ei!): „Cel mai rău hoț este acela care fură din propria rugăciune». Aceștia l-au întrebat: «O, Mesager al lui Allah, cum poate cineva să fure din propria rugăciune?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a răspuns: «Prin a nu executa corect plecaciunea și prosternarea» [Ahmad, 22642]

Cei care efectuează rugăciunea în grabă nu pot atinge concentrarea adâncă și smerenia totală în fața lui Allah Cel Atotputernic, deoarece graba afectează atenția și smerenia în rugăciune, micșorând răsplata ei.

4 Contemplarea asupra Măreției lui Allah

Trebuie să medităm asupra Măreției Creatorului nostru, să recunoaștem Perfecțiunea Sa și să conștientizăm propriile noastre slăbiciuni și defecte. Acest lucru face să crească adorarea noastră pentru Allah Preaînaltul și ne face să Îl invocăm, plini de smerenie și de fermitate, cerându-I cele de trebuință. Trebuie, de asemenea, să avem în vedere fericirea eternă pe care Allah Preaînaltul a pregătit-o pentru robii Săi credincioși și pedeapsa cruntă pe care le-a pregătit-o necredincioșilor. Trebuie să ne gândim la Ziua în care vom sta în fața lui Allah Preaînaltul pentru Judecata finală.

Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran că aceia care fac aceste lucruri sunt cei care, într-adevăr, sunt siguri de întâlnirea lor cu El: „Căutați liman în răbdare și în rugăciune [as-salāh]! [Într-adevăr] ea este anevoioasă, însă nu pentru cei care cred, ~ Care cred că îl vor întâlni pe Domnul lor și că la El se vor întoarce.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:45-46]

Cu cât suntem mai conștienți de faptul că Allah Preaînaltul ne aude, ne dăruiește și ne răspunde la rugăciuni, cu atât devenim mai umili în rugăciunea noastră.

5 Reflectarea asupra versetelor din Nobilul Coran și a celorlalte rugi rostite în timpul rugăciunii și răspunsul la ele

Nobilul Coran a fost revelat pentru a se medita asupra versetelor sale, după cum spune Allah Preaînaltul: „[Iată] o Carte binecuvântată pe care Noi ți-am trimis-o, pentru ca ei să ia aminte la versetele ei și pentru ca cei care au pricepere să chibzuiască!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 38:29] Acest lucru nu se poate întâmpla dacă nu cunoaștem sensul invocărilor și al rugilor, precum și al versetelor din Nobilul Coran pe care le recităm în rugăciune. Meditarea asupra înțeleșului a ceea ce recităm, precum și asupra propriei condiții vor crește, fără îndoială, concentrarea și smerenia în rugăciune și chiar vor aduce lacrimi în ochii celui care se roagă și îl vor încânta. Această implicare emoțională devine tot mai clară cu fiecare verset ascultat, așa cum spune Coranul: „Și aceia care atunci când le sunt pomenite semnele Domnului lor, nu se apleacă asupra lor surzi și orbi.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 25:73]

> Rugăciunea de vineri (salāt-ul-jumu‘ah)

Rugăciunea de vineri (salāt-ul-jumu‘ah) este o obligație religioasă care înlocuiește rugăciunea de amiază (salāt-ud-Dhuhr) din ziua de vineri. Este unul dintre cele mai mărețe ritualuri în islam și unul dintre actele obligatorii confirmate. În această zi, musulmanii iau parte la întâlnirea lor săptămânală, ascultă predica imam-ului și apoi efectuează rugăciunea de vineri.

Virtuțile zilei de vineri

Vinerea este cea mai bună și mai măreață zi din săptămână, deoarece Allah Preaînaltul a preferat-o celorlalte zile, oferindu-i o serie de calități, precum:

- Allah Preaînaltul a ales-o anume pentru musulmani, conform spuselor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Allah i-a îndepărtat de ziua de vineri pe cei care au fost înaintea noastră. Evreii aveau ziua de sâmbătă, iar creștinii duminică. Apoi, Allah ne-a adus pe noi și ne-a călăuzit spre ziua de vineri, iar Ziua Judecății va avea loc tot într-o zi de vineri.” [Muslim, 856]
- În această zi, Allah Preaînaltul l-a creat pe Adam (Pacea fie asupra sa!) și în această zi va avea loc Ziua Judecății, după cum a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Ziua de vineri este cea mai bună zi în care Soarele răsare. În această zi a fost creat Adam, în această zi el a fost primit în Paradis și tot în această zi a fost izgonit din el.” [Muslim, 854]

> Credincioșii trebuie să asculte atent predica de vineri și nu trebuie să aibă alte activități care să le distragă atenția.

Pentru cine este obligatorie rugăciunea de vineri?

Rugăciunea de vineri este o obligație religioasă pentru cei care îndeplinesc următoarele condiții:

- 1 Trebuie să fie bărbați. Pentru femei, aceasta nu este obligatorie.
- 2 Trebuie să fie sănătoși mintal și să fi atins vârsta pubertății (mukallaf). Nu este obligatorie pentru cei care nu sunt în totalitatea facultăților mintale sau pentru copiii care nu au atins încă vârsta pubertății.
- 3 Trebuie să fie rezidenți. Nu este obligatorie pentru călători sau pentru cei care trăiesc în deșert, în afara satelor sau a orașelor.
- 4 Trebuie să fie sănătoși. Nu este obligatorie pentru cei bolnavi, care nu pot participa la rugăciunea de vineri.

Rugăciunea de vineri: mod de efectuare și reguli

1 Musulmanilor le este recomandat să facă baia rituală (ghusl), să îmbrace haine frumoase și curate și să meargă la moschee devreme.

2 Musulmanii se adună în moschee. Imam-ul urcă în amvon (minbar), se întoarce cu fața către credincioși și ține predica (khutbah), care este de regulă formată din două părți. Între cele două părți, imam-ul se așază pentru scurtă vreme. În timpul predicii, el le reamintește de îndatoririle lor față de Allah Preaînaltul, îi sfătuiește, le predică și le recită versete din Nobilul Coran.

3 Musulmanii ascultă predica foarte atent. Nu le este permis să vorbească sau să facă orice altceva care i-ar împiedica să primească beneficiile khutbei, chiar dacă este vorba de jucatul cu covorul.

4 Imam-ul coboară din amvon, se așază la locul său și conduce oamenii în rugăciunea formată din două rak‘at, în care recitarea versetelor din Nobilul Coran se face cu voce tare.

5 Rugăciunea de vineri poate fi efectuată numai dacă un anumit număr de oameni este prezent. Dacă cineva lipsește de la aceasta, cu un motiv întemeiat, el nu o poate compensa, iar dacă o efectuează de unul singur, aceasta nu este validă. În acest caz, el trebuie să efectueze rugăciunea de amiază (Dhuhr).

6 Dacă cineva întârzie și, atunci când ajunge la moschee, prinde din rugăciune mai puțin de o rak‘ah, el trebuie să o finalizeze ca fiind rugăciunea de amiază (Dhuhr), după ce imam-ul încheie rugăciunea în congregație.

7 Celor cărora nu li se impune efectuarea rugăciunii de vineri, precum femeile sau cei aflați în călătorie, le este permis să o efectueze la moschee și nu trebuie să mai efectueze rugăciunea zilnică de la amiază (Dhuhr) după aceasta, dacă deja s-au rugat.

Cei care sunt scutiți de participarea la rugăciunea de vineri:

Islamul subliniază faptul că musulmanii care nu sunt scutiți de la rugăciunea de vineri trebuie să o efectueze și îi avertizează împotriva neglijării acesteia pentru diverse preocupări lumești: „O, voi, cei care credeți [musulmani]! Atunci când chemarea la rugăciune este făcută în ziua de vineri [salāt al-jumu‘ah], grăbiți-vă să faceți dhikr Allah [să ascultați predica ce se ține vinerea - khutbah - și să vă rugați] și lăsați negoțul [și orice altă activitate pe care o faceți]. Aceasta este mai bine pentru voi, numai dacă voi ați ști!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 62:9]

El avertizează, de asemenea, că Allah Preaînaltul le va pecetlui inimile celor care, fără un motiv temeinic, nu o efectuează, după cum a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Allah va pecetlui inimile acelorora care nu efectuează rugăciunea de vineri în trei rânduri consecutive, din simplă neglijență și fără un motiv temeinic.” [Abu Dawud, 1052; Ahmad, 15498] Aceasta înseamnă că Allah Preaînaltul le va acoperi inimile și le va umple de ignoranță, precum inimile celor ipocriți și neascultători.

Un motiv considerat valid pentru omiterea rugăciunii de vineri trebuie să presupună

prejudicii foarte mari aduse vieții sau sănătății cuiva, precum boala sau situațiile de urgență.

Poate un serviciu care îi cere credinciosului să muncească vinerea să fie considerat un motiv valid pentru omiterea rugăciunii de vineri?

În general, a avea un serviciu care îi cere credinciosului să muncească în ziua de vineri, acest lucru determinând, implicit, neglijarea rugăciunii, nu este considerat un motiv întemeiat, pentru că Allah Preaînaltul ne poruncește să lăsăm treburile noastre lumești atunci când suntem chemați la rugăciunea de vineri: „O, voi, cei care credeți [musulmani]! Atunci când chemarea la rugăciune este făcută în ziua de vineri [salât al-jumu‘ah], grăbiți-vă să faceți dhikr Allah [să ascultați predica ce se ține vinerea - khutbah - și să vă rugați] și lăsați negoțul [și orice altă activitate pe care o faceți]. Aceasta este mai bine pentru voi, numai dacă voi ați ști!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 62:9] Așadar, musulmanul trebuie să își găsească un serviciu care să

> „[...] Spune: «Ceea ce se află la Allah [răsplata și binecuvântarea pentru voi] este mai bun decât orice amuzament sau negoț.» [...]”
[Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 62:11]

nu îl împiedice de la efectuarea rugăciunii de vineri, chiar dacă o astfel de slujbă este mai prost plătită.

Coranul spune: „[...] Și oricui se teme de Allah [făcând ceea ce El i-a poruncit și evitând ceea ce El a interzis], El îi va oferi o cale [o soluție] de ieșire [din orice greutate]. ~ Și-l va înzestra pe el cu lucruri bune de unde nici nu se așteaptă. Și aceluia care se încrede în Allah, El îi va fi de ajuns [...]”
[Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 65:2-3]

Când este serviciul considerat un motiv valid pentru omiterea rugăciunii de vineri ?

Un serviciu care ne cere să ne continuăm lucrul în timpul rugăciunii de vineri poate fi considerat un motiv valid în următoarele două cazuri:

- 1 Un astfel de serviciu trebuie să aducă un beneficiu deosebit, care nu poate fi îndeplinit dacă persoana respectivă părăsește locul de muncă și merge să se roage în ziua de vineri. Tot astfel, dacă prin plecarea sa de la locul de muncă s-ar crea prejudicii, mai ales atunci când nu este nimeni care să-l poată înlocui.

Exemple:

- Doctorii care tratează cazuri de urgență.
- Paznicii sau ofițerii de poliție care protejează oamenii și proprietatea acestora împotriva furtului și a activităților infracționale.
- Cei care dețin poziții de supraveghetori în companii mari sau locuri similare ce necesită supraveghere constantă.

- 2 Dacă un astfel de serviciu este singurul lui mijloc de întreținere și de a-și acoperi nevoile de bază așa cum sunt hrana, băutura și altele dintre necesitățile lui sau ale familiei sale, iar angajatorul nu îi permite să ia parte la rugăciunea de vineri, atunci el o poate omite și își poate păstra serviciul până când găsește altul sau o sursă alternativă care să îi asigure hrana și alte lucruri necesare traiului, atât pentru el, cât și pentru cei aflați în întreținerea sa. Cu toate acestea, el trebuie să fie în continuă căutare a unei alte surse de venit.

> Rugăciunea celui bolnav

Musulmanul trebuie să efectueze rugăciunile obligatorii în toate circumstanțele, atât timp cât el este conștient și în toate facultățile mintale. Islamul ține însă cont de toate situațiile speciale în care oamenii s-ar putea afla, fapt pentru care există prescripții speciale pentru oamenii bolnavi.

Pentru a clarifica această chestiune:

- Dacă cel care se roagă este prea bolnav și se află în imposibilitatea de a sta în picioare sau dacă ridicarea în picioare creează dificultăți în procesul de recuperare pe perioada convalescenței, el poate oferi rugăciunile stând jos. Dacă nici acest lucru nu este posibil, atunci el poate face rugăciunea stând întins pe o parte. Profetul (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa !) a spus: „Rugați-vă stând în picioare și, dacă nu puteți, așezați-vă și, dacă nu puteți nici astfel, atunci rugați-va întinși pe o parte.” [Al-Bukhari, 1066]

- Dacă el nu poate efectua plecaciunea sau prosternarea, este de ajuns să se aplece către înainte atât cât este posibil.
- Dacă el nu se poate așeza pe podea, atunci poate sta pe un scaun sau ceva similar.
- Dacă din pricina bolii sale nu poate efectua abluțiunea (wudu') pentru fiecare rugăciune în parte, poate combina rugăciunea de la amiază (Dhuhr) cu cea de după amiază ('Asr) și rugăciunea de seară

(Maghrib) cu cea de noapte (Isha), efectuându-le în intervalul prescris oricăreia dintre cele două.

- Dacă nu poate folosi apa din cauza condiției sale de sănătate, el poate efectua în schimb abluțiunea uscată (tayammum), iar apoi se poate ruga.

> *Rugăciunea călătorului*

- O persoană aflată în călătorie poate, atunci când se află pe drum dinspre un loc spre altul sau pe parcursul rezidenței sale temporare, pentru o perioadă de mai puțin de patru zile, să scurteze rugăciunea de la patru la două unități de rugăciune. Astfel, ea va oferi două unități de rugăciune (raka‘āt, singular: raka‘ah) în loc de patru pentru rugăciunea de amiază (Dhuhr), rugăciunea de după-amiază (‘Asr) și rugăciunea de seară (Isha), excepție făcând cazul în care ea efectuează rugăciunea într-o congregație condusă de un imam rezident, pe care trebuie să îl urmeze.
- Ea poate omite rugăciunile voluntare pe care, de regulă, le efectuează înainte sau după rugăciunile obligatorii (as-sunan ar-rawātib), excepție făcând rugăciunea voluntară de dinaintea rugăciunii din zori (Fajr) și witr.
- El poate combina rugăciunea de la amiază (Dhuhr) cu cea de după-amiază (‘Asr), și rugăciunea de apus (Maghrib) cu cea de seară (Isha), îndeplinindu-le în intervalul prescris oricăreia dintre cele două. Aceasta este menită să-i ușureze dificultățile la care este expus în timpul călătoriei.

A close-up photograph of a bowl filled with dark, glistening dates. The bowl is white with a colorful floral pattern in red, green, and black. In the background, a highly ornate silver teapot with intricate engravings is visible, slightly out of focus. The lighting is soft, highlighting the texture of the dates and the metallic sheen of the teapot.

Postul

4

Allah Preaînaltul le poruncește musulmanilor să țină un post strict o lună întreagă în fiecare an, și anume în luna Ramadan, iar acest lucru reprezintă al patrulea stâlp al islamului. Coranul spune: „O, voi cei care credeți, v-a fost statornicit vouă postul [as-siyam], așa cum le-a fost prescris și celor dinaintea voastră - Poate că veți fi cu frică!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:183]

Cuprins

Definiție

Virtuțile lunii Ramadan

Înțelepciunea din spatele postului

Virtuțile postului

Lucruri care invalidează postul

Cei pentru care nu este obligatoriu postul

- Bolnavii
- Infirmii
- Călătorii
- Femeile în timpul sângerării menstruale sau post-partum
- Femeile însărcinate sau care alăptează

Postul voluntar

Sărbătoarea de la sfârșitul postului (‘Eīd al-Fitr)

- Ce trebuie să facem în ziua de ‘Eīd ?

Postul din luna Ramadan

Definiție

Postul (siyam sau saum) este actul de adorare care implică renunțarea la mâncare, băutură, activități sexuale și orice alt lucru menit să strice postul. El începe în zorii zilei (timpul de început al rugăciunii Fajr) până la asfințit (timpul de început al rugăciunii Maghrib).

> Virtuțile lunii Ramadan

Luna Ramadan este cea de-a noua lună a calendarului lunar islamic. Este cea mai măreață lună a anului și are un număr de virtuți, printre care următoarele:

1 A fost luna în care a fost revelată cea mai măreață și mai plină de slavă Carte dintre toate Cărțile Divine, Nobilul Coran: „[Aceste zile sunt] luna Ramadan, în care a fost trimis Coranul, drept călăuză pentru oameni, dovezi limpezi pentru drumul cel drept și Îndreptar [Al-Furqan]. Și oricare dintre voi care este prezent în această lună, să o țină ca Post [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:185]

2 Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Când vine luna Ramadan, porțile Paradisului se deschid, porțile Iadului se închid și diavolii sunt înlănțuiți.” [Al-Bukhari, 3103; Muslim, 1079] Așadar, această lună le oferă credincioșilor oportunitatea de a face tot ceea ce le stă în putere pentru a se apropia de Allah Preaînaltul prin îndeplinirea de fapte bune și îndepărtarea de faptele rele.

3 Allah Preaînaltul îi va ierta toate păcatele precedente celui care ține post în timpul zilei și efectuează rugăciunea în timpul nopții, pe parcursul acestei luni, după cum a spus și Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Celui care postește în luna Ramadan cu credință sinceră și căutând răsplata lui Allah [în Viața de Apoi] îi vor fi iertate toate păcatele precedente.” [Al-Bukhari, 1901; Muslim, 760] Tot el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Celui care efectuează rugăciunile voluntare din timpul nopții în luna Ramadan, cu credință sinceră și căutând răsplata lui Allah [în Viața de Apoi], îi vor fi iertate toate păcatele precedente.” [Al-Bukhari, 1905; Muslim, 759]

4 Laylatu-l-Qadr (Noaptea Destinului, numită și Noaptea Puterii) are loc în această lună. Coranul ne informează că o faptă bună efectuată în această noapte este mai de preț decât ani întregi de fapte bune: «Noaptea al-Qadr este mai bună decât o mie de luni!» [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 97:3] Celui care se roagă în această noapte cu credință sinceră și căutând să obțină iertarea lui Allah Preaînaltul îi vor fi iertate toate păcatele anterioare. Această noapte este una dintre ultimele 10 nopți impare ale lunii Ramadan și nimeni nu știe cu exactitate data acesteia.

> Înțelepciunea din spatele postului

Allah Preaînaltul le poruncește musulmanilor să țină post din numeroase motive legate atât de această viață, cât și de Viața de Apoi. Printre acestea se numără următoarele:

1 Ajută credinciosul să obțină taqwa (dreptatea, evlavia, conștiința de Allah, apărarea împotriva răului)

Postul este un act de adorare prin intermediul căruia credincioșii caută să se apropie de Domnul lor, renunțând la dorințele lor pasionale și opunându-se tentațiilor fizice oriunde și oricând, atât în particular, cât și în public, fiind conștienți că Allah Preaînaltul îi vede. Coranul spune: „O, voi cei care credeți, v-a fost statornicit vouă postul [as-siyam], așa cum le-a fost prescris și celor dinaintea voastră - Poate că veți fi cu frică!”

[Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:183]

2 Acesta constituie un antrenament amplu în abținerea de la păcate și fărâdelegi

Atunci când o persoană care ține post rezistă tentației de a se implica în acte nepermise, din supunere față de Allah Preaînaltul, ea își va putea controla cu siguranță capriciile și dorințele, va evita păcatele cu ușurință, nu va persista în minciună și nu se va abate de la adevăr. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „O persoană care nu renunță la vorbele și acțiunile mincinoase [în timp ce postește] trebuie să știe că Allah nu are nevoie ca ea să renunțe la mâncarea și băutura sa.” [Al-Bukhari, 1804] Aceasta înseamnă că aceia care nu renunță la a spune minciuni și la a fi înșela pe alții nu pricep, de fapt, scopul postului.

3 Ne ajută să ne amintim de cei nevoiași și defavorizați și ne încurajează să le arătăm compasiune

Întrucât persoana care postește simte durerile privării și ale foamei, fie chiar și temporare, aceasta conștientizează efectele severe ale acestor dureri asupra fraților și surorilor sale musulmani, care poate sunt lipsiți de lucrurile strict necesare o perioadă îndelungată și sunt chinuți de foame și de sete. Toate acestea o îndeamnă să le arate compasiune și să îi ajute.

> Cel care ține post are parte de două momente de bucurie: unul atunci când încheie postul, iar altul atunci când îl va întâlni pe Domnul său.

> *Virtuțile postului*

Postul are numeroase beneficii, printre care următoarele :

1 Cel care postește în această lună, cu credință sinceră în Allah Preaînaltul și supunându-se Poruncilor Sale este sigur că va primi Răsplata Sa pentru aceasta, având toate păcatele anterioare iertate. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Cel care postește în luna Ramadan cu credință sinceră și căutând răsplata lui Allah [în Viața de Apoi] va avea toate păcatele precedente iertate.” [Al-Bukhari, 1901; Muslim, 760]

2 Cel care ține post va avea parte de o bucurie imensă în Viața de Apoi, datorită recompensei mărețe pe care o va primi și a binecuvântărilor de care se va bucura pentru că a postit. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Cel care ține post are parte de două momente de bucurie: unul este atunci când încheie postul, iar celălalt va fi atunci când Îl va întâlni pe Domnul său.” [Al-Bukhari, 1805; Muslim, 1151]

3 Una dintre porțile Paradisului este numită Ar-Rayyān, prin ea intrând numai cei care țin post, după cum a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „În Paradis există o poartă cu numele de Ar-Rayyān, prin care doar cei care obișnuiau să țină post vor trece în Ziua Judecării. Li se va spune: «Unde sunt cei care au ținut post?» Atunci aceștia se vor ridica și nimeni altcineva nu va trece prin această poartă în afară de ei. După intrarea lor, ea va fi închisă, și nimeni altcineva nu va mai intra pe acolo.” [Al-Bukhari, 1896; Muslim, 1152]

4 Fiecare act de adorare are o răsplată anume, în afară de post, pentru care numai Allah Preaînaltul, prin Harul și Mila Sa fără de margini, îi va răsplăti din abundență pe cei care au postit. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a zis: „Allah a spus: «Toate faptele fiilor lui Adam (oamenii) sunt pentru ei înșiși, în afară de post, care este pentru Mine, și Eu îi voi răsplăti pentru acesta.»” [Al-Bukhari, 1904; Muslim, 1151]

> Luna Ramadan este a noua lună din calendarul lunar islamic.

> *Lucruri care invalidează postul*

Cel care postește trebuie să evite o serie de lucruri care îi pot invalida postul. Printre acestea, menționăm:

1 Mâncarea și băutura, după cum spune Coranul: „[...] Mâncați și beți până când puteți să deosebiți firul alb de firul negru, la revărsatul zorilor! Apoi țineți postul până noaptea [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:187]

Însă, dacă o persoană uită că ține post, și, astfel, mănâncă sau bea, postul său continuă să fie valid și nu este considerat păcătos, deoarece această faptă a fost făcută fără intenție. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa !) ne-a înștiințat: „Cel care uită că postește și, drept urmare, bea și mănâncă, să ducă postul său la bun sfârșit, pentru că Allah l-a hrănit și i-a dat să bea.”

[Al-Bukhari, 1933; Muslim, 1155]

2 Orice lucru considerat similar cu băutul și mâncatul. Dintre acestea amintim:

- Injecțiile cu substanțe care au valoare nutritivă. Acestea servesc pentru a furniza corpului necesarul de minerale și de nutrimente de care are nevoie, fapt pentru care ele sunt similare cu mâncatul și băutul.
- Transfuzia de sânge. Sângele reprezintă sistemul de transport al corpului nostru și, pe măsură ce el circulă, aduce oxigen și nutrimente întregului organism, fiind astfel similar mâncatului și băutului.
- Fumatul, în toate formele sale, invalidează postul, deoarece inhalarea fumului introduce nenumărate substanțe toxice în corp.

3 Actul sexual prin care bărbatul își introduce penisul în interiorul vaginului femeii, fie că acest lucru duce la ejaculare sau nu.

4 Emisiile de lichid seminal induse în mod intenționat prin preludiu, masturbare sau orice alt mijloc.

Cu toate acestea, visele erotice care produc un orgasm nu invalidează postul.

Bărbatul își poate săruta soția dacă știe că se poate controla și că nu se va angaja într-un contact sexual sau orice altă acțiune care poate duce la ejaculare.

5 Vomitatul intenționat. Vomitatul neintenționat nu invalidează postul. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa !) a spus: „Dacă cineva vomită neintenționat, el nu trebuie să recupereze ziua respectivă ținând post în altă zi; însă, dacă el vomită în mod deliberat, el trebuie să țină post într-o altă zi, întrucât postul său [obligatoriu] a fost anulat.” [At-Tirmidhi, 720; Abu Dawud, 2380]

6 Începutul sângerării menstruale sau post-partum, indiferent de momentul zilei în care acest lucru se petrece. În clipa în care această sângerare începe, postul femeii devine automat nul, indiferent dacă acest lucru se petrece chiar înainte de apusul soarelui. Dacă menstruația se încheie după ivitul zorilor, postul ei este, de asemenea, nul. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Nu este oare adevărat că o femeie nu se poate nici ruga și nici posti în timpul sângerării sale menstruale?!” [Al-Bukhari, 1850]

Cu toate acestea, în afară de sângerarea menstruală și de cea post-partum, sângerarea uterină patologică, pe care unele femei o au, nu le împiedică să postească.

> Cei care sunt scutiți de post

Pentru a le ușura situația, Allah Preaînaltul a scutit anumiți oameni de obligativitatea postului. Aceștia sunt:

1 Cei bolnavi, a căror condiție medicală se va agrava prin post au permisiunea să întrerupă postul, dar trebuie să recupereze zilele în care nu au postit, după finalizarea lunii Ramadan.

2 Oamenii care nu pot ține post, așa cum sunt cei bătrâni sau cei bolnavi, la care nu există speranțe de însănătoșire, au permisiunea de a nu posti, însă trebuie să hrănească o persoană nevoiașă prin oferirea a 1,5 kg din alimentele de bază din țara lor.

3 Cei aflați în călătorie, în timpul voiajului dintr-un loc în altul sau în timpul rezidenței lor temporare de mai puțin de patru zile, au permisiunea să își întrerupă postul, însă trebuie să recupereze zilele în care nu au postit, după ce s-a încheiat luna Ramadan. Coranul spune: „[Aceste zile sunt] luna Ramadan, în care a fost trimis Coranul, drept călăuză pentru oameni, dovezi limpezi pentru drumul cel drept și Îndreptar [Al-Furqan]. Și oricare dintre voi care este prezent în această lună, să o țină ca post, iar cel care este bolnav ori în călătorie [să postească] un număr [egal] de alte zile. Allah vă voiește ușurarea, nu vă voiește împovărarea.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:185]

4 Femeile care sunt în timpul sângerării menstruale sau post-partum nu au permisiunea de a posti, însă trebuie să recupereze zilele nepostite după terminarea lunii Ramadan. Dacă ele vor posti în vremea sângerării, postul lor nu va fi valid. (vezi pagina 98)

5 Femeile însărcinate și cele care alăptează au permisiunea să își întrerupă postul dacă se tem că acesta va fi dăunător pentru ele sau pentru copiii lor. Ele trebuie să recupereze însă zilele nepostite, după terminarea lunii Ramadan.

Hotărârea islamică privitoare la cei care întrerup postul în mod deliberat

Întreruperea postului fără un motiv valid este un păcat grav, care atestă nesupunerea față de Allah Preaînaltul. Cei care înfăptuiesc acest păcat trebuie să se căiască în fața lui Allah, pe lângă recuperarea zilelor de post pe care le-au omis. Cei care întrețin relații sexuale în zilele lunii Ramadan, pe lângă căință și recuperarea zilelor respective, trebuie să plătească ispășirea pentru faptele lor prin eliberarea unui sclav musulman - de aici rezultă importanța pe care islamul o atribuie eliberării oamenilor din cătușele robiei. Dacă aceștia nu găsesc sclavi pe care să îi elibereze, așa cum este cazul în zilele noastre, ei trebuie să postească timp de două luni consecutive. Dacă nu pot nici aceasta, atunci ei trebuie să hrănească 60 de oameni nevoiași.

> *Postul voluntar*

Musulmanilor li se impune să țină post într-o anumită lună în fiecare an și anume în luna Ramadan. De asemenea, le este recomandat să țină post și în alte zile, atât timp cât sunt în putere și pot să o facă, pentru a obține și mai multă răsplată. Printre aceste zile, sunt incluse și următoarele:

- 1 Ziua de ‘Āshūrā’, împreună cu ziua de dinaintea ei sau de după ea. Este cea de-a zecea zi din luna Muharram, prima lună a calendarului islamic. Este ziua în care Allah Preaînaltul l-a salvat pe Moise (Pacea fie asupra sa!) și i-a înecat pe Faraon și pe armata lui. Postul musulmanului în această zi exprimă mulțumirea față de Allah Preaînaltul pentru că l-a salvat pe Moise (Pacea fie asupra sa!) și reprezintă, de asemenea, urmarea exemplului Profetului nostru (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) care, nu numai că ținea post în această zi, dar le-a cerut și companionilor lui (Allah să fie mulțumit de ei!) să țină post, inclusiv în ziua de dinainte sau de după aceasta. [Ahmad, 2154] Când a fost întrebat despre postul în această zi, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: „Ispășește [păcatele comise în] anul precedent.” [Muslim, 1162]
- 2 Ziua de ‘Arafah. ‘Arafah este a noua zi din luna Dhu-l-Hijjah, a douăsprezecea lună din calendarul islamic. În această zi, pelerinii se strâng pe muntele ‘Arafah și Îl invocă pe Allah Preaînaltul, Îl preaslăvesc și Îi aduc laude. ‘Arafah este cea mai bună zi din an, iar cei care nu efectuează Hajj-ul (pelerinajul la Ka‘bah) în respectivul an pot ține post în această zi. Când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost întrebat despre postul din această zi, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: „Ispășește păcatele comise în anul precedent și pe cele din anul următor.” [Muslim, 1162]
- 3 Șase zile în luna Shawwāl. Aceasta este a zecea lună a calendarului islamic. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Cine postește în luna Ramadan și apoi continuă cu șase zile din luna Shawwāl va obține o răsplată egală cu postul unui an întreg.” [Muslim, 1164]

> Sărbătoarea de la finalul postului ('Eīd al-Fitr)

Sărbătorile reprezintă ritualuri religioase evidente. Când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ajuns în Medina, a constatat că oamenii de acolo aveau două zile de sărbătoare pe an. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a întrebat: „«Pentru ce sunt aceste zile?» Ei au răspuns: «Obişnuiam să ne distrăm în aceste zile înainte de apariția islamului.» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus atunci: «Allah v-a dăruit două zile mai bune decât acestea, 'Eīd al-Fitr și 'Eīd al-Adha.»» [Abu Dawud, 1134] Explicând că sărbătorile reprezintă religia acelor care le urmează, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a remarcat: «Fiecare popor are o sărbătoare, iar aceasta este sărbătoarea noastră.» [Al-Bukhari, 952; Muslim, 892]

Semnificația 'Eīd-ului în islam

'Eīd-ul este o zi de sărbătoare și de bucurie. În această zi, musulmanii își exprimă fericirea și recunoștința față de Allah Preaînaltul pentru că i-a călăuzit către adevăr și pentru că i-a ajutat să completeze postul din luna Ramadan. Ei își împărtășesc fericirea cu toată lumea prin îmbrăcarea celor mai frumoase veșminte, dând milostenie celor săraci și nevoiași și sărbătorind într-un mod permis, care îi face pe toți fericiți și le amintește de binecuvântările lui Allah Preaînaltul asupra lor.

Sărbătorile musulmanilor

Există doar două sărbători anuale în islam și musulmanii nu trebuie să sărbătorească nicio altă zi în afară de ele. Acestea sunt: (1) sărbătoarea de încheiere a postului ('Eīd al-Fitr), care este celebrată în prima zi a lunii Shawwāl, și (2) sărbătoarea Sacrificiului ('Eīd al-Adhā), care este celebrată în a zecea zi a lunii Dhu-l-Hijjah.

Sărbătoarea de încheiere a postului (‘Eīd al-Fitr)

‘Eīd al-Fitr cade în prima zi a lunii Shawwāl, marcând sfârșitul postului din luna Ramadan. La fel ca postul din luna Ramadan, celebrarea ‘Eīd-ului al-Fitr este, de asemenea, un act de adorare, prin care musulmanii își exprimă recunoștința față de Allah Preainaltul, pentru că le-a permis să îndeplinească acest act de adorare și pentru că și-a desăvârșit Harul Său asupra lor. Coranul spune: „[...] și să împliniți acest număr și să-L preamăriți pe Allah, pentru că vă călăuzește pe calea cea bună. Poate că veți fi mulțumitori!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:185]

Ce trebuie să facem în ziua de ‘Eīd?

1

Rugăciunea de ‘Eīd. Islamul subliniază faptul că rugăciunea de ‘Eīd este obligatorie. De fapt, aceasta a fost una dintre acele practici pe care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a respectat în mod constant și chiar i-a încurajat, nu numai pe bărbați, ci și pe femei și pe copii, să le respecte. Timpul său începe după ce soarele a trecut deasupra orizontului cu o suliță (puțin peste 1 metru) și durează până când acesta a trecut de meridian.

Descriere: rugăciunea de ‘Eīd este formată din două unități (raka‘āt; singular raka‘ah) în care Coranul este recitat cu voce tare de către imam, iar după aceasta el ține o predică (khutbah) formată din două părți. Această rugăciune are la începutul fiecărei unități mai multe takbīrat decât o rugăciune obișnuită (singular takbīrah, rostirea sintagmei Allahu Akbar). Imam-ul spune Allahu Akbar și, înainte să înceapă recitarea Coranului, repetă aceste cuvinte de încă șase ori, pe lângă Takbīrat Al-Ihrām. În mod similar, după ce se ridică din prosternare, la începutul celei de a doua raka‘ah repetă aceeași expresie de încă cinci ori, după takbīr-ul rostit în momentul ridicării pentru a doua unitate de rugăciune. Credincioșii fac întocmai ca imam-ul, urmând mișcările și vorbele sale.

2 Plata zakât-ului al-Fitr: Allah Preaînaltul le-a poruncit musulmanilor să plătească zakât al-fitr (tradus literar prin actul de caritate purificator, obligatoriu pentru încheierea postului) și se impune tuturor celor care posedă alimente suficiente necesare pentru o zi și o noapte. Valoarea acesteia este de o să' din alimentul de bază cel mai comun în țara respectivă, fie că este orez, grâu sau curmale, și trebuie dată musulmanilor săraci și nevoiași, prin aceasta asigurându-se că nu există niciun musulman care să fie lipsit de mâncare în ziua de 'Eid. Este permisă însă plata în bani a valorii pentru zakât al-fitr, numai dacă acest lucru este mai benefic pentru sărmani.

Timpu hotărât pentru efectuarea plății: zakât al-fitr trebuie plătit din momentul în care soarele apune în ultima zi din luna Ramadan până la timpul hotărât pentru rugăciunea de 'Eid. Poate fi plătit chiar și cu o zi sau două înainte de 'Eid.

Cantitatea care trebuie oferită pentru zakât al-fitr este de o să' din alimentul de bază cel mai comun în țara respectivă, fie că este orez, grâu sau curmale. O să' este egală cu aproximativ 3 kg.

Musulmanul trebuie să plătească zakât al-fitr pentru el însuși și pentru toate persoanele de întreținere a cărora este responsabil legal, așa cum sunt soția și copiii săi. Este recomandat ca plata să fie efectuată și în numele copiilor nenăscuți încă (dacă soția sa este însărcinată). El va oferi pentru fiecare membru al familiei 3 kg din alimentul de bază.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa !) a poruncit zakât al-fitr ca fiind: „Ispășirea pentru orice vorbă obscenă rostită în vremea postului și oferirea de hrană celor săraci. De la cei care îl plătesc înainte de rugăciunea de 'Eid, va fi primită ca zakât al-fitr, iar pentru cei care îl oferă după rugăciunea de 'Eid nu va fi considerat decât ca fiind sadaqah (un simplu act caritabil).” [Abu Dawud, 1609]

3 În această zi, musulmanii își împărtășesc fericirea cu toți membrii familiei, atât tineri, cât și bătrâni, atât femei, cât și bărbați, sărbătorind într-un mod permis care îi face pe toți fericiți și le amintește de binecuvântările lui Allah Preaînaltul asupra lor. Ei îmbracă cele mai frumoase veșminte, mănâncă și beau, deoarece acestea sunt considerate acte de adorare. Postul în această zi este strict interzis.

> Musulmani plecând de la moschee după rugăciunea de 'Eid.

4 Ei rostesc, cu această ocazie specială takbîr în noaptea care precedă rugăciunea de 'Eid și pe drumul către rugăciunea de 'Eid și continuă să facă aceasta până când imamul se ridică pentru a începe rugăciunea de 'Eid; exprimându-și astfel recunoștința față de Allah Preaînaltul pentru că i-a ajutat să ducă la bun sfârșit postul din luna Ramadan. Coranul spune: „[...] să împliniți acest număr, și să-L preamăriți pe Allah, pentru că vă călăuzește pe calea cea bună. Poate că veți fi mulțumitori!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:185]

Felul în care este pronunțat takbîrul cu această ocazie este următorul: Allahu Akbar, Allahu Akbar, lā ilāha illa Allah, Allahu Akbar, Allahu Akbar, ua lillahi-l-hamd (Allah este Prea Măreț, Allah este Prea Măreț, nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah, Allah este Prea Măreț, Allah este Prea Măreț, toată Slava I se cuvine numai lui Allah).

Se poate, de asemenea, recita și: Allahu Akbar kabiran, ua-l-hamdu li-llahi kathiran, ua Subhān-Allahi bukratan ua asilā (Allah este Prea Măreț, numai a Lui este toată lauda din abundență, și slava toată este numai a Lui, zi și noapte).

Bărbații pronunță în general takbîr cu voce tare, dar fără a-i deranja pe ceilalți; însă femeile îl rostesc în șoaptă.

A close-up photograph showing a hand from the right holding two gold coins, offering them to a hand from the left. The background is a soft, warm, golden light. The hands are positioned in a way that suggests a charitable act or the giving of alms.

***Caritatea anuală obligatorie
(az-zakāt)***

5

Allah Preaînaltul le-a impus musulmanilor plata zakât-ului și l-a făcut cel de-al treilea stâlp al islamului. El i-a avertizat pe cei care nu o achită cu o pedeapsă dureroasă. De asemenea, a asociat fraternitatea din islam cu cererea iertării de la Allah, efectuarea rugăciunii și oferirea zakât-ului. Allah Preaînaltul spune: „Însă dacă ei se căiesc și împlinesc rugăciunea [as-salâh] și achită caritatea anuală obligatorie [az-zakâh], atunci ei sunt frații voștri în religie [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 9:11]

Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus : „Islamul este construit pe cinci stâlpi [...] și împlinirea rugăciunii (as-salâh), [...] și oferirea carității anuale obligatorii (az-zakâh).” [Sahih Al-Bukhari:8, Muslim:16]

Cuprins

Scopul fundamental al zakât-ului

Tipuri de avere pentru care trebuie plătit zakâh

- Aurul și argintul
- Toate tipurile de valută
- Mărfurile comerciale
- Produsele agricole
- Șeptelul

Cei care primesc zakâh

Zakaat

Scopul fundamental al zakāt-ului

Allah Preaînaltul le-a impus musulmanilor plata zakāt-ului dintr-o serie de motive mărețe, printre care se numără:

1 Dragostea pentru avere este o tendință umană înnăscută și omul face tot ceea ce poate pentru a o aduna. Din acest motiv, islamul îi cere să plătească zakāt (caritatea anuală obligatorie) pentru a-și purifica inima de zgârcenie și egoism, conform Coranului: „Ia din bunurile lor milostenie, prin care să-i purifici și să-i binecuvântezi [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 9:103]

2 Plata carității anuale obligatorii (zakāh) naște sentimente de afecțiune și armonie și favorizează coeziunea comunității. Pentru că oamenii au, în general, o predispoziție de a-i plăcea pe cei care le fac un bine, membrii societății musulmane devin atât de apropiați încât aceștia se aseamănă cu cărămizile unei clădiri, ce se sprijină reciproc unele pe altele. Astfel, infracțiuni precum furtul și jaful tind să scadă.

3 Plata zakāt-ului este o expresie vie a adorării sincere și a supunerii totale față de Allah Preaînaltul. Când cei bogați plătesc zakāt-ul, ei ascultă, de fapt, de Poruncile lui Allah Preaînaltul, recunoscând că toată prosperitatea vine numai prin Binecuvântarea și Harul lui Allah. Procedând astfel, ei arată, de asemenea, recunoștință față de El, pentru că le-a dăruit din Binecuvântările Sale: „[...] Dacă

veți fi mulțumitori, vă voi înmulți [Binefacerile Mele] [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 14:7]

4 Prin plata zakāt-ului este îndeplinit conceptul de securitate socială și egalitate relativă dintre membrii societății. Când cei bogați plătesc suma anuală a zakāt-ului beneficiarilor de drept, averea încetează să se mai strângă doar în câteva mâini și este, în schimb, menținută într-o circulație constantă. Coranul spune: „[...] aceasta pentru ca prada să nu circule [în mod exclusiv] în mâinile celor bogați dintre voi [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 59:7]

> Dragostea pentru avere este o tendință umană înnăscută și islamul le cere adepților săi să nu fie în mod obsesiv atașați de bogăție și să plătească zakāt-ul pentru a-și purifica inimile de lăcomia egoistă.

Tipuri de avere pentru care trebuie plătit zakāt-ul

Plata zakāt-ului (carității anuale obligatorii) nu este impusă asupra mijloacelor necesare traiului, așa cum sunt alimentele, băuturile, îmbrăcămintea, casa în care o persoană locuiește, chiar dacă este vorba de o casă scumpă, și nici mașina pe care o conduce, chiar dacă este vorba de o mașină de lux.

Aceasta este impusă doar asupra tipurilor de avere care nu au drept scop utilizarea imediată și care vor crește, precum:

1 Aurul și argintul (cu excepția bijuteriilor din aur și argint utilizate de femei pentru uzul personal)

Zakāt-ul este obligatoriu pentru aur și argint numai dacă valoarea lor a atins sau a depășit un prag minim stabilit (nisāb) pentru acest tip special de avere și după ce acesta a fost în posesia cuiva timp de un an lunar complet (354 de zile).

Limita minimă prescrisă (nisāb) la care zakāt-ul devine obligatoriu pentru acest tip de avere este după cum urmează:

Limita la care zakāt-ul devine obligatoriu pentru aur este de aproximativ 85 de grame, iar pentru argint este de 595 de grame.

Prin urmare, în cazul în care un musulman a deținut o astfel de cantitate pentru un an întreg, el trebuie să plătească pentru aceasta zakāt-ul, cu o rată minimă de doi virgulă cinci la sută (2,5%).

2 Toate tipurile de valută (bancnote și monede) deținute în numerar sau în conturi bancare

Nisāb-ul la care zakāt-ul devine obligatoriu pentru numerar, bancnote și monede, se determină în funcție de valoarea sa echivalentă în aur (85 de grame de aur pur) la momentul scadent pentru plata zakāt-ului. Dacă o astfel de valută s-a aflat în posesia cuiva timp de un an lunar întreg, doi virgulă cinci la sută (2,5%) din valoarea sa trebuie să fie distribuită sub forma zakāt-ului.

Spre exemplu, în cazul în care un gram de aur pur la momentul scadent al plății zakāt-ului este în valoare de, să zicem, 25 de dolari, suma minimă pentru care se impune plata zakāt-ului - nisāb-ul valutei - va fi după cum urmează:

25 (prețul în dolari al unui gram de aur, care poate oscila) $\times 85$ (numărul minim de grame pentru care trebuie să se plătească zakāt, care este stabil) = 2125 de dolari care este limita minimă (nisāb) de impunere a plății zakāt-ului.

3 Mărfurile comerciale

Acest termen presupune toate proprietățile deținute în scop comercial. Acestea includ, în general, bunuri, precum proprietățile imobiliare și produse de bază, așa cum sunt, spre exemplu, bunurile de consum și produsele alimentare.

Valoarea bunurilor comerciale care au fost în posesia cuiva pentru un an lunar întreg trebuie estimată în funcție de valoarea curentă a pieței din ziua scadentă pentru plata zakāt-ului. În cazul în care mărfurile comerciale ajung la nisāb, doi și jumătate la sută (2,5%) din valoarea lor trebuie să fie oferită ca zakāt. Trebuie să știi că dacă deții o proprietate pe care o oferi spre închiriere, se plătește zakāt pe chirie, dacă aceasta se află în posesia ta timp de un an, iar nu pe valoarea proprietății. De asemenea, nu se plătește zakāt pe proprietățile folosite ca sedii de birouri, deoarece nu există intenția de a fi vândute.

4 Produsele agricole

Coranul spune: „O, voi, cei care credeți! Faceți milostenie din lucrurile bune pe care le-ați dobândit și din [roadele] cele pe care le-am făcut să crească pentru voi din pământ [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:267]

Zakāt-ul se plătește numai pentru anumite tipuri de produse agricole, cu condiția ca acestea să fi atins suma minimă (nisāb) pentru plata zakāt-ului.

Luând în considerare diferitele circumstanțe ale oamenilor, cantitatea de zakāt datorată pentru produsele agricole variază în funcție de cheltuielile efectuate și de modalitatea în care este făcută irigarea, dacă este efectuată ușor prin intermediul apei de ploaie sau a unui râu, sau printr-un efort fizic sau financiar.

5 Șeptelul: zakāt-ul se plătește pentru animale precum vacile, cămilele și oile, numai în cazul în care animalele pasc pe pășuni și proprietarul nu înfruntă o multitudine de greutateți pentru a le aproviziona cu furaje.

Dacă le furnizează cu furaje în totalitate sau în cea mai mare parte a anului, zakāt-ul asupra lor nu este obligatoriu.

Detalii cu privire la suma minimă (nisāb) pentru care trebuie plătit zakāt privind efectivele pe animale sunt disponibile în cărțile de Jurisprudență islamică (fiqh).

Cei care primesc zakāh

Islamul a specificat beneficiarii zakāt-ului, iar musulmanul poate să îl plătească uneia sau mai multora dintre aceste categorii sau pur și simplu să îl ofere societăților de caritate care se angajează să-l distribuie celor care au dreptul să-l primească. Este mai potrivit, însă, să-l plătească în țara în care trăiește.

Cei care au dreptul de a primi din fondurile de zakāh sunt următorii:

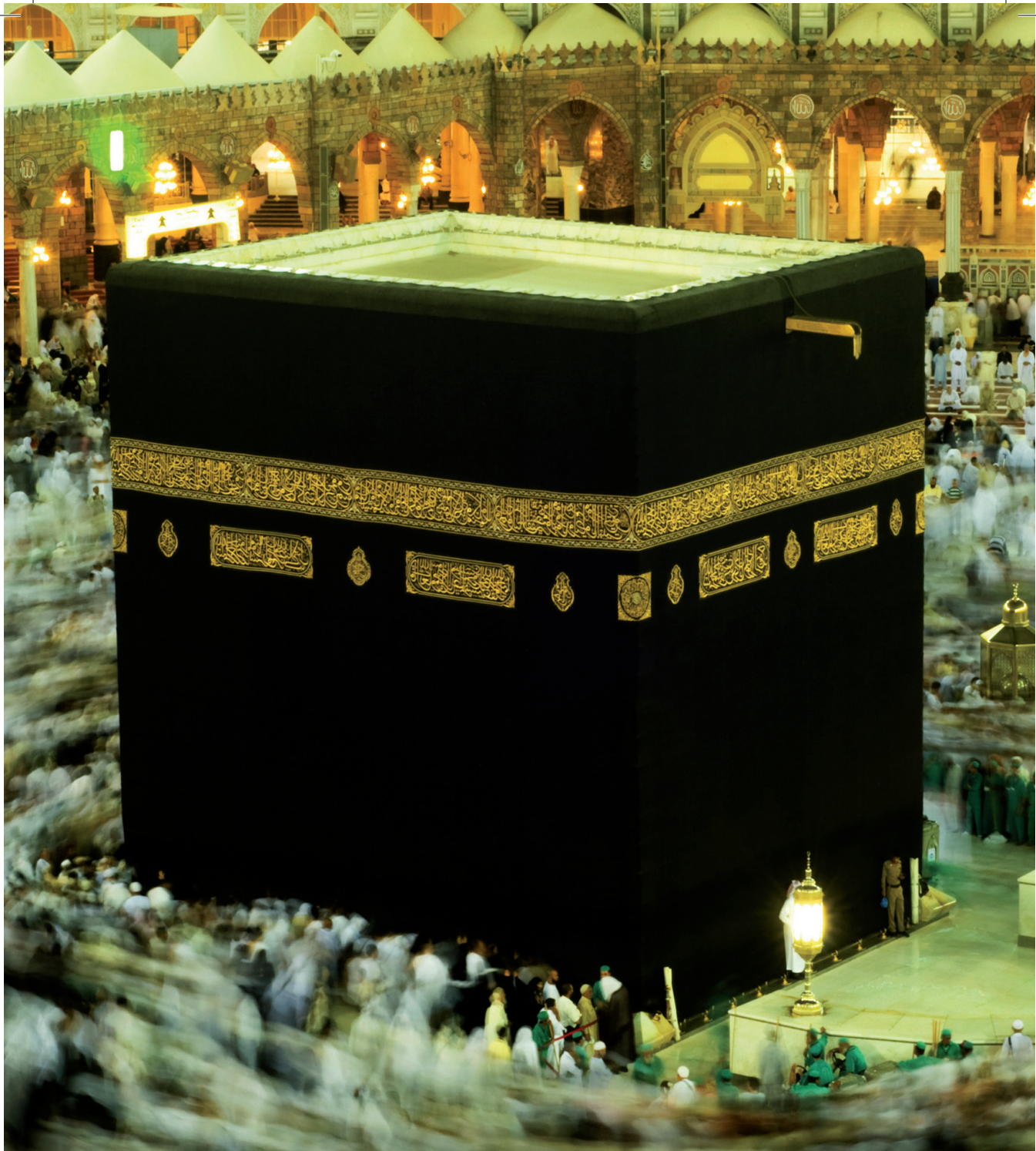
- 1 Cei nevoiași care trăiesc în sărăcie absolută, precum și cei care nu-și pot satisface nevoile fundamentale.
- 2 Persoanele angajate pentru colectarea și distribuirea zakāt-ului.
- 3 Sclavii care au nevoie de bani pentru a se răscumpăra.
- 4 Datornicii care nu își pot achita datoriile, indiferent dacă aceștia au împrumutat bani pentru interese publice sau personale.
- 5 Cei care luptă pe Calea lui Allah: atât cei care luptă pentru apărarea religiei și a țării, cât și cei care se ocupă cu orice activitate care are ca scop sprijinirea și răspândirea islamului.
- 6 Cei ale căror inimi se înclină către islam: aceștia sunt cei care au îmbrățișat islamul recent sau în privința cărora există speranța de a-l îmbrățișa. Datoria de a da zakāh acestei categorii de beneficiari nu aparține persoanelor fizice, ci, mai degrabă, organelor guvernamentale, centrelor islamice și organizațiilor caritabile, care stabilesc beneficiul real din spatele unor astfel de distribuiri..

- 7 Călătorii care sunt supuși dificultăților financiare, chiar dacă ei sunt foarte bogați în locul de unde vin.

Coranul spune cu privire la cei care pot beneficia de fondurile strânse din zakāh: „Milosteniile [din caritatea anuală obligatorie] sunt numai pentru săraci, pentru sărmani, pentru cei care ostenesc pentru ele, pentru cei ale căror inimi se adună [întru credință], pentru slobozirea robilor, pentru cei îndatorați greu, pentru calea lui Allah și pentru călătorul aflat pe drum [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 9:60]

> Săraci sunt aceia care nu găsesc ceea ce le este suficient pentru satisfacerea a ceea ce este absolut necesar și a nevoilor fundamentale.

Pelerinajul

6

Hajj-ul, pelerinajul anual al musulmanilor la Mecca, este al cincilea stâlp al islamului. Este un act de adorare care implică nu numai inima, ci necesită și capacitatea fizică și financiară și trebuie efectuat o dată în viață de fiecare musulman în putere, care își poate permite acest lucru.

Despre acesta, Coranul spune: „[...] Este o datorie a oamenilor față de Allah [să împlinească] pelerinajul la această Casă, dacă au mijloacele pentru aceasta. Cât despre aceia care tăgăduiesc, Allah nu are nevoie de aceste lumi.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 3:97]

Cuprins

Importanța și virtuțile Meccăi și ale Moscheii Sacre

Semnificația Hajj-ului

Capacitatea de a îndeplini Hajj-ul: circumstanțe diverse

Femeia are nevoie de un bărbat mahram ca însoțitor pentru a efectua Hajj-ul

Virtuțile Hajj-ului

Obiectivele principale ale Hajj-ului

‘Umrah

Sărbătoarea Sacrificiului (*‘Eīd al Adha*)

- Ce trebuie să facem în ziua de ‘Eīd?
- Condițiile pe care trebuie să le îndeplinească animalul de sacrificiu
- Ce trebuie făcut cu animalul de sacrificiu?

Vizitarea orașului Medina

Hajj

Importanța și virtuțile Meccăi și ale Moscheii Sacre

Moscheea Sacră (Al-Masjid Al-Haram) se află în Mecca, un oraș aflat în partea de vest a Peninsulei Arabice și are numeroase virtuți, printre care figurează și următoarele:

1 Găzduiește Ka'bah

Ka'bah este o clădire în formă de cub situată în centrul Moscheii Sacre din Mecca.

Aceasta este direcția spre care musulmanii se îndreaptă în rugăciune, precum și în timpul unor alte acte de adorare pe care Allah Preaînaltul le poruncește să le îndeplinească.

A fost construită de Profetul Avraam și de fiul său, Ismail (Pacea fie asupra lor!), urmând Porunca lui Allah Preaînaltul în acest sens și a fost reconstruită de mai multe ori de-a lungul istoriei.

Coranul spune: „Și când Avraam și Ismail au ridicat temeliiile Casei, [au zis ei]: «Domnul nostru, primește-o de la noi! Tu ești As-Samī' [Cel care Aude Totul], Al-'Alīm [Atoatecunoscătorul, Omniscientul]!»” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:127]

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) însuși a luat parte la așezarea Pietrei Negre la locul ei, împreună cu diferitele triburi meccane, când au reconstruit Ka'bah.

2 A fost prima moschee construită vreodată pe Pământ

Abu Dharr (Allah să fie mulțumit de el!), unul dintre companiile nobilului Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), l-a întrebat odată: „L-am întrebat pe Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): «O, Mesager al lui Allah, care a fost prima moschee construită pe Pământ?»

> Ușa Ka'bei, inscripționată masiv cu citate din Nobilul Coran.

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) mi-a răspuns: «Masjid Al-Haram.» Apoi l-am întrebat: «Iar a doua care a fost?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) mi-a răspuns: «Moscheea Al-Aqsa.» Apoi l-am întrebat: «Care este perioada care s-a scurs între construirea acestor două locuri?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) mi-a răspuns: «Patruzeci de ani, însă oriunde te afli atunci când sosește timpul rugăciunii, roagă-te, deoarece Pământul a fost construit ca loc de rugăciune.»” [Al-Bukhari, 3366; Muslim, 520]

3 Recompensa pentru rugăciunea efectuată în această moschee este multiplicată

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „O rugăciune în această moschee a mea [din Medina] este mai bună decât o mie de rugăciuni în oricare alta, cu excepția Moscheii Sacre [din Mecca], iar rugăciunea în Moscheea Sacră este mai bună decât o sută de mii de rugăciuni oriunde altundeva.” [Ibn Majah, 1406; Ahmad, 14694]

4 Allah Preaînaltul și Trimisul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) au declarat-o sacră

Așa cum este scris în Coran: „Mi s-a poruncit mie să-L ador pe Stăpânul acestei cetăți pe care El a făcut-o sacră - și ale Lui sunt toate lucrurile - și mi s-a poruncit mie să fiu dintre musulmani.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 27:91]

Acest verset subliniază faptul că Allah Preaînaltul a declarat Mecca un sanctuar și, astfel, le-a interzis oamenilor să comită nedreptăți sau vărsare de sânge în el, să vâneze, să taie copacii sau iarba în acest loc.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Allah, și nu oamenii, a făcut Mecca un sanctuar; așadar cei ce cred în Allah și în Ziua de Apoi să nu verse sânge în ea [Mecca] și să nu îi taie copacii.” [Al-Bukhari, 104; Muslim, 1354]

5 Dintre toate locurile, este cel mai iubit de către Allah Preaînaltul și de Trimisul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

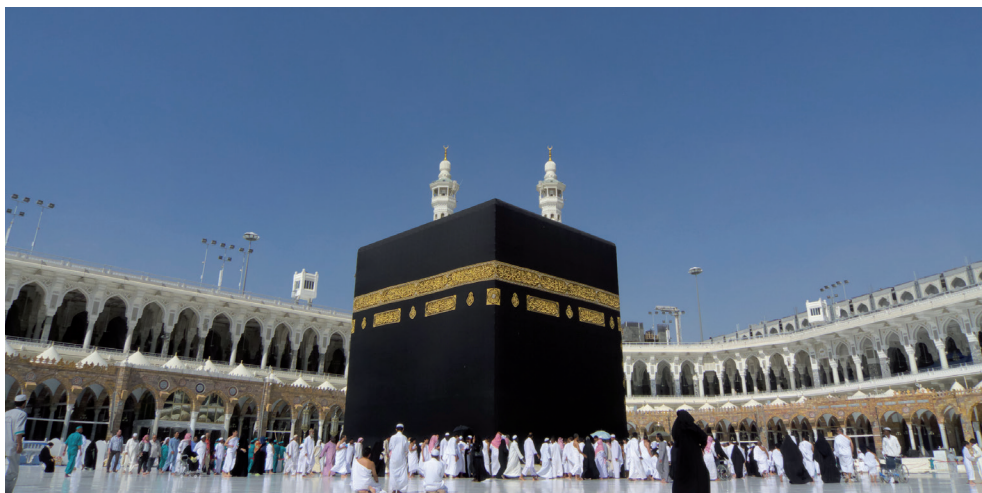
Unul dintre companiile Profetului (Allah să fie mulțumit de el!) a spus: „Odată, l-am văzut pe Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) încălecat pe cămila sa în piața Al-Hazwarah, spunând despre Mecca: «[Jur] pe Allah, că tu ești tărâmul cel mai bun și mai iubit de Allah dintre toate. De n-aș fi fost izgonit, nu te-aș fi părăsit niciodată.»” [At-Tirmidhi, 3925; An-Nasa'i, 4252]

6 Allah Preaînaltul a făcut obligatoriu pelerinajul la Casa cea Sfântă pentru toți cei care îl pot efectua

Avraam (Pacea fie asupra sa!) a chemat oamenii la efectuarea pelerinajului, iar ei au venit să-l înfăptuiască din cele mai îndepărtate locuri. Conform consemnărilor existente în Tradițiile profetice, toți Profeții (Pacea fie asupra lor!) au îndeplinit peleri-

najul la Casa cea Sacră. În ceea ce privește Porunca lui Allah către Avraam (Pacea fie asupra sa!), Coranul spune în această privință: „Și cheamă-i pe oameni la pelerinaj și ei se vor îndrepta către tine pe jos și pe cămile slabe [din cauza muncii și nu a foamei], sprintene, venind pe toate drumurile din depărtări.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 22:27]

> Mersul împrejurul Ka'bei (tawāf) de șapte ori reprezintă unul dintre «stâlpi» ritualurilor de Hajj și 'Umrah.

> *Semnificația Hajj-ului*

Hajj-ul este o călătorie religioasă către Moscheea cea Sacră din Mecca și câteva dintre locurile din împrejurimi, cu intenția de a îndeplini ritualul pelerinajului. Această călătorie implică o serie de activități pe care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ni le-a transmis, printre care se numără: însușirea condiției de puritate rituală a ihrām-ului, înconjurarea Ka'bei de șapte ori, mersul între dealurile As-Safā și Al-Marwah de șapte ori, poposirea pe muntele 'Arafah și aruncatul pietricelelor înspre pilonii de piatră din Mina.

Într-adevăr, Hajj-ul le aduce nenumărate beneficii pelerinilor, printre care mărturisirea Unicității lui Allah, iertarea fără de margini, cunoașterea reciprocă și învățarea hotărârilor islamice.

Ritualurile Hajj-ului sunt efectuate în mod normal între ziua a opta și a treisprezecea din luna Dhu-l-Hijjah, cea de-a douăsprezecea lună a calendarului islamic.

Cine trebuie să îl îndeplinească?

Pentru ca un musulman să poată efectua Hajj-ul, el trebuie să fi ajuns la pubertate, să fie responsabil pentru acțiunile sale (mukallaf) și să aibă posibilitatea de a efectua pelerinajul. Responsabilitatea în fața Legii islamice (taklif) înseamnă că trebuie să fie matur și în deplinătatea facultăților mintale.

Ce presupune posibilitatea de a efectua pelerinajul?

Aceasta, în cazul de față, înseamnă posibilitatea de a întreprinde călătoria către Moscheea cea Sacră pe căi legale și de a îndeplini ritualurile Hajj-ului fără a se supune la greutăți deosebit de mari și fără a-și risca viața sau averea. Aceasta înseamnă, de asemenea, că banii de cheltuielă pentru Hajj trebuie să-i fie de prisos pelerinului, adică alții în afară de cei necesari îndeplinirii nevoilor fundamentale ale sale și ale celor aflați în îngrijirea sa.

> Posibilitatea îndeplinirii pelerinajului (Hajj): diverse circumstanțe

- 1 Posibilitatea îndeplinirii pelerinajului în persoană: dacă musulmanul are posibilitatea de a efectua călătoria către Casa Sfântă fără a se expune unor dificultăți neobișnuit de mari și având mijloace financiare suficiente, atunci el trebuie să meargă și să îndeplinească personal pelerinajul.
- 2 Posibilitatea de a delega pe altcineva pentru a efectua pelerinajul în numele cuiva: acest lucru este aplicabil pentru musulmanul care nu poate merge personal să efectueze pelerinajul, din cauza unei boli incurabile sau a vârstei înaintate, dar care are posibilitatea financiară de a delega o altă persoană pentru a face pelerinajul în numele lui. În această situație, el trebuie să plătească toate cheltuielile persoanei ce va merge în numele său.
- 3 Imposibilitatea efectuării pelerinajului, atât în persoană, cât și prin delegarea altcuiva: musulmanul care nu are nicio posibilitate să efectueze pelerinajul este scutit de obligativitatea acestuia.

Spre exemplu, dacă cineva nu are pe lângă banii necesari nevoilor sale și ai celor aflați în îngrijirea sa, alți bani pentru a acoperi cheltuielile pelerinajului, atunci el nu este obligat să meargă și să efectueze Hajj-ul.

În plus, nu i se impune să strângă sau să adune bani în mod expres pentru a-l efectua. Însă, imediat ce are posibilitatea financiară și fizică, el trebuie să meargă și să efectueze pelerinajul.

> Femeia are nevoie de un bărbat mahram ca însoțitor pentru a efectua Hajj-ul

Pentru ca o femeie să poată efectua pelerinajul, ea trebuie să fie însoțită de soțul ei sau de una dintre rudele sale apropiate de sex masculin, cu care căsătoria îi este interzisă din cauza gradului de rudenie (mahram), precum tatăl ei, bunicul, fiii ei, frații, nepoții de fiu, unchiul ei din partea tatălui și unchiul ei din partea mamei. (vezi pagina 207)

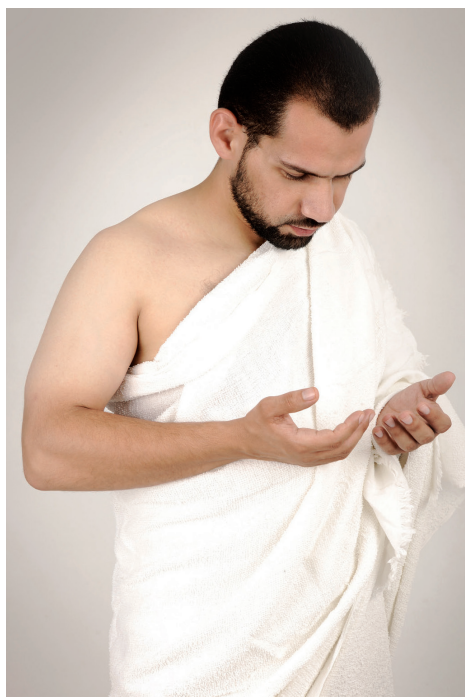
Cu toate acestea, dacă o femeie efectuează pelerinajul (Hajj) fără mahram, într-o manieră în care ea nu se expune niciunui pericol, atunci pelerinajul ei este totuși valid.

> Virtuțile Hajj-ului

Efectuarea pelerinajului (Hajj) are numeroase beneficii, printre care:

- 1 Este una dintre cele mai bune fapte în fața lui Allah Preaînaltul. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa !) a fost întrebat: „«Care este cea mai bună faptă?», iar el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: «Credința în Allah și în Trimisul Său.» Apoi a fost întrebat: «Și după aceasta?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: «Lupta pe Calea lui Allah.» Apoi, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost întrebat: «Și după aceasta?» El a răspuns: «Hajj-ul împlinit corect și acceptat de către Allah.»” [Al-Bukhari, 1447; Muslim, 85]
- 2 Este mijlocul de obținere a iertării fără margini. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa !) a spus: „Cel ce efectuează pelerinajul de dragul lui Allah, evită relațiile intime [cu soția lui] și nu comite niciun păcat, se va întoarce acasă fără niciun păcat, întocmai așa cum era în ziua în care mama lui l-a născut.” [Al-Bukhari, 1449; Muslim, 1350]

Aceasta înseamnă că persoana se va întoarce de la Hajj fără niciun păcat, asemeni unui nou-născut.

> O persoană care intenționează să efectueze Hajj sau 'Umrah trebuie să învețe despre reglementările islamice referitoare la acestea.

- 3 Oferă o imensă oportunitate de salvare de la chinul Iadului. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a menționat: „Nu este nicio zi în care Allah eliberează oamenii de pedeapsa Focului, mai mult decât în Ziua de ‘Arafah.» [Muslim, 1348]
- 4 Răsplata pentru acesta este Paradisul, așa cum ne-a înștiințat Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Răsplata pentru Hajj-ul împlinit corect și acceptat de către Allah nu este alta decât Paradisul.” [Muslim, 1349]

Toate aceste binecuvântări nu vor fi, însă, dobândite decât de către aceia care efectuează pelerinajul doar de dragul lui Allah și urmând călăuzirea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

> *Obiectivele principale ale Hajj-ului*

Pelerinajul are nenumărate scopuri. După ce Allah Preaînaltul i-a învățat pe pelerini ce să facă în legătură cu tăierea animalului pe care trebuie să îl sacrifice pentru a căuta apropierea de Allah, El spune: „Nu vor ajunge la Allah carnea și sângele lor, ci va ajunge la El evlavia voastră [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 22:37]

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Înconjurul Ka‘bah, mersul între dealurile As-Safā și Al-Marwah și aruncatul cu pietricele în stâlpii [din Mina] sunt menite doar pentru pomenirea lui Allah.” [Abu Dawud, 1888]

Printre aceste obiective se numără și:

1 **Demonstrarea supunerii totale și a smereniei față de Allah Preaînaltul**

Acest lucru se petrece atunci când pelerinii abandonează orice formă de lux și de podoabe alese și îmbracă veșmintele necusute și simple ale purității rituale (ihrām), arătând nevoia totală și dependența față de Domnul lor. Ei se debarasează de toate preocupările lumești și de lucrurile care le pot distra atenția de la devotamentul total față de Allah Preaînaltul, care va aduce cu sine Mila și Iertarea Lui. Această mani-

festare a supunerii totale devine tot mai vie în ziua de ‘Arafah, când ei stau în fața Domnului lor, cu teamă și respect, mulțumindu-I pentru nenumăratele Binecuvântări ale Sale și căutând Iertarea Lui pentru greșelile și lipsurile lor.

2 **Manifestarea recunoștinței față de Allah Preaînaltul**

Recunoștința față de Allah Preaînaltul pentru îndeplinirea Hajj-ului este exprimată atât pentru banii pe care i-a avut pentru efectuarea pelerinajului, cât și pentru starea bună de sănătate pe care Allah Preaînaltul i-a oferit-o, acestea fiind printre cele mai mari binecuvântări lumești oferite de Allah cel Atotputernic omului. Atunci când un musulman efectuează Hajj-ul, el își manifestă de fapt recunoștința față de Allah Preaînaltul pentru aceste două binecuvântări, trecând prin mari greutăți fizice și cheltuind din banii săi pentru a căuta apropierea de Allah Preaînaltul, supunându-I-se în totalitate. Recunoștința pentru acestea este o îndatorire care nu este dictată numai de rațiune, ci ea este, totodată, poruncită de Legea Divină.

3 Adunarea musulmanilor din întreaga lume

Musulmanii din întreaga lume se adună pe pământul sfânt drept răspuns la chemarea lui Allah Preaînaltul. Ei ajung să se cunoască unul pe altul, iar barierele rasiale, cele legate de culoarea pielii, de limbă și de statutul social sunt lăsate deoparte. Această fraternitate întru credință unește toți musulmanii în cea mai mare adunare umană anuală, în care aceștia se ajută unul pe altul în promovarea virtuții și a conștiinței de Allah.

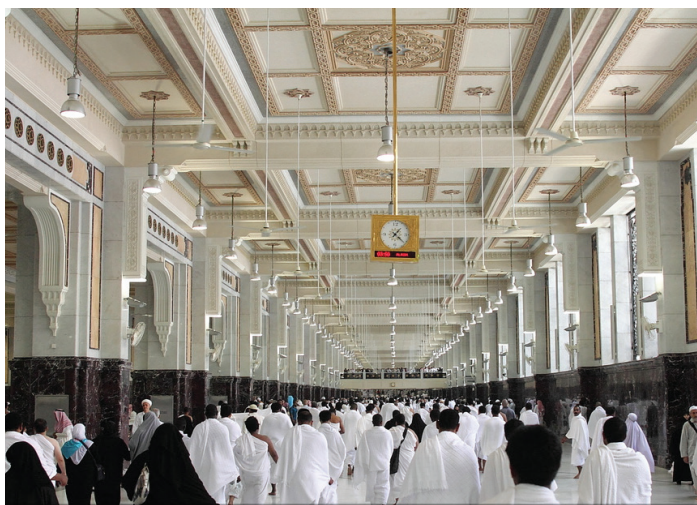
4 Este o amintire a Zilei Judecării

Hajj-ul le amintește celor care îl efectuează de Ziua Învierii, când toți oamenii vor sta egali în fața lui Allah Preaînaltul pentru Judecata Finală. Când pelerinii stau pe câmpia ‘Arafah, după asumarea stării de puritate rituală (ihrām), prin înlocuirea hainelor obișnuite cu haine simple, și văd în jurul lor nenumărate mulțimi de pelerini, toți îmbrăcați în ceea ce arată a giulgiuri, acest lucru le deschide ochii către ceea ce li se pregătește după moarte. Toate acestea îi vor determina să depună eforturi și mai mari în vederea pregătirii pentru Viața de Apoi.

5 Este o dovadă a adevăratei adorări, destinată numai lui Allah Preaînaltul

Aceasta este îndeplinită prin recitarea de către pelerini a cuvintelor însumate de talbiyah: «Labbaika-Allāhumma labbaik, Labbaika lā sharika Laka labbaik, inna-l-hamda wa-nni ‘amata Laka wa-l-Mulku, lā sharika Lak (Aici sunt, o, Allah, în slujba Ta, aici sunt. Aici sunt, în slujba Ta. Tu nu ai niciun asociat. Ale Tale sunt toată slava și binecuvântarea și a Ta este stăpânirea. Tu nu ai niciun asociat.) Vorbind despre semnificația cuvintelor ce formează talbiyah, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus unuia dintre companionii săi (Allah să fie mulțumit de ei!) că acestea sunt vorbele „monoteismului”. [Muslim, 1218] Apoi, ei declară Unicitatea lui Allah (monoteismul) (rostind talbiyah). Într-adevăr, monoteismul este evidențiat în toate ritualurile pentru Hajj, regăsindu-se atât în vorbele rostite, cât și în faptele îndeplinite..

> Persoana care intenționează să efectueze Hajj sau ‘Umrah trebuie să învețe despre reglementările islamice referitoare la acestea.

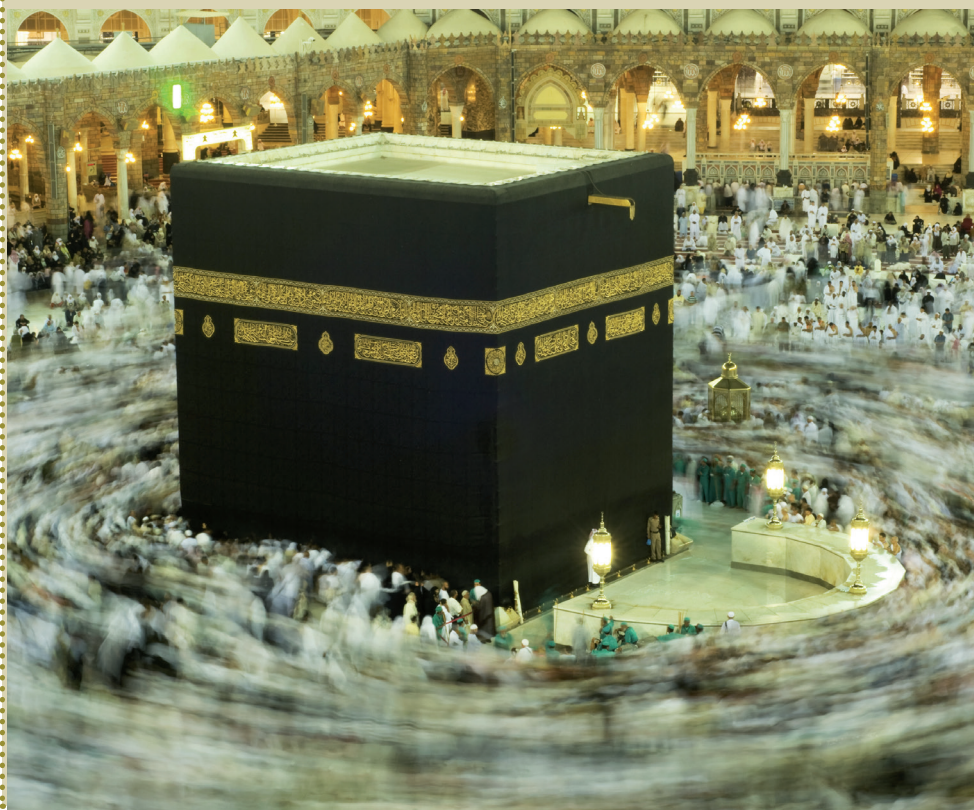

> 'Umrah

'Umrah sau pelerinajul mic (Hajj fiind pelerinajul mare) este un act de adorare care constă în practici rituale corelate cu zona Moscheii Sacre și anume intrarea în starea de puritate rituală (ihrām), mersul în jurul Ka'bah de șapte ori, parcurgerea distanței dintre dealurile As-Safā și Al-Marwah tot de șapte ori și tunderea părului sau rasul capului, în cele din urmă.

Reglementarea islamică privind 'Umrah: ea este obligatorie pentru cei care și-o pot permite, o dată în viață. Este recomandat, însă, să fie efectuată în repetate rânduri.

Timpu l său: se poate efectua oricând, pe tot parcursul anului, dar efectuarea ei în luna Ramadan are un merit deosebit, așa cum a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Efectuarea 'Umrei în luna Ramadan este egală cu efectuarea Hajj-ului (pelerinajul cel mare), în ceea ce privește meritul și excelența sa.” [Al-Bukhari, 1764; Muslim, 1256]

> Musulmanii trebuie să efectueze 'Umrah o dată în viață, dacă au posibilitatea să facă acest lucru.

Sărbătoarea Sacrificiului (*‘Eīd al-Adhā*)

Sărbătoarea Sacrificiului (*‘Eīd al-Adhā*), care este celebrată în cea de a zecea zi a lunii Dhu-l-Hijjah, a douăsprezecea lună a calendarului islamic, are numeroase virtuți, printre care se numără următoarele:

1 Este una din cele mai bune zile ale anului, fiind printre primele zece zile ale lunii Dhu-l-Hijjah, după cum a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „«Nu există zile în care faptele bune Îi sunt mai dragi lui Allah decât aceste zece zile [Dhu-l-Hijjah].» Companionii săi au întrebat: «Nici măcar jihād-ul (lupta) pe Calea lui Allah?» El a răspuns: «Nici măcar jihād-ul pe Calea lui Allah, cu excepția cuiva care pleacă la jihād, sacrificându-și atât viața, cât și averea și se întoarce fără niciuna dintre ele.»» [Al-Bukhari, 926; At-Tirmidhi, 757]

2 Aceasta este „ziua pelerinajului cel mare”, în care cele mai mărețe dintre ritualurile Hajj-ului sunt efectuate, cele mai importante și cele mai pline de slavă fiind mersul în jurul Ka‘bah (tawāf), tăierea animalelor de sacrificiu și aruncatul pietrelor la cel mai mare pilon din Mina, cunoscut sub numele de Jamratu-l-‘Aqabah.

Ce trebuie să facem în ziua de ‘Eid?

În această zi, musulmanul care nu efectuează Hajj-ul se comportă similar și sărbătorește întocmai ca în cazul Sărbătorii de sfârșit al Postului (*‘Eid al-Fitr*) cu deosebirea că în această zi nu se plătește zakāt al-Fitr, acesta fiind specific numai pentru ‘Eīd al-Fitr.

O trăsătură distinctivă a ‘Eīd-ului al-Adhā este tăierea unui animal de sacrificiu, care este considerat a fi un act de adorare puternic recomandat.

Udhiyah sau animalul de sacrificiu se referă la oricare dintre animalele pastorale (oi, vaci sau cămile) care sunt sacrificate în timpul Sărbătorii Sacrificiului (*‘Eīd al-Adhā*), cu intenția de a căuta apropierea de Allah Preaînaltul. Timpul pentru oferirea jertfei începe după rugăciunea de ‘Eīd și durează până la apusul soarelui în cea de a 13-a zi a lunii Dhu-l-Hijjah. Coranul spune: „De aceea, întoarce-te în rugăciune către Domnul tău [dedică-I rugăciunea ta numai Lui] și jertfește [pentru săraci, doar de dragul lui Allah]!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 108:2] Rugăciunea menționată aici a fost interpretată ca fiind rugăciunea de ‘Eīd al-Adhā, iar sacrificiul a fost interpretat ca făcând referire la udhiyah sau animalul de sacrificiu.

Reglementări islamice cu privire la udhiyah:

Tăierea unui animal de sacrificiu în timpul Sărbătorii Sacrificiului (*‘Eīd al-Adhā*) este un lucru pe care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a făcut și i-a încurajat și pe alții să îl facă, dacă își pot permite acest lucru (Sunnah mu‘akkadah). Capul familiei poate oferi un sacrificiu pentru el însuși și în numele persoanelor aflate în întreținerea sa.

Musulmanul care intenționează să ofere sacrificiul trebuie să se abțină de la a-și tăia părul și unghiile și de la a-și ciupi pielea (acest lucru ar cauza smulgerea părului) începând cu prima zi de Dhu-l-Hijjah și până când taie animalul de sacrificiu în cea de a zecea zi de Dhu-l-Hijjah.

Condițiile pe care trebuie să le îndeplinească animalul de sacrificiu

1 Nu este îngăduit a se oferi ca jertfă niciun animal sau pasăre în afară de animalele pastorale și anume oi, vaci sau cămile.

O oaie sau o capră este suficientă pentru un om și casa lui și șapte gospodării diferite pot contribui împreună la sacrificarea unei vaci sau a unei cămile.

2 Animalul de sacrificiu trebuie să aibă vârsta potrivită. O oaie trebuie să aibă vârsta de cel puțin șase luni, o capră de un an, o vacă de doi ani și o cămilă de cinci ani.

3 Trebuie să fie lipsit de defecte vizibile, pentru că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Există patru tipuri de animale care nu pot fi tăiate pentru jertfă: un animal cu un singur ochi sau orb, al cărui defect este evident, un animal bolnav a cărui boală este evidentă, un animal olog al cărui șchiopătat este evident și un animal slăbit care nu are măduvă în oasele sale.” [An-Nasa'i, 4370; At-Tirmidhi, 1497]

Ce trebuie făcut cu animalul de sacrificiu?

- Este interzis să vindem vreo parte din animalul de sacrificiu.
- Este recomandat ca animalul să fie împărțit în trei părți: o treime pentru consumul propriu, o treime să se împartă ca daruri și o treime să se dea ca act caritabil săracilor și nevoiașilor.
- Este permisă împuternicirea cuiva pentru sacrificarea animalului de jertfă în numele altcuiva, așa cum sunt societățile de caritate de încredere care întreprind sacrificarea animalelor de sacrificiu și le distribuie celor nevoiași.

> Islamul stipulează că animalele de sacrificiu nu trebuie să prezinte niciun defect.

Vizitarea orașului Medina

Medina este orașul în care a emigrat Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), atunci când a plecat din orașul său natal, Mecca, unde a fost persecutat de către politeiști.

Când a ajuns la Medina, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a început construcția moscheii sale, care a devenit un nucleu al cunoașterii, servind scopului chemării oamenilor la islam și fiind locul unde aceștia îi învățau principiile mărețe.

Este puternic recomandată vizitarea Moscheii Profetului din Medina, atât în timpul sezonului de Hajj, cât și în orice alt moment al anului.

Trebuie totuși să menționăm că vizita la Moscheea Profetului nu are nimic de-a face cu Hajj-ul și ritualurile sale și nu este restricționată de vreun interval anume.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Nu porniți în călătorie decât pentru a ajunge la una dintre aceste trei moschei: Moscheea Sacră [din Mecca], această moschee a mea [din Medina] și Moscheea Al-Aqsa [din Ierusalim].” [Al-Bukhari, 1139; Muslim, 1397; Abu Dawud, 2033]

Cu altă ocazie, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „O rugăciune în moscheea mea este mai bună decât o mie de rugăciuni în oricare altă moschee, în afară de Moscheea Sacră [din Mecca].” [Al-Bukhari, 1190; Muslim, 1394]

Locuri recomandate pentru a fi vizitate în Medina

Musulmanul aflat în vizită în orașul Medina trebuie să aibă intenția să viziteze moscheea Profetului și să se roage în ea. El poate vizita și alte locuri, precum:

1

În fața Moscheii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) se află o mică zonă specială, numită Ar-Rawdah Ash-Sharifah (care, tradus ad litteram, ar însemna «Grădina cea nobilă»), localizată între mormântul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), în locul căruia mai înainte se afla una dintre camerele sale, și amvonul său. Efectuarea rugăciunii în acest loc aduce cu sine numeroase beneficii, conform cuvintelor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Între casa și amvonul meu se află o grădină dintre Grădinile Paradisului.” [Al-Bukhari, 1196; Muslim, 1391]

2

Trimiterea salutului de pace asupra Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): cel care dorește să facă acest lucru

trebuie să stea în fața mormântului Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), cu spatele către qiblah, și să spună cu tot respectul și cu o voce scăzută: «As-salāmu alaika yā rasūl Allahi wa rahmatu-Llahi wa barakātuhu. Ash-hadu annaka qad ballaghta-ar-risāлата, wa addeit-al-amānata, wa nasahta-l-ummata, ua jāhadta fi-Llahi haqqa jihādih, fa jazāk-Allahu ‘an ummatika afdala mā jāz nabīyyan ‘an ummatih!» - Pacea, binecuvântarea și mila lui Allah fie asupra ta, o, Trimis al lui Allah! Mărturisesc că tu ai transmis Mesajul, ai împlinit ceea ce ți-a fost încredințat, ai sfătuit sincer comunitatea musulmană și te-ai străduit din greu pe Calea lui Allah, întocmai așa cum merită El. Fie ca Allah să te răsplătească pentru noi mai mult decât orice alt Profet a fost răsplătit pentru comunitatea sa. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus în legătură cu aceasta: „Nu există persoană care trimite salutul de pace asupra mea fără ca Allah să nu îmi înapoieze sufletul, ca să îi pot răspunde.” [Abu Dawud, 2041]

Apoi, credinciosul face un pas către dreapta și trimite salutul de pace asupra lui Abu Bakr As-Siddīq (Allah fie mulțumit de el!), succesorul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și cel mai bun dintre companionii săi.

Apoi, făcând încă un pas către dreapta, trimite salutul de pace asupra lui ‘Omar ibn al-Khattāb (Allah fie mulțumit de el!), cel de-al doilea calif drept călăuzit și cel mai bun dintre companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), după Abu Bakr As-Siddīq (Allah fie mulțumit de el!).

Este demn de menționat aici că, deși Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este cel mai bun dintre toți oamenii, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu poate nici să ne facă vreun rău, nici să ne aducă vreun beneficiu, așadar nu trebuie să îl invocăm sau să îi cerem ajutorul. Trebuie, în schimb, să Îl invocăm pe Allah Preaînaltul și să Îi dedicăm toate actele de adorare numai și numai Lui, Unicul.

3

Vizita la Moscheea Qubā’: moscheea Qubā’ a fost prima moschee clădită în islam; într-adevăr, ea a fost construită înainte ca Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să construiască moscheea sa din Medina. Pelerinilor care vizitează Medina li se recomandă cu putere să o viziteze, așa cum făcea și Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care a spus: „Cel care face abluțiunea (wudu’) în casa lui și apoi merge la moscheea Qubā’ și se roagă în interior, va avea o răsplată echivalentă cu cea a împlinirii ‘Umrah (pelerinajul cel mic la Ka‘bah).” [Ibn Majah, 1412]

> Moscheea Qubā’ din Medina Al-Munawrah, a cărei vizitare și rugăciune în ea sunt considerate a fi parte din Sunnah.

Tranzacțiile tale financiare

7

Islamul a stabilit toate legile care iau în considerare interesul omului, protejarea drepturilor profesionale și financiare, atât pentru bogați, cât și pentru săraci, și crearea unei societăți unite, ajutând la dezvoltarea acestora în toate aspectele vieții.

Cuprins

Toate tipurile de tranzacții sunt, în general, permise în islam

Lucruri care sunt interzise din cauza impurității lor intrinseci

Lucruri care sunt interzise din cauza modului în care sunt dobândite

Camăta (ribā)

- Ribā asupra datoriilor
- Ribā asupra creditelor
- Reglementările islamice cu privire la ribā
- Efectele negative ale ribā asupra individului și a societății

Înșelăciunea cauzată de neștiință și de incertitudine (Gharar)

Nedreptatea și luarea pe nedrept a bunurilor altora

Jocurile de noroc

- Efectele negative ale jocurilor de noroc asupra individului și a societății

Etica în afaceri, pe care islamul a pus accentul

- Onestitate
- Sinceritate
- Eficiență

Tranzacțiile tale financiare

Allah Preaînaltul le poruncește și îi încurajează pe musulmani să-și câștige traiul. Aceasta reiese clar dintr-o serie de aspecte, printre care figurează următoarele:

- Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne-a interzis cerșetoria, atât timp cât suntem capabili să ne câștigăm mijloacele de trai și ne-a înștiințat că aceia care practică cerșitul, în ciuda capacității lor de a procura cele necesare traiului, își pierd demnitatea, atât în ochii lui Allah Preaînaltul, cât și ai oamenilor: „Acea persoană care continuă să cerșască fără a fi în nevoie de aceasta va sta înaintea lui Allah Cel Atotputernic [în Ziua Judecării] fără [a avea] măcar o fărâmă de carne pe față.” [Al-Bukhari, 1405; Muslim, 1040]

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Dacă acela care este lovit de sărăcie se plânge de aceasta oamenilor, sărăcia sa nu va lua sfârșit, dar dacă el se va plânge lui Allah, Allah îl va îndestula în scurtă vreme.” [Ahmad, 3869; Abu Dawud, 1645]

- Islamul respectă toate tipurile de ocupații, în orice domeniu - comerț, industrie, servicii, investiții sau în orice altceva, atât timp cât acestea sunt legale și nu implică niciun fel de fărâdelegi. Într-adevăr, islamul ne informează că Profeții (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lor!) aveau ocupații decente, larg răspândite în societățile lor, după cum a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Allah nu a trimis niciun Profet care sa nu fi fost păstor.” [Al-Bukhari, 2262] El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a menționat, odată, că Profetul Zaharia (Pacea fie asupra sa!) a fost tâmplar. [Muslim, 2379]

Și ceilalți Profeți (Pacea fie asupra lor!) au avut tot asemenea ocupații.

> Islamul respectă toate tipurile de ocupații, atât timp cât acestea sunt legale și nu implică niciun fel de fărâdelegi.

O persoană care se angajează într-o ocupație cu intenția de a se întreține pe sine și pe familia sa și pentru ajutorarea celor nevoiași va fi recompensată din belșug pentru efortul său.

- O persoană care se angajează într-o ocupație cu intenția de a se întreține pe sine și pe familia sa și pentru ajutorarea celor nevoiași va fi recompensată din belșug pentru efortul său.

Toate tipurile de tranzacții sunt, în general, permise în islam

Toate tipurile de tranzacții sunt, în general, permise în islam. Acestea includ vânzarea, cumpărarea, închirierea și toate tipurile de tranzacții de care oamenii au nevoie în viața lor de zi cu zi, cu excepția acelor lucruri care sunt interzise din cauza impurității lor intrinseci sau a modului în care sunt achiziționate.

Lucruri care sunt interzise din cauza impurității lor intrinseci

Acestea sunt lucruri pe care Allah Preaînaltul le-a declarat ilegale din cauza impurității lor intrinseci și, prin urmare, nu trebuie să fie vândute, cumpărate, închiriate, fabricate sau puse în circulație.

Exemple de lucruri pe care islamul le-a interzis din cauza impurității lor intrinseci

- Carnea de câini și de porci
- Animalele moarte sau oricare parte a lor
- Băuturile alcoolice
- Drogurile și toate celelalte substanțe care sunt dăunătoare sănătății
- Materialele care au ca scop răspândirea imoralității, așa cum sunt casetele pornografice, revistele și site-urile de acest gen
- Idolii sau orice altceva care este adorat împreună cu Allah Preaînaltul sau în locul Lui

Lucruri care sunt interzise din cauza modului în care sunt dobândite

Acestea sunt lucruri care sunt în mod normal legale, dar au devenit ilegale ca urmare a modului în care sunt achiziționate, pentru că modalitatea lor de procurare provoacă daune pentru individ și societate, în general. Cauzele care fac, în general, tranzacțiile ilegale sunt:

Camăta (ribā), înșelăciunea, nedreptatea și jocurile de noroc.

Vom clarifica toate acestea în paginile următoare.

> *Camăta (Dobânda - ribā)*

Este suma adăugată cantității împrumutate inițial, reprezentând astfel un profit pe împrumut, care este strict interzis în islam din cauza prejudiciului și a nedreptății implicate în aceasta.

Ribā este de diverse tipuri, însă cel mai grav tip de ribā și, de altfel, cel mai vehement interzis este cel cu privire la împrumuturi și datorii. Acesta include orice sumă suplimentară prevăzută peste suma inițială care face obiectul împrumutului sau al datoriei și este de două tipuri.

> Fiecare împrumut sau datorie din care creditorul obține un profit este o formă de ribā.

■ Ribā asupra datoriilor

Acest tip de ribā există în orice datorie care poartă o prevedere cu caracter obligatoriu asupra debitorului, în cazul în care el nu poate să plătească întreaga sumă de bani la momentul stabilit, atunci el trebuie să îi dea creditorului o sumă de bani în plus față de suma inițială care a făcut obiectul datoriei.

Spre exemplu: Ion împrumută 1000 de lei de la Marin și promite să-i restituie după o lună. Însă, după o lună, Ion se găsește în imposibilitatea de a plăti datoria și astfel, Marin, creditorul, stipulează ca Ion fie să plătească pe moment datoria fără niciun ban adăugat peste suma inițială a datoriei, fie să o plătească după încă o lună, dar în suma de 1100 de lei. Dacă și după o lună el va fi în imposibilitatea de a plăti, Marin va amâna plată cu încă o lună, dar cu condiția ca Ion să plătească atunci 1200 de lei și așa mai departe.

■ Ribā asupra împrumuturilor

În cadrul acestui tip de ribā, o persoană ia de la altă persoană sau de la o bancă un împrumut cu stipularea în momentul încheierii contractului că persoana împrumutată va trebui să plătească creditorului o dobândă anuală asupra căreia ambele părți cad de acord, să spunem 5% din suma împrumutată.

Spre exemplu: Ion este interesat de o casă în valoare de 100,000 lei, dar nu are suficienți bani să o cumpere, așa că ia un împrumut de la bancă, cu condiția să plătească băncii 150,000 lei în loc de 100,000 lei, în rate lunare, pe o perioada de cinci ani.

Ribā este strict interzisă în islam și este unul dintre cele mai mari păcate dacă împrumutul este luat cu dobândă, indiferent că este vorba despre un credit de investiții pentru finanțarea unei afaceri sau industrii sau pentru cumpărarea unui bun vital, cum ar fi, spre exemplu, o casă sau o proprietate, sau un credit de consum pentru uzul personal, al familiei sau pentru gospodărie.

Cu toate acestea, achiziționarea de bunuri în rate, la un preț mai mare decât prețul efectiv care ar fi plătit dacă plata ar fi făcută în numerar nu este considerată o formă de *ribā*.

Spre exemplu: o persoană are opțiunea de a cumpăra un aparat de bucătărie cu 1000 de lei în numerar sau cu 1200 de lei în rate lunare, plătind proprietarului magazinului de la care a cumpărat aparatul, câte 100 de lei pe lună.

Reglementările islamice cu privire la *ribā*

Dovezile textuale din Nobilul Coran și din Tradițiile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) subliniază că *ribā* este strict interzisă în islam, aceasta fiind unul dintre păcatele majore. Allah Preaînaltul nu a declarat război niciunora dintre păcătoși, cu excepția celor ce se folosesc de *ribā*. De fapt, *ribā* nu este interzisă numai în islam, ci în toate religiile divine anterioare. Această hotărâre, însă, a fost schimbată după numeroase denaturări strecurate în textele religioase ale acestor religii, care au modificat multe alte prescripții. Allah Preaînaltul menționează că El a coborât pedeapsa asupra unui grup dintre oamenii Cărții „[...] din pricina luării de către ei a cametei - măcar că le-a fost oprită [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 4:161]

Pedeapsa pentru *ribā*

- 1 Persoanele implicate în tranzacții cămătărești se expun unui război pe care Allah Preaînaltul și Trimisul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-au declarat împotriva celor care se ocupă cu *ribā*, devenind astfel dușmanii lor. Coranul spune: „Dacă nu o veți face, vi se vestește război din partea lui Allah și a Trimisului Său. Însă dacă vă veți căi, veți avea banii voștri [mai puțin camăta]. Nu nedreptățiți și nu veți fi nedreptățiți.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:279] Într-adevăr, un astfel de război poate lăsa urme devastatoare, atât fizice, cât și psihice. Numeroasele forme severe de anxietate și depresie care au afectat oamenii în zilele noastre sunt unele semne ale războiului pe care Allah Preaînaltul l-a declarat celor care nesocotesc Poruncile Lui prin efectuarea de tranzacții cămătărești. Efectele unui astfel de război în Viața de Apoi vor fi mai grave decât ne-am putea imagina.
- 2 Cei care efectuează tranzacții cămătărești de orice fel sunt privați de Mila lui Allah Preaînaltul. Jābir ibn ‘Abd Allah (Allah fie mulțumit de el!) a relatat că: „Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a blestemat pe cel care acceptă *ribā*, pe cel care o plătește, pe cel care o scrie [înregistrează] și pe cel care este martor la aceasta. El a spus: «Aceștia au același păcat!»» [Muslim, 1597]
- 3 Ei vor fi înviați în Ziua Judecării într-o manieră atât de neplăcută încât vor fi uluiți, vor fi cuprinși de spasme și de tremurat întocmai ca aceia care suferă de nebunie sau de convulsii epileptice. Coranul spune: „Cei care mănâncă din camăta nu se vor ridica [în Ziua

de Apoi] decât așa cum se poticnește cel atins de Șeitan [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:275]

- 4** Profiturile realizate din tranzacțiile cămătărești, indiferent cât de mari pot părea, vor fi lipsite de orice binecuvântare, iar cei care fac uz de astfel de profituri nu-și vor găsi nici fericirea și nici liniștea, după cum spune Coranul: „Allah nimicește camăta și sporește milosteniile [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:276]

Efectele negative ale cametei (ribā) asupra societății și a individului

Islamul a interzis complet camăta (ribā) din cauza prejudiciilor mari cauzate atât societății, cât și individului. Printre aceste efecte negative se numără:

1 Duce la nereguli severe în distribuția bogăției și crește diferența dintre bogați și săraci

Deoarece ribā tinde să concentreze averea doar în mâinile câtorva indivizi și împiedică utilizarea acesteia pentru binele general al comunității, ea provoacă o distribuție inechitabilă a bogăției și a resurselor și împarte societatea într-o mică minoritate super bogată și o majoritate săracă sau plină de lipsuri; o situație care, în mod normal, dă naștere la ură și infracțiuni în societate.

2 Încurajează extravaganta și risipa

Faptul că luarea de împrumuturi de la instituțiile financiare care percep dobânzi la astfel de credite a devenit mult mai ușor accesibilă decât înainte a încurajat mulți oameni să devină mari risipitori. Găsind instituții financiare de la care să împrumute bani pentru a-și satisface toate tipurile de nevoi, oamenii au tendința de a cheltui exagerat pe produse de lux, pentru

a se trezi după aceea împovărați de datorii pe care nu le mai pot achita și care le vor cauza depresie, anxietate și stres.

3 Descurajează întreprinzătorii să investească în proiecte interne benefice

Atrași de câștigurile din dobânzile pe care sistemul cămătăresc le-a permis investitorilor să le obțină din capitalul lor, ei renunță să își investească capitalul în proiecte industriale, agricole și comerciale locale, indiferent cât de benefice ar putea fi acestea pentru societate, din pricina ideii că aceste proiecte sunt riscante și necesită un efort mai mare.

4 Privează averea de orice binecuvântare și duce la crize economice

Toate crizele economice suferite de instituțiile financiare și persoanele fizice deopotrivă, sunt în principal cauzate de persistența în implicarea în tranzacții cămătărești și sunt câteva dintre motivele pentru care astfel de tranzacții sunt private de orice binecuvântare, spre deosebire de actele de caritate, care binecuvântează averea și o sporesc. Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran: „Allah nimicește camăta și sporește milosteniile.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:276]

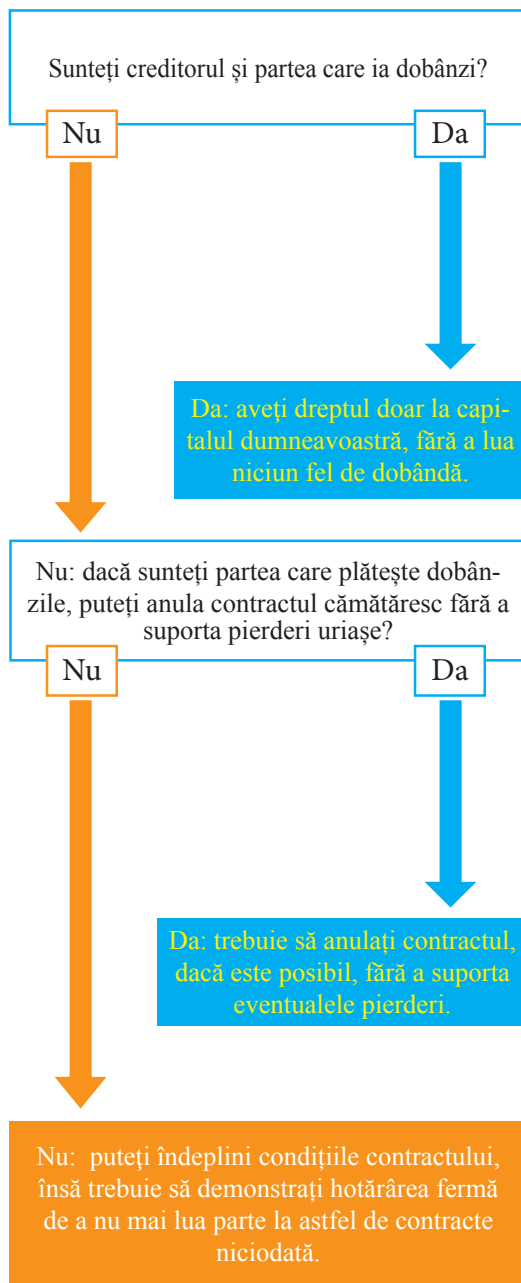

> Ribā privează averea de orice binecuvântare și duce la crize economice.

Care este hotărârea islamică privitoare la o persoană care îmbrățișează islamul în timp ce ea este o parte a unui contract cămătăresc?

Pot exista două situații:

1. Dacă ea este partea care ia dobânda, va avea dreptul numai la capitalul său și va trebui să renunțe, imediat ce îmbrățișează islamul, la a lua orice fel de camătă. Coranul spune: „Însă dacă vă veți căi, veți avea banii voștri [mai puțin camătă]. Nu nedreptățiți și nu veți fi nedreptățiți.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:279]
2. Dacă ea este partea care plătește dobânda, pot exista două situații:
 - Dacă ea (persoana) poate anula contractul fără a suporta pierderi uriașe, atunci trebuie să o facă.
 - Dacă, totuși, nu poate anula contractul decât prin pierderi uriașe, atunci poate îndeplini condițiile contractului, însă trebuie să demonstreze o hotărâre fermă și să nu mai ia niciodată parte la astfel de contracte. Coranul spune: „Cei care mănâncă din camătă nu se vor ridica [în Ziua de Apoi] decât așa cum se poticnește cel atins de Șeitan.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:275]

> Înșelăciunea din neștiință și incertitudine (gharar)

Un contract care se bazează pe incertitudine și ignoranță (gharar) este acela care implică un anumit grad de risc sau înșelăciune, care va duce la dezacorduri și dispute între părțile contractante sau poate favoriza situația în care una dintre părți o nedreptățește pe cealaltă.

Islamul a interzis strict acest tip de contract, cu scopul de a opri orice poate duce la dispute și toate formele de nedreptate. De fapt, îl declară interzis chiar dacă ar putea fi o practică acceptabilă între oameni, pentru că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a interzis vânzările care implică înșelăciune prin neștiință și dezinformare. [Muslim, 1513]

Exemple de contracte de vânzări care implică înșelăciune prin neștiință

- 1 Vânzarea fructelor înainte de a se coace și a deveni gata de cules. Într-adevăr, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a interzis vânzarea de curmale până când nu devine clar faptul că pot fi folosite și că sunt potrivite pentru consum, deoarece există posibilitatea ca ele să putrezească și să nu se coacă.
- 2 Plata unei anumite sume de bani pentru a cumpăra o cutie, neștiind însă dacă are sau nu vreo valoare conținutul acesteia.

Circumstanțele în care gharar (ignoranța și incertitudinea) pot afecta contractul.

Un contract poate fi afectat și făcut nepermis dacă el implică o mare parte de incertitudine și ignoranță (gharar) și dacă această incertitudine și ignoranță se referă la contractul original și nu la urmările sale.

Prin urmare, un musulman poate achiziționa o casă, chiar dacă el nu este conștient de unele lucruri precum tipul de materiale utilizate la construirea casei și tipul de vopsea folosit la vopsirea ei, pentru că o astfel de neștiință este mai degrabă banală și nu afectează obiectul contractului.

> Nedreptatea și luarea pe nedrept a bunurilor altora

Nedreptatea este una dintre faptele cele mai odioase împotriva căreia islamul ne-a avertizat vehement. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus în acest sens: „Feriți-vă de nedreptate, pentru că nedreptatea va fi întunerice în Ziua Judecării.” [Al-Bukhari, 2447; Muslim, 2579]

Într-adevăr, islamul consideră actul de a lua averea altor persoane pe nedrept, oricât de mică ar fi aceasta, ca fiind unul dintre cele mai odioase păcate și îi avertizează pe cei care îl comit asupra unei pedepse severe în Viața de Apoi, după cum a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Dacă cineva ia o bucată de teren pe nedrept, lungimea acestuia din cele șapte pământuri va fi legată în jurul gâtului său în Ziua Învierii.” [Al-Bukhari, 2453; Muslim, 1612]

Exemple de forme de nedreptate comise în tranzacțiile comerciale

1 Constrângerea: o tranzacție care se desfășoară sub constrângere anulează contractul. Într-adevăr, acordul comun între părțile contractante este o condiție necesară pentru

> Islamul consideră actul de a lua averea altor persoane pe nedrept, oricât de mică ar fi această avere, ca fiind unul dintre cele mai odioase păcate.

validitatea unei tranzacții de afaceri, așa cum a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „O vânzare poate fi efectuată doar de comun acord.” [Ibn Majah, 2185]

2 Necinstea: a înșela alte persoane pentru a le lua averea sau bunurile pe nedrept este unul dintre cele mai grave păcate, așa cum a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Cel care ne înșală nu este unul dintre noi.” [Muslim, 101] Odată, în timp ce Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) se afla în piață, a trecut pe lângă o grămadă de alimente și a pus mâinile în interiorul acestora. Simțind umezeală pe degetele sale, l-a chemat pe vânzător și l-a întrebat: „«Ce este aceasta?» El (vânzătorul) a răspuns: «Au fost lăsate în ploaie, o, Mesager al lui Allah.» Atunci, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a întrebat: «De ce nu ai pus mâncarea umedă în vârful grămezii, astfel încât oamenii să o poată vedea?» Apoi a spus: «Cine ne înșală, nu este dintre noi.»» [At-Tirmidhi, 1315]

3 Manipularea Legii: atunci când își prezintă cazurile în instanță, unii oameni vicleni vorbesc pe tonuri mieroase și într-o manieră convingătoare pentru a lua averea altor persoane pe nedrept, fără să realizeze că, dacă judecătorul va da o sentință în favoarea lor, el nu poate transforma minciuna în adevăr. Adresându-se companionilor săi (Allah să fie mulțumit de ei!), Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Cu adevărat,

eu nu sunt altceva decât un om, și părțile litigante vin la mine pentru a le soluționa disputele. Este posibil ca unul dintre voi să-și prezinte cazul într-un mod mai elocvent și mai convingător decât adversarul său, iar prin prisma acestora aș putea să-l consider îndreptățit și astfel să dau o hotărâre în favoarea sa, bazată pe ceea ce am auzit. Prin urmare, dacă am dat vreodată dreptul unui musulman altcuiva, din greșeală, [iar el știe că aceasta este greșit], atunci, cel care știe că nu i se cuvine ceea ce i-am dat, să nu îl ia, pentru că, de fapt prin aceasta, eu nu i-am oferit nimic altceva decât o bucată de Foc.” [Al-Bukhari, 6748; Muslim, 1713]

4

Mita: mita este o sumă de bani dată sau un serviciu prestat cu scopul de a influența judecata sau comportamentul unei persoane aflate într-o poziție de încredere și, prin urmare, obținerea a ceva ilegal. Islamul consideră mita a fi una dintre formele cele mai atroce de nedreptate și unul dintre păcatele cele mai odioase. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a blestemat pe cei care dau mită și pe cei care o acceptă. [At-Tirmidhi, 1337].

Când mita se răspândește, aceasta distruge însăși structura societății și afectează dezvoltarea și prosperitatea acesteia.

Care este hotărârea islamică în ceea ce privește o persoană care a luat averea oamenilor pe nedrept înainte de a îmbrățișa islamul?

Dacă o persoană îmbrățișează islamul în timp ce se află încă în posesia banilor pe care i-a dobândit în urma înșelătoriei sau a agresiunii altora, prin furt sau delapidare, atunci ea trebuie să îi restituie proprietarilor de drept atât timp cât îi cunoaște și poate face acest lucru fără a atrage un prejudiciu asupra sa.

Chiar dacă a comis o astfel de nedreptate înainte de a îmbrățișa islamul, banii pe care i-a luat de la alte persoane pe nedrept se află încă în posesia lui și trebuie să îi restituie proprietarilor legitimi, conform spuselor lui Allah Preaînaltul: „Allah vă poruncește să dați înapoi stăpânilor lor lucrurile încredințate.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 4:58]

Dacă, totuși, nu îi cunoaște pe proprietarii de drept, după epuizarea tuturor căilor posibile de a afla cine sunt, ea poate scăpa de banii respectivi, oferindu-i drept milostenie.

> Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a blestemat pe cei care dau mită și pe cei care o primesc.

> Jocurile de noroc

Ce sunt jocurile de noroc?

Jocurile de noroc presupun riscul banilor pe rezultatul unui concurs de șanse. În acest fel, o persoană riscă bani în urma unui acord ca ea sau altcineva să primească ceva de valoare în cazul unui anumit rezultat. Pe scurt, jocurile de noroc implică pariuri din care trebuie să rezulte, fie un câștig, fie o pierdere, iar pariurul câștigă exclusiv în urma pierderii suferite de altul.

Hotărârea islamică privind jocurile de noroc

Jocurile de noroc sunt strict interzise, după cum susțin dovezi textuale din Nobilul Coran și tradițiile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), printre care:

- 1 Allah Preaînaltul consideră păcatul de a se angaja în jocuri de noroc a fi mult mai mare decât profitul obținut din acesta, precum spune Coranul: „Ei te întreabă despre vin [khamr] și despre maysir [jocurile de noroc]. Spune: «În amândouă este mare păcat și sunt și unele faloase pentru oameni, dar în amândouă păcatul este mai mare decât folosul!»” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:219]
- 2 Allah Preaînaltul consideră jocurile de noroc a fi un tip de mizerie și urâciune, din cauza efectelor sale negative asupra individului și a societății și le poruncește credincioșilor să le evite, deoarece seamănă animozitate și ură între ei și îi ține departe de pomenirea lui Allah Preaînaltul și de rugăciune, așa cum spune Coranul: „O, voi cei care credeți! Vinul, jocul de noroc, pietrele ridicate [idolii] și săgețile [pentru prezicere] sunt numai murdării din lucrătura lui șeytan. Deci feriți-vă de ele ca să izbândiți! ~ Doară șeytan dorește să semene între voi

> Jocurile de noroc îi fac pe cei care le practică să fie prinși în gheara dependenței.

dușmănie și ură, prin vin și prin jocul de noroc, și să vă abată de la pomenirea lui Allah și de la rugăciune [as-salāh]. Oare nu vă veți opri voi [de la acestea]?” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 5:90-91]

Efectele negative ale jocurilor de noroc asupra individului și a societății

Jocurile de noroc au numeroase efecte adverse asupra individului și a societății, printre care și următoarele:

- 1 Acestea duc la animozitate și ură între jucători, atunci când prietenii joacă și unul dintre ei câștigă și ia banii celorlalți, ei vor simți, fără îndoială, ură față de el și vor ține ranchiună și chiar vor complota împotriva lui și îl vor agresa. Acesta este un fapt cunoscut, bazat pe observarea fenomenului. Coranul spune referitor la acest context: „Dară Șeytan dorește să semene între voi dușmănie și ură, prin vin și prin jocul de noroc.” În plus, acestea distrag atenția de la rugăciunile obligatorii și pomenirea lui Allah Preaînaltul, precum ne spune Coranul, în contextul menționării

efortului neobosit al Satanei de a face jocurile de noroc atractive pentru om – „și să vă abată de la pomenirea lui Allah și de la rugăciune [as-salāh]. Oare nu vă veți opri voi [de la acestea]?” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 5:90-91]

- 2 Distrug averea și cauzează pierderi financiare mari și probleme personale sau juridice jucătorilor.
- 3 Fiorul jocurilor de noroc, precum și posibilitatea de a câștiga, produce dependență. În cazul în care jucătorul câștigă, el devine lacom și se lasă dus de val, plin de speranța de a dobândi și mai multe câștiguri necinstite. Dacă pierde, el nu renunță ușor și continuă jocurile de noroc, în speranța că va recupera ceea ce a pierdut. Atât câștigul, cât și pierderea stau în calea muncii productive și constituie un rău care distruge societatea..

Tipuri de jocuri de noroc

Tipurile de jocuri de noroc, atât trecute, cât și actuale, sunt multe, iar formele moderne de jocuri de noroc includ următoarele:

- 1 Jocul în care jucătorii prevăd că acela care va câștiga va lua o sumă de bani. De exemplu, un grup de oameni are un joc de cărți, fiecare dintre ei pune deoparte o anumită sumă de bani, iar câștigătorul ia totul.
- 2 Pariurile, care constituie actul de a risca bani pe rezultatul necunoscut al unui eveniment. De exemplu, fiecare jucător pune un pariu pe o anumită echipă, să zicem, pentru un meci de fotbal, și poate câștiga doar dacă echipa pe care pariul este plasat iese victorioasă; altfel, pariul este pierdut, ceea ce înseamnă pierderea banilor.
- 3 Loteria, care este un tip de joc de noroc și care se bazează pe hazard. Într-o loterie, loturile, de obicei sub formă de bilete, sunt achiziționate și o mulțime este selectată aleatoriu pentru a câștiga un premiu, de obicei, o sumă mare de bani. De exemplu, cineva cumpără un bilet pentru 1 leu în speranța de a câștiga 1.000 de lei.
- 4 Toate tipurile de jocuri de noroc, fără excepție, de cazino sau nu, precum jocurile de noroc electronice și on-line, ce implică bani pe care jucătorii pot, fie să-i câștige, fie să-i piardă.

> Islamul interzice toate tipurile de jocuri de noroc, fără excepție, și consideră jocurile de noroc a fi un păcat major..

Exemple de principii morale în afaceri, pe care islamul le-a accentuat

Islamul îi învață pe adepții săi să respecte anumite principii morale atunci când se angajează în tranzacții financiare, printre care:

Sinceritatea

Islamul le cere adepților săi să fie cinstiți în relațiile lor cu musulmanii și nemusulmanii deopotrivă. Într-adevăr, sinceritatea este unul dintre cele mai importante principii morale, care demonstrează evlavia unui musulman. Importanța sa este indicată într-o serie de versete din Nobilul Coran și în Tradițiile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), precum:

- Allah Preaînaltul spune: „Allah vă poruncește să dați înapoi stăpânilor lor lucrurile încredințate [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 4:58]
- Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a descris trădarea încrederii ca fiind unul dintre semnele ipocriziei: „Semnele ipocritului sunt trei: atunci când vorbește - el minte, atunci când promite - el își încalcă promisiunea, iar atunci când i se oferă încrederea - el o trădează.” [Al-Bukhari, 33; Muslim, 59]
- Sinceritatea este una dintre caracteristicile credincioșilor pe care Allah Preaînaltul îi numește „cei care au succes”, deoarece „[...] sunt cu grijă față de cele încredințate și față de făgăduința lor”, [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 23:8] Din acest motiv, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îi consideră pe cei care nu îndeplinesc termenii și condițiile încrederii care este plasată în sarcina lor ca neavând nicio credință: „Cel care nu îndeplinește condițiile a ceea ce care a fost încredințat, nu are credință.” [Ahmad, 12567]
- Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era cunoscut prin titlul său onorific de As-Sādiq Al-Amin (cel sincer și demn de încredere) încă dinainte de apariția islamului, deoarece el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era întruchiparea cinstei în toate acțiunile sale.

Adevărul

Sinceritatea și transparența sunt printre virtuțile pe care islamul a pus accentul

- Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Ambele părți dintr-o tranzacție (vânzătorul și cumpărătorul) au dreptul să păstreze sau să returneze bunurile atât timp cât ei nu s-au despărțit; și dacă ambele părți spun adevărul și descriu defectele și calitățile bunurilor, tranzacția lor va fi binecuvântată, însă, în cazul în care spun minciuni sau ascund ceva, tranzacția lor va fi lipsită de orice binecuvântare.” [Al-Bukhari, 1973; Muslim, 1532]
- El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai spus: „Fii sincer, pentru că sinceritatea duce la dreptate, și dreptatea duce spre Paradis. Omul continuă să spună adevărul până când este înregistrat înaintea lui Allah ca fiind o persoană sinceră.” [Muslim, 2607]
- Unii comercianți recurg de multe ori la jurăminte false, susținând că marfa lor este de bună calitate, cu scopul de a-i convinge pe oameni să o cumpere. Islamul consideră că acest act este unul dintre cele mai mari păcate, după cum a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Allah nu va vorbi cu trei tipuri de oameni în Ziua Judecății, nici nu se va uita la ei, nici nu-i va purifica și vor avea o pedeapsă severă.” Printre aceste tipuri el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a menționat pe cei care „jură fals cu scopul de a-și vinde mărfurile.” [Muslim, 107]

Eficiența muncii

Musulmanul, indiferent de ocupația lui, trebuie să își îndeplinească în mod eficient sarcinile, făcând ca principiul călăuzitor în toate eforturile sale să fie competența.

- Allah Preainaltul a prescis ca toate lucrurile să fie efectuate în cel mai bun mod cu putință și le-a poruncit musulmanilor să implementeze aceasta în toate aspectele vieții lor, chiar și atunci când îndeplinesc lucruri care pot părea lipsite de importanță, precum vânatoarea sau sacrificarea animalelor. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus despre aceasta: „Cu adevărat, Allah a prescis ihsân în toate lucrurile. Așadar, dacă ucideți, ucideți în cel mai bun mod cu putință, și dacă sacrificați un animal, sacrificați-l în cel mai bun mod cu putință. Fiecare dintre voi să își ascuță lama pentru a scuti animalul sacrificat de suferință.” [Muslim, 1955]
- Odată, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a luat parte la înmormântarea cuiva și i-a instruit pe companionii săi (Allah să fie mulțumit de ei!) să niveleze mormântul și să ducă îngroparea la bun sfârșit cu eficiență. Apoi, s-a întors către ei și a spus: „Toate acestea nu aduc niciun beneficiu celui decedat și nici nu îi cauzează vreun neajuns; însă, dacă un muncitor îndeplinește o sarcină, lui Allah îi place să-l vadă făcând-o bine și în mod eficient.” [Al-Baihaqi, Shu‘ab Al-‘Imān, 5315] O altă relatare spune: „Dacă vreunul dintre voi începe o lucrare, (să știe că) lui Allah îi place să îl vadă îndeplinind-o bine și în mod eficient.” [Musnad Abu Ya‘lā, 4386; Al-Baihaqi, Shu‘ab Al-‘Imān, 4312] Mai multe despre conduita morală găsiți la pagina 224.

Mâncarea și băutura

8

Mâncarea permisă (halâl) ocupă un loc de seamă în islam, ea fiind cauza acceptării rugilor noastre de către Allah Preainaltul și face ca Allah să ne binecuvânteze averea și copiii.

Mâncarea halâl este acea mâncare îngăduită, obținută prin metode legitime, fără a nedreptăți pe nimeni și fără a încălca drepturile nimănui.

Cuprins

Regula generală cu privire la mâncare și la băutură

Plantele și fructele

Băuturile alcoolice

Drogurile

Fructele de mare

Animalele sălbatice

- Sacrificarea animalelor în islam
- Norma islamică în ceea ce privește carnea vândută în restaurante și magazinele deținute de nemusulmani

Vânătoarea în islam

Modul corect de a mânca și de a bea

Mâncarea și băutura

Regula generală cu privire la mâncare și la băutură

Regula generală în Shari‘ah sau Legea islamică este aceea că totul este permis, cu excepția a ceea ce a fost interzis în mod expres sau care este dăunător sănătății, caracterului sau religiei. Allah Preaînaltul ne amintește că El a creat totul pe Pământ astfel încât să putem beneficia de acesta, cu excepția lucrurilor pe care El le-a interzis, după cum spune Coranul: „El este Acela care a creat pentru voi toate câte sunt pe Pământ [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:29]

>Plantele și fructele

Toate tipurile de plante pe care oamenii le cultivă sau le culeg din pomi, ierburi și ciuperci de toate tipurile sunt permise și adecvate pentru consumul uman, cu excepția celor care sunt periculoase pentru sănătate sau viață sau a celor care amețesc și încețoșează mintea, precum băuturile alcoolice și drogurile. Acestea sunt strict interzise din cauza daunelor pe care le produc.

> *Substanțele amețitoare și băuturile alcoolice*

O substanță amețitoare este un agent care întunecă mintea și îi produce unei persoane o stare care trece de la exaltare la stupoare, de obicei însoțită de pierderea inhibițiilor și a controlului, după cum ne-a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), „Fiecare substanță amețitoare este khamr [vin], și fiecare khamr este interzis.” [Muslim, 2003] Prin urmare, o băutură alcoolică este ilegală, indiferent dacă se face pe bază de fructe, așa cum sunt strugurii, curmalele, smochinele și stafidele, sau din cereale, precum grâul, orzul, porumbul și orezul, sau din substanțe dulci, cum este, spre exemplu, mierea. Astfel, definiția khamr-ului cuprinde orice substanță care îmbată, în orice formă și indiferent de numele care i-a fost dat, chiar dacă se adaugă în suc natural de fructe, dulciuri și ciocolată.

> Islamul protejează mintea de orice lucru care îi poate dăuna.

Protejarea minții

Islamul dorește să le ofere beneficii oamenilor, atât în această viață, cât și în Viața de Apoi, iar printre aceste beneficii elementare se numără cele cinci nevoi și anume, religia, viața, mintea, averea și descendenții.

Mintea stă la baza responsabilității juridice (manāt at-takliyf) și este principalul obiect al Onoarei Divine și al Binecuvântărilor lui Allah Preaînaltul asupra rasei umane. Acesta este motivul pentru care islamul caută să o conserve și să o protejeze împotriva lucrurilor care o vor slăbi sau îi vor dăuna.

Hotărârea islamică cu privire la băuturile alcoolice

Consumul de băuturi alcoolice, așa cum este, de exemplu, vinul, este unul dintre păcatele majore și interzicerea acestuia este confirmată prin dovezi textuale din Nobilul Coran și din Tradițiile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), incluzând următoarele:

- Coranul spune: „O, voi cei care credeți! Vinul, jocul de noroc, pietrele ridicate [idolii] și săgețile [pentru prezicere] sunt numai murdării din lucrătura lui Șeitan. Deci feriți-vă de ele ca să izbândiți!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 5:90] Allah Preaînaltul descrie toate tipurile de substanțe amețitoare ca pe ceva murdar și abominabil și le poruncește credincioșilor să le evite, pentru a avea succes atât în această viață, cât și în Viața de Apoi.

- Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Fiecare substanță amețitoare este vin [khamr] și fiecare substanță amețitoare este interzisă. Cine bea vin în această lume și moare dependent de el, fără căință, nu-l va bea în Viața de Apoi [în Paradis].” [Muslim, 2003]
- Explicând faptul că băutul vinului scade și chiar se opune credinței, Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Atunci când cineva bea o băutură alcoolică, el nu este considerat ca făcând parte dintre cei credincioși.” [Al-Bukhari, 5578; Muslim, 57]
- Islamul a impus o pedeapsă pentru consumatorii de alcool și, astfel, aceștia își pierd demnitatea și credibilitatea în societate.
- El îi amenință pe cei care persistă în băutul vinului și în consumul oricărei alte substanțe amețitoare, care mor fără să se căiască, cu pedepse foarte grele în Viața de Apoi, după cum a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Allah, Preaînaltul și Preaslăvitul a făcut un legământ cu cei care consumă substanțe amețitoare, că vor bea Tinat al-Khabāl.” [Muslim, 2002] Tinat al-Khabāl se referă la puroi și la alte fluide neplăcute care se preling din corpurile celor condamnați la Focul Iadului.
- De fapt, acest avertisment sever este valabil, în egală măsură, și pentru cei care au de-a face în vreun fel sau altul cu producția și consumul de alcool, pentru că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) „a blestemat zece tipuri de persoane care au de-a face cu băuturile alcoolice: pe cei care le produc, pe cei pentru care sunt produse, pe cei care le beau, pe cei care le transportă, pe cei pentru care sunt transportate, pe cei care le servesc, pe cei care le vând,

pe cei care beneficiază de prețul plătit pentru ele, pe cei care le cumpără și pe cei cărora le sunt cumpărate.” [At-Tirmidhi, 1295]

> *Drogurile*

Consumul de droguri, fie că sunt naturale sau sintetice, fie că sunt inhalate, înghițite sau injectate, este considerat a fi unul dintre cele mai mari păcate în islam, pentru că, fiind substanțe narcotice, ele distrug sistemul nervos, produc diferite tulburări psihice și neurologice și pot cauza chiar și moartea celor care le consumă. Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran: „[...] Și nu vă ucideți voi înșivă! Allah este Rahīm [Prea Îndurător] cu voi!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 4:29]

> *Fructele de mare*

Fructele de mare provin din plantele marine comestibile, precum și din animalele acvatice care trăiesc doar în apă pentru cea mai mare parte sau în totalitatea vieții lor.

Termenul de fructe de mare se aplică, de asemenea, oricărei vietăți de apă dulce mâncată de oameni; prin urmare, toate formele de viață acvatică comestibile pot fi numite fructe de mare.

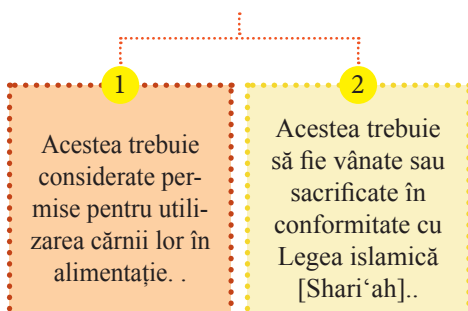
Sunt permise pentru a fi utilizate drept hrană toate tipurile de plante marine, precum și animalele acvatice, fie că sunt pescuite sau găsite moarte, cu excepția cazului în care sunt periculoase pentru viață sau sănătate.

Coranul spune: „Vânatul pe mare vă este îngăduit, iar mâncarea lui este pentru voi, ca și pentru călători, merindă [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 5:96]

Sintagma „vânatul pe mare” din versetul de mai sus se referă la animalele acvatice care sunt capturate în viață, în timp ce cuvântul „mâncarea” se referă la animalele acvatice moarte, care sunt aduse de apă la țărm.

> Animalele de uscat

Pentru ca animalele terestre să fie permise, trebuie să fie îndeplinite două condiții:

Care sunt animalele permise?

Regula generală în Legea islamică este aceea că toate animalele sunt permise consumului, cu excepția celor care sunt interzise în mod expres în Nobilul Coran sau în Tradițiile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Animalele interzise sunt următoarele:

- 1 Porcii:** porcii și oricare dintre părțile corpului lor și produsele din acestea sunt considerate «murdărie» în islam și, prin urmare, sunt interzise consumului uman. Coranul spune: „Vă sunt oprite mortăciunea, sângele [scurs], carnea de porc [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 5:3]
„[...] sau carne de porc – aceasta fiind murdărie [...]” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:145]
- 2 Toate animalele carnivore,** indiferent dacă sunt mari, precum leii și tigrii, sau mici, precum pisicile și câinii.
- 3 Toate păsările de pradă,** așa cum sunt șoimii, bufnițele, vulturii și altele.
- 4 Insectele:** toate insectele terestre, cu excepția lăcustelor, sunt interzise,

deoarece acestea nu pot fi sacrificate, după cum a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Vă este îngăduită carnea a două animale moarte: lăcustele și peștii.” [Ibn Majah, 3218]

- 5 Șerpii și șoarecii:** acestea sunt, de asemenea, considerate nepermise și islamul merge chiar până acolo încât ne poruncește să le omorâm. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Sunt cinci animale periculoase care pot fi ucise în Sanctuar [Mecca]: șarpele, corbul, șobolanul, animalele prădătoare și păsările de pradă.” [Al-Bukhari, 3314; Muslim, 1198]
- 6 Catării domestici:** care sunt folosiți, în general, pentru încălecare sau pentru a purta diverse poveri.

> Orice animal care nu este interzis în mod expres în Nobilul Coran și în Tradițiile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este considerat permis pentru consumul musulmanilor, după ce a fost sacrificat..

Tipuri de animale permise spre consum

Animalele pe care Allah Preaînaltul le-a îngăduit musulmanilor sunt de două feluri:

- Animale sălbatice, care trăiesc în condiții naturale (adică nu într-o casă sau într-o fermă) și care au tendința de a fugi de oameni și nu pot fi ușor prinse pentru a le sacrifica: acestea sunt permise numai dacă sunt vâdate în conformitate cu învățăturile islamice specifice.

- Animalele domestice, care pot fi prinse ușor: acestea sunt permise numai dacă sunt sacrificate în conformitate cu învățăturile islamice specifice.

Sacrificarea animalelor în islam

Acest lucru înseamnă sacrificarea animalelor într-un mod care îndeplinește condițiile de sacrificare prevăzute de Legea islamică.

Condițiile care trebuie îndeplinite pentru sacrificarea animalelor în islam

- 1 Persoana care efectuează procesul de sacrificare trebuie să fie musulmană sau dintre oamenii Cărții (adică evrei sau creștini). În plus, ea trebuie să fi împlinit vârsta maturității și să desfășoare acest act cu intenția specifică sacrificării animalului.
- 2 Instrumentul folosit pentru sacrificarea animalului trebuie să fie adecvat scopului vizat și să fie bine ascuțit, ca, de exemplu, un cuțit. Este interzisă folosirea a tot ceea ce ar putea ucide animalul din cauza greutateii sale uriașe, lovirea capului până la moarte sau aplicarea șocurilor electrice

> Allah Preaînaltul ne-a îngăduit mâncarea oamenilor Cărții (a evreilor și a creștinilor) atâta vreme cât ei respectă metoda prescrisă pentru sacrificarea animalelor.

care produc inconștiență, așa cum este, spre exemplu, recurgerea la asomare electrică.

- 3 Numele lui Allah Preaînaltul trebuie pomenit în momentul sacrificării animalului, spunându-se Bismi-Llah (În Numele lui Allah).
- 4 Tăietura trebuie să reteze cel puțin trei dintre următoarele: traheea, esofagul și cele două vase de sânge existente de o parte și de alta a gâtului.

Dacă sunt îndeplinite aceste condiții, carnea animalului sacrificat va fi permisă; însă, în cazul în care una dintre condiții este omisă, carnea nu va fi îngăduită.

Tipuri de carne disponibile în restaurante și magazine

- 1 Carnea animalelor care au fost sacrificate de altcineva decât un musulman sau unul dintre oamenii Cărții (creștin sau evreu), precum un budist sau un hindus, este strict interzisă. Aceasta include carnea servită în restaurantele din țările în care majoritatea oamenilor nu sunt nici musulmani și nici oameni ai Cărții (evrei sau creștini), până nu există certitudinea că aceasta este halāl și îndeplinește condițiile islamice.

- 2 Carnea de la animalele care au fost sacrificate de un musulman sau de unul dintre oamenii Cărții (creștin sau evreu), conform Legii islamice este îngăduită, iar învățații musulmani au căzut de acord asupra acestui aspect.
- 3 Carnea de la animalele care au fost sacrificate de un musulman sau de unul dintre oamenii Cărții (creștin sau evreu), însă sacrificarea nu s-a făcut în conformitate cu cerințele Legii islamice, ci prin intermediul șocurilor electrice sau prin înecare, este strict interzisă.
- 4 Carnea de la animalele care au fost sacrificate de unul dintre oamenii Cărții (creștin sau evreu), părerea majorității învățaților este că acest fel de carne este permis spre consum, însă trebuie să rostim numele lui Allah Preaînaltul asupra ei înainte de a o consuma (și anume prin a spune Bismi-Llah). Cu toate acestea, este de preferat să căutăm carne halāl altundeva.

> Vânătoarea conform Legii islamice

Musulmanii au voie să vâneze animalele și păsările permise consumului, care, de regulă, nu pot fi ușor prinse și sacrificate, printre care și animale necarnivore, precum cerbii și iepurii sălbatici.

Pentru vânătoarea animalelor sălbatice, trebuie să fie îndeplinite un număr de condiții, incluzând următoarele:

- 1 Vânătorul trebuie să fie în totalitatea facultăților mintale, musulman sau dintre oamenii Cărții, și să intenționeze să efectueze acest act în scopul menționat. Prin urmare, vânatul prins de un păgân sau de o persoană nebună nu este îngăduit consumului (halāl).
- 2 Vânatul trebuie să aparțină categoriei de animale care nu pot fi ușor sacrificate, deoarece ele tind să fugă de oameni. Dacă, totuși, acesta poate fi sacrificat, cum sunt, spre exemplu, oile și găinile, atunci nu este permisă vânătoarea lui.
- 3 Arma de vânătoare trebuie să omoare prada cu ascuțimea ei, cum este, spre exemplu, o săgeată sau un glonț. Carnea de la animalele care sunt ucise de orice altceva, cum ar fi, spre exemplu, greutatea unei pietre, nu este îngăduită pentru consum, cu excepția cazului în care vânătorul reușește să înjunghie vânatul înainte ca acesta să moară.
- 4 Numele lui Allah Preaînaltul trebuie pomenit înainte ca focul să fie tras.
- 5 În cazul în care vânatul rămâne în viață, acesta trebuie să fie sacrificat imediat.
- 6 Vânătoarea este permisă în islam doar atunci când acest lucru este necesar pentru hrană. Luarea vieții unui animal ca sport, fără intenția de a mânca din el, este interzisă.

> Manierele referitoare la mâncat și băut

Allah Preaînaltul a stabilit un număr de norme referitoare la modul corect de a mânca și de a bea, care, în general, servesc împlinirii anumitor rațiuni Divine, așa cum este, spre exemplu, aceea de a le reaminti oamenilor despre Binecuvântările lui Allah revărsate asupra lor, protejarea lor împotriva bolilor sau evitarea extravaganței și a mândriei.

Aceste norme includ următoarele:

- 1 **Evitarea actului de a mânca sau a bea din vase de aur și de argint sau din vase placate cu aur.** Aceasta este o formă de extravaganță care frânge inima oamenilor săraci. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne-a recomandat: „Nu beți din vase de aur și de argint și nu mâncați din farfurii de aur sau argint, pentru că acestea sunt pentru necredincioși în această lume și pentru noi în Viața de Apoi.” [Al-Bukhari, 5426; Muslim, 2067]
- 2 **Spălarea mâinilor înainte și după masă:** acest lucru devine cu atât mai necesar în cazul în care mâinile sunt murdare sau există unele reziduuri de mâncare pe ele.
- 3 **Rostirea numelui lui Allah Preaînaltul (spunând Bismi-Llah)** înainte de a mânca sau de a bea, însemnând „Caut binecuvântarea lui Allah și Îl invoc pe El!”. Dacă, totuși, cineva uită să menționeze Numele lui Allah Preaînaltul la începutul mesei și își amintește că nu a spus acest lucru în timp ce mănâncă deja, el trebuie să spună atunci când își aduce aminte: Bismi-Llahi awwalihi wa ākhirihī (În Numele lui Allah, la început și la sfârșit).
- 4 **Mâncatul și băutul cu mâna dreaptă:** Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a sfătuit, spunând: „Tinere, pomenește Numele lui Allah, mănâncă cu mâna dreaptă și mănâncă din ceea ce se află în fața ta!” [Al-Bukhari, 5376; Muslim, 2022]
- 5 **Mâncatul și băutul cu mâna stângă:** Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Nu mâncați cu mâna stângă, pentru că Satana mănâncă cu mâna stângă.” [Muslim, 2019]
- 5 **Este recomandat să nu mâncăm sau să bem stând în picioare.**

- 6 **Mâncatul a ceea ce se află în dreptul nostru**, pentru că nu este politic să mâncăm din alte părți ale vasului, care sunt mai aproape de alte persoane. Sfătuind acel băiat, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Mănâncă din ceea ce se află în fața ta!”
- 7 **În cazul în care o bucată a căzut pe jos**, este recomandat să o curățăm, să ștergem orice urmă de murdărie de pe aceasta și să o mâncăm, astfel încât să nu risipim mâncarea.
- 8 **Mâncarea nu trebuie criticată în nicio circumstanță**. Cineva trebuie fie să laude mâncarea, fie să nu spună nimic despre aceasta. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a criticat niciodată mâncarea care i-a fost oferită. Dacă i-a plăcut, a mâncat-o, iar dacă nu, a lăsat-o de-o parte, fără să își exprime nemulțumirea față de aceasta. [Al-Bukhari, 5093; Muslim, 2064]
- 9 **Evitarea mâncatului excesiv**, pentru că acest lucru provoacă, în general, boli și lene. Moderația este cea mai bună cale în acest sens. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Fiul lui Adam [omul] nu umple un vas mai rău decât stomacul său. Câteva înghițituri ar fi suficiente să-i dea omului puterea de care are nevoie. Însă, dacă el trebuie să mănânce mai mult, atunci ar trebui să umple o treime [din stomac] cu alimente, o treime cu băutura și să lase o treime goală pentru a respira ușor.” [At-Tirmidhi, 2380; Ibn Majah, 3349]
- 10 **Exprimarea mulțumirii față de Allah Preaînaltul**, spunând Al-hamdu Lillah (Toată lauda I se cuvine lui Allah). Se mai poate adăuga și «Al-hamdu Lillahi-lladhi at‘amani hădhā wa razaqanīhi min ghairi hawlin minni wa lā quwwah» (Laudă lui Allah, Cel care m-a hrănit cu această mâncare și care mi-a dat-o ca provizie, fără nicio forță sau putere din partea mea).

> Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Allah este mulțumit de robul Său care, atunci când mănâncă ceva, Îl laudă pe El pentru aceasta [spunând Al-Hamdu Lillah], și atunci când bea ceva, Îl laudă pe El pentru aceasta.” [Muslim, 2734]

Codul vestimentar

9

Îmbrăcămintea este una dintre nenumăratele Binecuvântări pe care Allah Preaînaltul le-a oferit omului, după cum spune Coranul: „O, fi ai lui Adam! Noi v-am dat vouă straie care să vă acopere goliciunile, ca și podoabe. Dar veșmântul smereniei, acesta este cel mai bun! Acesta este [unul] dintre Semnele lui Allah; poate că ei își vor aminti!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 7:26]

Cuprins

Îmbrăcămintea în islam

Tipuri de îmbrăcăminte interzise

- Îmbrăcămintea care nu acoperă părțile intime
- Îmbrăcămintea care se aseamănă sau o imită pe cea a sexului opus
- Îmbrăcămintea care implică imitarea hainelor purtate în mod normal de către nemusulmani
- Îmbrăcămintea purtată cu mândrie și vanitate
- Îmbrăcămintea din mătase sau împodobită cu aur sau mătase pentru bărbați
- Îmbrăcămintea extravagantă

Îmbrăcămintea în islam

Musulmanii au obligația să acorde atenție aspectului lor și să se asigure că hainele lor sunt frumoase și curate, mai ales atunci când se află în prezența altor persoane și atunci când efectuează rugăciunile, după cum spune Coranul: „O, fii ai lui Adam! Luați-vă gâtelile voastre la toate locurile de rugăciune! [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 7:31]

Allah Preaînaltul le-a îngăduit oamenilor să poarte veșminte frumoase și să arate bine, pentru că aceasta este o formă de pomenire a lui Allah Preaînaltul și a Binecuvântărilor Lui asupra acestora, după cum afirmă Coranul: „Spune [o, Mohammed]: «Cine a oprit podoaba orânduită de Allah, pe care El a făcut-o pentru robii Săi și bunătățile cele trebuincioase pentru viețuire?» Spune [o, Mohammed]: «Ele sunt pentru aceia care cred, în viața lumească, și numai pentru ei în Ziua Învierii. Astfel facem Noi versetele Noastre limpezi pentru niște oameni care știu.»” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 7:32]

Îmbrăcămintea servește mai multor scopuri:

1

Acoperă părțile corpului care nu trebuie să fie expuse în public, conform standardelor modestiei înnăscute a oamenilor: „O, fii ai lui Adam! Noi v-am dat vouă straie care să vă acopere goliciunile [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 7:26]

2

Acoperă trupul și îl protejează împotriva căldurii, frigului și a altor lucruri dăunătoare. Căldura și frigul sunt fenomene care le pot dăuna oamenilor. Expunând avantajele îmbrăcămintei pe care El a oferit-o robilor Săi, Allah Preaînaltul spune: „Și Allah v-a făcut vouă umbră din ceea ce a creat și v-a dat vouă adăposturi în munți și v-a făcut vouă straie care să vă ferească de arșița și cămăși [din zale] care să vă apere de asprimea voastră. Astfel El desăvârșește Binefacerea Sa asupra voastră, poate că voi veți fi supuși Voinței Sale [în islam]!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 16:81]

> Îmbrăcămintea îi oferă omului nenumărate beneficii.

> Regula generală a îmbrăcăminteii

> Islamul nu impune un tip de îmbrăcăminte anume, ci omului îi este cerut mai degrabă să își potrivească îmbrăcăminteii cu cea specifică poporului său, urmând ceea ce este considerat a fi permis, în afară de ceea ce face excepție de la aceasta.

Islamul este religia care stabilește reguli dictate de natura umană pură înnăscută în fiecare ființă umană (fitrah), de raționamentul drept și logica sănătoasă.

Regula de bază în Shari'ah este că toate tipurile de îmbrăcăminte și podoabe sunt permise

Într-adevăr, islamul nu le cere musulmanilor să poarte un anumit tip de haine. Toate tipurile de îmbrăcăminte sunt permise atât timp cât ele servesc scopului dorit, fără să întrecă limitele impuse de islam în această privință.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a purtat același haine pe care și oamenii din vremea sa le purtau și nu le-a poruncit oamenilor să poarte un anumit tip de îmbrăcăminte. El i-a avertizat, însă, cu privire la anumite însușiri ale îmbrăcăminteii, pentru că regula de baza a Legii islamice, în general, inclusiv în privința îmbrăcăminteii, este că totul este permis, excepție făcând acele lucruri asupra cărora există o interdicție clară, spre deosebire de cazul actelor de adorare, asupra cărora tronează principul interdicției. Aceasta înseamnă că oamenii cărora li se impun acestea nu trebuie să îndeplinească niciun act de adorare, decât având evidența clară că acestea au fost poruncite și orânduite de către Allah Preainaltul; astfel, niciun act de adorare asupra căruia nu există dovezi din Nobilul Coran sau Sunnah Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu trebuie îndeplinit.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Mâncați, dați milostenie și îmbrăcați-vă, dar fără extravaganta sau aroganta.” [An-Nasa'i, 2559]

Tipuri de îmbrăcăminte interzise

- 1 **Îmbrăcăminte care nu acoperă părțile intime. Musulmanii au obligația să își acopere părțile intime cu haine adecvate, după cum spune Coranul:** „O, fi ai lui Adam! Noi v-am dat vouă straie care să vă acopere goliciunile [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 7:26]

Islamul a determinat standardele de modestie pentru bărbați și pentru femei deopotrivă. Pentru bărbați, minimul a ceea ce trebuie acoperit din trupurile lor este partea cuprinsă între buric și genunchi. Pentru femei, atunci când acestea se află în prezența bărbaților care nu sunt înrudiți cu ele, ele trebuie să își acopere trupurile, cu excepția feței și a mâinilor.

Conform cerințelor islamului, îmbrăcăminte trebuie să fie, de asemenea, suficient de largă pentru a acoperi corpul în mod corespunzător. Așadar hainele strâmte și cele transparente nu sunt permise în islam. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a avertizat pe cei care nu se îmbracă modest, numindu-i «tipuri de oameni dintre oamenii Iadului», iar una dintre aceste categorii este cea a «femeilor îmbrăcate, dar totuși dezbrăcate».

- 2 **Îmbrăcăminte care se aseamănă sau o imită pe cea a sexului opus.** Acest fel de îmbrăcăminte este strict interzis în islam, iar purtarea unor astfel de haine este considerată a fi un păcat major. Această imitație se poate extinde și include imitarea felului de a vorbi, a felului de a merge și a mișcărilor corpului. Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) „a blestemat bărbații ce poartă haine femeiești și femeile ce poartă haine bărbătești.” [Abu Dawud, 4098] „El a blestemat și bărbații care imită femeile și femeile care imită bărbații.” [Al-Bukhari, 5546] Islamul ține cont de diferențele biologice și structurale dintre bărbați și

femei și, astfel, impune un cod vestimentar diferit și îi încurajează să se comporte în conformitate cu raționamentul drept și logica sănătoasă dictate de natura umană pură (fitrah) înăscută în fiecare ființă umană.

- 3 **Îmbrăcăminte care implică imitarea hainelor purtate în mod normal de către nemusulmani, cum ar fi îmbrăcăminte purtată de călugări și preoți și purtatul unui crucifix.** Această categorie include, de asemenea, veșmintele specifice unei anumite religii, pentru că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus : „Acela care imită un neam de oameni, face parte dintre ei.” [Abu Dawud, 4031] Această imitație include și purtarea hainelor cu însemne religioase. O astfel de imitare este un semn al slăbiciunii și al lipsei de încredere față de adevărul adoptat.

Aici, imitația nu se referă la a îmbrăca haine care sunt predominante în țara în care locuim, chiar dacă acele haine sunt purtate de majoritatea nemusulmanilor, pentru că

> Se interzice purtarea îmbrăcăminte care imită vestimentația tradițională a nemusulmanilor sau a hainelor cu însemnătate religioasă.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia să poarte haine care erau comune printre cei din tribul Quraiș, care erau păgâni, excepție făcând acele haine care erau în mod expres interzise.

4 Îmbrăcămintea purtată cu mândrie și vanitate. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Nu va intra în Paradis acela în a cărui inimă se află mândrie chiar și cât greutatea unui atom.” [Muslim, 91]

Islamul avertizează bărbații împotriva târâtului veșmintelor pe pământ ca o formă a mândriei. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „În Ziua Judecății, Allah nici măcar nu se va uita către bărbații care-și târăsc veșmintele pe jos din mândrie.” [Al-Bukhari, 3665; Muslim, 2085]

Islamul avertizează și împotriva purtării așa-numitelor libās ash-shuhrah. De fapt, acest termen se referă la o serie de lucruri, inclusiv orice tip de îmbrăcămintă ciudată, având calitatea de a atrage atenția publicului larg, ceea ce îl face pe cel care le poartă să iasă în evidență prin aceasta, „îmbrăcămintea notorie” datorită aspectului sau culorii puternice și respingătoare, precum și orice tip de îmbrăcămintă care îl poate face pe cel care o poartă să simtă mândrie și faimă sau să atragă prea multă atenție asupra sa. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Pe cel care poartă haina de shuhrah în această lume Allah îl va face să poarte haina umilinței în Ziua Judecății.” [Ahmad, 5664; Ibn Majah, 3606]

5 Îmbrăcămintea din mătase sau împodobită cu aur sau mătase pentru bărbați. Referindu-se la aur și la mătase, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Acestea sunt interzise pentru bărbații din comunitatea mea, dar sunt permise pentru femei.” [Ibn Majah, 3595; Abu Dawud, 4057]

Spunând mătase, aici ne referim la mătasea naturală obținută din coconul viermelui de mătase.

6 Îmbrăcămintea extravagantă. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Mâncați, beți, îmbrăcați-vă și dați milostenie, dar fără extravagantă sau aroganță.” [An-Nasa'i, 2559]

Modalitatea de a se îmbrăca, însă, variază de la o persoană la alta, în funcție de poziția sa socială. Dacă o persoană este bogată, aceasta poate cumpăra haine pe care o persoană săracă nu și le poate permite, având în vedere venitul său lunar, poziția economică și alte obligații financiare pe care trebuie să le îndeplinească. În timp ce o haină poate fi considerată o formă de extravagantă pentru o persoană săracă, poate să nu fie catalogată ca atare pentru o persoană bogată.

> Îmbrăcămintea extravagantă este interzisă, dar aceasta variază de la o persoană la alta, în funcție de veniturile și obligațiile financiare pe care le are de îndeplinit.

Familia

10

Islamul îi atribuie familiei o mare importanță și îi încurajează pe adepții săi să îi întemeieze o fundație solidă și să o protejeze împotriva tuturor lucrurilor ce ar putea-o afecta în mod negativ sau distruge; pentru că o familie bună creează premisele necesare pentru ca membrii ei să fie buni și, prin extensie, întreaga societate.

Cuprins

Poziția familiei în islam

Poziția femeii în islam

- Islamul le impune musulmanilor să aibă grijă de anumite categorii de femei
- Nu este loc pentru conflictul dintre sexe
- Categoriile de femei din punctul de vedere al relației lor cu un bărbat
- Regulile care guvernează relația dintre un bărbat și femeile care îi sunt îngăduite pentru căsătorie
- Ce trebuie să acopere hijab-ul ?

Căsătoria în islam

Drepturile soțului și ale soției

Divorțul

Drepturile părinților

Drepturile copiilor

> Poziția familiei în islam

Preocuparea islamului cu privire la bunăstarea familiei poate fi rezumată prin următoarele:

1

Islamul susține principiul căsătoriei în sensul formării unei familii și o consideră ca fiind una dintre practicile cele mai meritorii, precum și unul dintre obiceiurile Profeților și ale Mesagerilor lui Allah (Pacea fie asupra lor!). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus în acest sens: „Cu adevărat, eu postesc și întrerup postul, efectuez rugăciunea din noapte și dorm, de asemenea, și mă căsătoresc cu femei. Iar cel care nu urmează Sunnah (Tradiția) mea nu este dintre ai mei.” [Al-Bukhari, 5063; Muslim, 1401]

- Printre nenumăratele și mărețele binecuvântări pe care Allah Preaînaltul le-a revărsat asupra noastră se numără și dragostea și tandrețea pe care El le-a pus între soți, așa cum este menționat în Nobilul Coran: „Și printre Semnele Lui [este acela] că El v-a creat din voi înșivă soațe, pentru ca voi să trăiți în liniște împreună cu ele. Și El a pus între voi dragoste și îndurare [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 30:21]
- Islamul le poruncește adepților săi să se căsătorească și să faciliteze căsătoria pentru cei care doresc să-și păstreze castitatea, după cum a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Există trei [tipuri de] oameni pe care Allah îi va ajuta cu siguranță.” Printre aceștia, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a menționat pe: „Acela care se căsătorește pentru a-și proteja castitatea.” [At-Tirmidhi, 1655]
- De asemenea, el le poruncește tinerilor să se căsătorească, deoarece căsătoria

> Coranul consideră liniștea, afecțiunea și compasiunea dintre soți ca fiind dintre nenumăratele și mărețele Binecuvântări ale lui Allah Preaînaltul.

este modalitatea corectă de a le ține în frâu impulsurile sexuale intense și de a găsi liniștea alături de soțiile lor.

2 A arătat respect tuturor membrilor familiei, bărbați și femei deopotrivă

Părinților li se impune responsabilitatea creșterii și educării copiilor. ‘Abd Allah ibn ‘Omar (Allah fie mulțumit de el!) a relatat că l-a auzit pe Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) spunând: „Toți sunteți păzitori și sunteți responsabili pentru turma voastră. Conducătorul este un păzitor și el este responsabil de oamenii aflați sub conducerea sa, bărbatul este un păzitor pentru membrii familiei sale și este responsabil pentru ei, femeia este păzitoare pentru casa soțului ei și pentru copiii lui și este responsabilă pentru ei. Fiecare dintre voi este un păzitor și fiecare dintre voi este responsabil pentru cei ce se află în grija lui.” [Al-Bukhari, 853; Muslim, 1829)]

3 Încurajează copiii să-și onoreze părinții și le poruncește să-și exprime respectul și aprecierea față de ei, îngrijindu-i și arătându-le supunere până la moarte.

Indiferent de cât de mult a crescut fiul sau fiica, aceștia trebuie să își asculte părinții și să se poarte cu ei cu bunătate. Coranul consideră respectul față de părinți ca fiind un act de adorare plin de virtute și îi avertizează pe credincioși cu privire la nepolitetea față de părinții lor, chiar și numai prin rostirea unui singur cuvânt lipsit de respect: „Și Domnul tău a orânduit să nu-L adori decât pe El și să te porți frumos cu părinții tăi, iar dacă bătrânețile îi ajung pe unul dintre ei sau pe amândoi lângă tine, nu le zice lor «Of!» și nu-i certa pe ei, ci spune-le lor vorbe cuviincioase.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 17:23]

4 Le poruncește părinților să apere drepturile copiilor, să cheltuiască în mod egal pentru nevoile lor și să îi trateze cu dreptate în toate aspectele existente.

5 Le cere adeptilor săi să păstreze legăturile de rudenie prin menținerea unor relații strânse cu rudele lor din partea ambilor părinți, arătându-le acestora bunătate.

Printre aceștia, se numără unchii și mătușile maternelne și paternne, precum și copiii lor. Islamul consideră menținerea legăturilor de rudenie ca fiind unul dintre cele mai demne de lăudat acte și avertizează împotriva ruperii acestor legături, lucru pe care îl consideră un păcat major. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Cel care rupe legăturile de rudenie nu va intra în Paradis.” [Al-Bukhari, 5984; Muslim, 2556]

> Islamul le inspiră copiilor principiul exprimării respectului și a aprecierii pentru părinți.

> Poziția femeii în islam

Islamul a onorat femeile și le-a eliberat de servitutea și subordonarea în fața bărbaților. Acesta le-a eliberat, de asemenea, de a fi o marfă ieftină, lipsită de respect sau de onoare. Exemple de forme de respect pe care islamul le arată femeilor includ următoarele:

- Islamul le acordă dreptul la moștenire, prin alocarea de ponderi echitabile alături de bărbați, care, însă, diferă în anumite circumstanțe, în funcție de relația lor cu ceilalți și obligațiile financiare pe care trebuie să le îndeplinească.
- Este stabilită dreptatea absolută între bărbați și femei în chestiuni diverse, inclusiv tranzacțiile financiare. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Femeile sunt jumătățile gemene ale bărbaților.” [Abu Dawud, 236]
- Le acordă dreptul de a-și alege soții și pune asupra lor mare parte din responsabilitatea creșterii copiilor, după cum a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra

sa!): „[...] Femeia este păzitoarea casei soțului ei și este responsabilă pentru aceasta [...]” [Al-Bukhari, 853; Muslim, 1829]

- **Le acordă dreptul de a-și păstra numele de fată.** În islam, femeia nu își schimbă numele de familie cu cel al soțului ei, după căsătorie, așa cum este întâlnit în multe părți ale lumii; dimpotrivă, ea își păstrează numele de fată și, astfel, și personalitatea ei independentă.
- **Instaurează asupra bărbatului datoria de a cheltui pentru acele femei care au dreptul la sprijinul său, precum soția, mama și fiicele sale, fără a încerca să le reamintească despre favorurile pe care le face.**
- **Subliniază importanța ajutorării femeilor aflate în dificultate și care au nevoie de sprijin,** chiar dacă acestea nu le sunt rude, și îi încurajează pe adepții săi să îndeplinească astfel de acte nobile. Acestea sunt considerate fapte de seamă în fața lui Allah Preaînaltul. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Cel care are grijă de o văduvă sau de o persoană nevoiașă este asemeni războinicului care luptă pentru cauza lui Allah, sau a celui care se roagă toată noaptea, fără oboseală, și postește în fiecare zi.” [Al-Bukhari, 5353; Muslim, 2982]

Islamul le impune musulmanilor să aibă grijă de anumite categorii de femei

Mama: Abu Hurairah (Allah sa fie mulțumit de el!) a relatat că un bărbat l-a întrebat odată pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „O, Mesager al lui Allah, față de cine trebuie să arăt cel mai bun comportament?» Profetul [Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!] a răspuns: «Mama ta.» Omul a întrebat: «Și apoi cine?» Mesagerul lui Allah [Pacea

și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!] i-a spus: «Mama ta.» Omul a întrebat iar: «Și apoi cine?» Profetul [Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!] i-a spus: «Mama ta.» Omul a întrebat iar: «Și apoi cine?» Profetul [Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!] i-a spus: «Tatăl tău.»” [Al-Bukhari, 5971; Muslim, 2548]

Fiica : ‘Uqbah ibn ‘Āmir (Allah sa fie mulțumit de el!) a relatat că l-a auzit pe Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) spunând: „Cine are trei fiice și este răbdător cu ele, le dă de mâncare, le dă să bea și le îmbracă din banii lui, (să știe că) ele vor fi un scut pentru el împotriva Focului Iadului în Ziua Învierii.” [Ibn Majah, 3669]

Soția: ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Cei mai buni dintre voi sunt cei care sunt cei mai buni cu soțiile lor, iar eu sunt cel mai bun dintre voi cu soțiile mele.” [At-Tirmidhi, 3895]

Islamul consideră relația dintre soț și soție că fiind una de completare reciprocă, fiecare dintre aceștia ۞ compensând deficiențele celuilalt în construirea societății musulmane.

Nu este loc pentru conflictul dintre sexe

Conflictul dintre bărbați și femei s-a încheiat fie cu victoria bărbaților asupra femeilor, așa cum este cazul anumitor societăți preislamice, fie prin răzvrătirea femeilor împotriva propriilor predispoziții naturale, așa cum este cazul unora dintre societățile nemusulmane, care au respins Legile lui Allah Preaînaltul.

Aceasta s-a petrecut ca rezultat al respingerii călăuzirii venite de la Allah Preaînaltul, după cum spune Coranul: „Nu râvniți la ceea ce Allah a dăruit [cu Harul Său] unora dintre voi mai mult decât altora. Bărbații vor avea parte de ceea ce au agonisit și femeile vor avea parte de ceea ce au agonisit. Deci rugați-vă lui Allah pentru Harul Său.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 4:32] Islamul a oferit un loc onorabil atât femeilor, cât și bărbaților, și i-a înzestrat pe fiecare cu trăsături și roluri distinctivă, prin care să se străduiască să câștige Răsplata lui Allah Preaînaltul și să atragă Mulțumirea Lui asupra lor. Nu oferă întâietate niciunuia dintre sexe. Mai degrabă, țintește spre binele fiecărui individ în parte, în particular, și al societății, în general.

Prin urmare, conflictul dintre sexe nu există în islam; nu există nevoia unei rivalități acerbe între bărbați și femei pentru îndeletnicirile lumești și nici nu se impune necesitatea lansării unui atac împotriva oricăruia dintre ei, într-o încercare de a-i discredită, de a le aduce prejudicii, de a critica sau de a găsi vreo vină unuia dintre ei.

Toate acestea constituie o neînțelegere a poziției islamului în raport cu rolurile atribuite fiecăruia dintre ei.

Bărbaților și femeilor deopotrivă li se cere să Îl roage pe Allah Preaînaltul să le dea și mai mult din bogățiile Sale

Categoriile de femei din punct de vedere al relației lor cu un bărbat

În funcție de relația ei în raport cu bărbatul, femeia poate face parte din una dintre următoarele trei categorii:

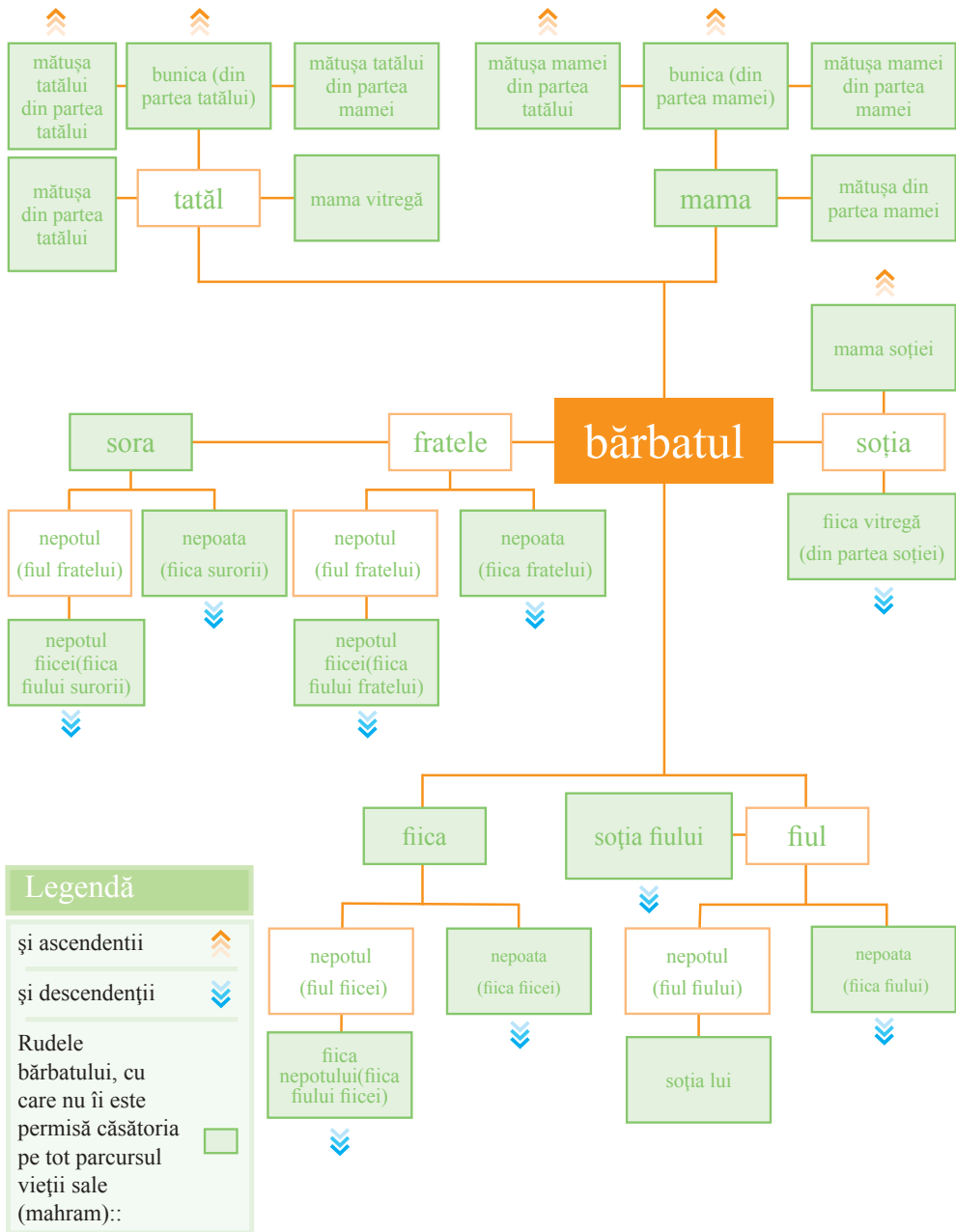
1 Poate fi soția sa:

În acest caz, bărbatului îi este permis să se bucure de compania ei în orice mod îi place, la fel cum și ei îi este permis să se bucure de compania lui. De fapt, Allah Preaînaltul îi descrie pe fiecare dintre ei ca fiind un „veșmânt” unul pentru celălalt, dezvăluind imaginea excelentă a unei uniuni fizice, emoționale și mentale perfecte: „[...] Ele vă sunt veșmânt vouă, iar voi le sunteți veșmânt lor [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:187] (vezi pagina 213)

2 O rudă apropiată cu care el nu se poate căsători niciodată în timpul vieții sale (mahram)

În această categorie se încadrează:

1	Mama și rudele feminine pe linie ascendentă (bunica din partea mamei, bunica din partea tatălui etc.).
2	Fiica și rudele feminine pe linie descendentă (nepoata, strănepoata).
3	Sora din partea ambilor părinți, sora de tată sau sora de mamă.
4	Mătușa din partea tatălui (adică sora tatălui, fie că este soră de ambii părinți sau de unul singur). În această categorie este inclusă și mătușa tatălui din partea tatălui, precum și mătușa mamei din partea tatălui.
5	Mătușa din partea mamei (adică sora mamei, fie că este soră de ambii părinți sau de unul singur). În această categorie este inclusă și mătușa tatălui din partea mamei, precum și mătușa mamei din partea mamei.
6	Fiica fratelui bun sau a fratelui din partea numai a unuia dintre părinți și rudele feminine pe linie descendentă (de exemplu, ficele fiului fratelui).
7	Fiica surorii bune sau a surorii din partea numai a unuia dintre părinți și rudele feminine pe linie descendentă (de exemplu, ficele fiicei surorii).
8	Soacra, indiferent dacă el încă este căsătorit cu fiica ei sau a divorțat și același lucru se impune și pentru mama soacrei.
9	Fiica vitregă (fiica soției dintr-o căsătorie anterioară).
10	Soția fiului și rudele feminine pe linie descendentă (cum este, spre exemplu, soția nepotului).
11	Mama vitregă și rudele feminine pe linie ascendentă (cum este, spre exemplu, soția bunicului).
12	Femeia care l-a alăptat. «Mama după alăptare» este cea care alăptează copilul în primii doi ani de viață ai acestuia de cel puțin cinci ori câte o alăptare completă - până când copilul este sătul. Islamul îi conferă un astfel de drept prin alăptare (radā'ah).
13	«Sora după alăptare», fiica femeii care l-a alăptat. Bărbatul nu are voie să se căsătorească cu niciuna dintre rudele sale dobândite în urma alăptării, la fel cum îi sunt interzise și rudele sale de sânge. Rudele dobândite în urma alăptării includ surorile mamei după alăptare și ficele și fiii surorii după alăptare.

Aceste rude de sex feminin, nu au obligația de a-și acoperi, în fața lui, acele părți ale trupului pe care ele nu le acoperă de obicei, cum ar fi: brațele, gâtul și părul, însă fără a exagera.

3 O femeie străină de el (ajnabiyah), care nu îi este rudă și care îi este permisă spre căsătorie.

O astfel de femeie nu se încadrează în niciuna dintre categoriile femeilor mahram, menționate mai sus, fie că este una dintre rudele sale îndepărtate, precum verișoarele, sau nu există niciun grad de rudenie între cei doi.

În ceea ce privește această categorie de femei, islamul a stabilit o serie de reguli și de criterii care guvernează relația dintre ele și bărbatul musulman. Prin acestea, islamul tinde către protejarea onoarei oamenilor și blocarea tuturor căilor prin care Satana i-ar putea rătăci. Allah Preaînaltul, Cel care l-a creat pe om, știe cel mai bine ce este cel mai potrivit pentru acesta, după cum spune Coranul: „Oare El, care le-a creat, să nu știe [toate acțiunile creației Sale]? Și El este Al-Latîf [Cel mai Blând cu robii Săi], Al-Khabîr [Atoatecunoscător al tuturor lucrurilor].” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 67:14]

Zilnic citim rapoarte noi și statistici despre cazuri de viol și relații sexuale ilicite care au dus la ruina nenumăratelor familii și societăți care nu implementează Legile lui Allah Preaînaltul.

> Islamul a stabilit reguli ce guvernează relațiile dintre bărbați și femei.

Regulile care guvernează relația dintre un bărbat și femeile care îi sunt îngăduite pentru căsătorie

1 Plecarea privirii

Musulmanul nu trebuie să se uite la alte femei sau la orice îi poate trezi dorința sexuală și nici nu trebuie să se uite la femei fără vreun scop sau vreo necesitate anume.

Allah Preaînaltul le poruncește atât femeilor, cât și bărbaților să își coboare privirea, pentru că aceasta păstrează modestia și păzește onoarea, în vreme ce privirile pătimase duc, de regulă, către păcate, după cum spune Coranul: „Spune dreptcredincioșilor să-și plece privirile lor și să-și păzească pudoarea lor! Aceasta este mai curat pentru ei. Allah, doară, este Bineștiutor a ceea ce fac ei. ~ Și spune dreptcredincioșilor să-și plece privirile lor și să-și păzească pudoarea lor [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 24:30-31]

Însă, dacă un musulman vede în mod accidental o femeie, el trebuie să își îndepărteze privirea de la ea. De altfel, prescripția de a coborî privirea include tot ceea ce duce la excitare sexuală, inclusiv scenele provocatoare care circulă pe internet și în mass-media.

> Coborârea privirii pentru a evita vederea lucrurilor pe care Allah Preaînaltul le-a interzis duce la modestie și la protejarea onoarei.

2 Modestia în vorbire

Vorbind cu o femeie străină, el trebuie să recurgă la politețe și la modestie în vorbire și să evite orice cuvânt sau gest ce pot duce la stimularea sexuală. Din acest motiv:

- Allah Preaînaltul avertizează femeile împotriva vorbitului într-o manieră care denotă cochetărie și delicatețe atunci când se adresează bărbaților, după cum spune Coranul: „[...] Dacă sunteți pioase, nu vă arătați binevoitoare [față de bărbați] cu vorba, pentru că acela care are o boală în inima să nu poftască la voi, și spuneți vorbe potrivite!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 33:32]
- Allah Preaînaltul le previne împotriva utilizării mișcărilor atrăgătoare și a modului de a păși, precum și a expunerii farmecelor și a podoabelor: „[...] Și să nu lovească cu picioarele lor, astfel încât să se afle ce podoabe ascund ele! [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 24:31]

3 **Cuvântul din limba arabă** „khalwah” înseamnă ca un bărbat să fie singur în compania unei femei non-mahram, într-un loc unde nimeni nu îi poate vedea. Islamul interzice strict acest lucru, deoarece, prin ispita Satanei, aceasta poate duce la relații sexuale ilicite. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Când un bărbat este singur cu o femeie, Satana este cel de-al treilea [împreună cu ei].” [At-Tirmidhi, 2165]

4 Purtarea hijab-ului-îmbrăcămintea modestă a femeilor musulmane

Allah Preaînaltul le poruncește doar femeilor, nu și bărbaților, să poarte hijab, pentru că femeile, în mod particular, se bucură de o frumusețe naturală și de o atractivitate care i-ar putea împinge cu ușurință pe bărbați să cadă în păcate.

Islamul le impune femeilor să poarte hijab-ul din diverse considerente, printre care:

- Pentru a-și putea continua misiunea în societate, în domeniul științific și academic, în cea mai bună manieră posibilă, și, în același timp, să-și păzească modestia.
- Pentru a reduce posibilitatea tentațiilor, în scopul purificării societății, pe de o parte, și al protejării onoarei femeilor, pe de altă parte.
- Pentru a determina bărbații care nu își coboară privirea să se controleze și să le trateze ca pe ființe umane civilizate și educate, iar nu ca pe niște obiecte sexuale care au ca scop unic tentarea și stimularea bărbaților.

Ce trebuie să acopere hijab-ul?

Allah Preaînaltul le poruncește femeilor să își acopere trupul în totalitate, cu excepția mâinilor și a feței, după cum

spune Coranul: „[...] să nu-și arate gâteliile lor, afară de ceea ce este pe dinafară [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 24:31] Cu toate acestea, în cazul în care, datorită frumuseții lor izbitoare, tentația pare iminentă, atunci ele ar trebui să-și acopere și fața și mâinile.

Condițiile pentru un hijab corect

Femeile pot alege orice culoare și model doresc pentru hijab, atâta vreme cât următoarele condiții sunt îndeplinite:

- 1 Trebuie să acopere în mod corespunzător acele părți ale corpului care trebuie ascunse în public.
- 2 Trebuie să fie larg și nu strâmt pe corp, astfel încât formele trupului să nu fie expuse.
- 3 Trupul nu trebuie să fie văzut prin materialul îmbrăcăminte.

> Hijab-ul păzește onoarele femeii și îi dă șansa de a-și continua misiunea în societate, în cea mai nobilă manieră pe care omenirea a cunoscut-o vreodată.

> Căsătoria în islam

> Căsătoria este una dintre cele mai puternice legături pe care islamul le-a accentuat.

Căsătoria este una dintre cele mai puternice relații pe care islamul pune accentul, o încurajează și o consideră ca fiind una dintre practicile Profeților (Pacea fie asupra lor!). (vezi pagina 202)

Islamul acordă o importanță deosebită prescripțiilor referitoare la căsătorie, manierelor și drepturilor soților, astfel încât stabilitatea maritală și dăinuirea ei să fie garantate și să se creeze o familie de succes, în care copiii să poată fi crescuți într-un mediu psihologic stabil, întru respectarea evlaviei și integrității morale, promovând excelența în diversele aspecte ale vieții.

Aceste prescripții includ:

Islamul a enunțat o serie de reguli pentru validitatea contractului de căsătorie. Acestea sunt:

Condițiile pe care islamul le stipulează cu privire la soție

- 1 Soția trebuie să fie musulmană, evreică sau creștină. Cu toate acestea, bărbații musulmani sunt încurajați să aleagă femei musulmane evlavioase, deoarece o musulmană care practică islamul va fi o mamă bună care își va crește copiii în cel mai bun mod cu putință și îl va ajuta și pe soțul ei să adere la învățăturile islamului. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Luați de soție o femeie musulmană pioasă și veți cunoaște prosperitatea.” [Al-Bukhari, 4802; Muslim, 1466]

2 Ea trebuie să fie o femeie virtuoasă, pentru că este interzisă căsătoria cu o femeie vestită pentru desfrânarea și imoralitatea ei. Coranul spune: „[...] [Vă sunt îngăduite] femeile virtuose, dreptcredincioase, dar și femeile virtuose ale acelorora cărora le-a fost dăruită Scriptura înaintea voastră [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 5:5]

3 Ea nu trebuie să facă parte din categoria femeilor mahram (vezi pagina 206) și nu este îngăduită căsătoria cu două surori în același timp sau cu o femeie și mătușa ei în același timp.

Condițiile pe care islamul le stipulează cu privire la soț

Soțul trebuie să fie musulman, iar o femeie musulmană nu poate lua în căsătorie un bărbat nemusulman, indiferent dacă acesta este dintre oamenii Cărții (adică este evreu sau creștin) sau nu. Islamul subliniază faptul că un bărbat trebuie acceptat ca soț, dacă el îndeplinește următoarele două condiții:

- Aparența la religie
- Caracterul bun

Profetul (Pacea și binecuvântarea fie asupra sa!) a spus: „Dacă un bărbat o cere pe fiica voastră în căsătorie și sunteți mulțumiți de caracterul și de religia lui, atunci acceptați-i cererea.” [At-Tirmidhi, 1084; Ibn Majah, 1967]

> Drepturile și îndatoririle soților

Allah Preaînaltul le-a oferit soțului și soției anumite drepturi și le-a cerut să își ducă la bun sfârșit îndatoririle, încurajându-i, totodată, să dea curs acelor lucruri care vor întreține viața conjugală și o vor ocroti. Aceștia sunt amândoi responsabili pentru binele familiei lor și niciunul dintre ei nu trebuie să îi ceară celuilalt lucruri care sunt peste puterile lui, după cum spune Coranul: „[...] Ele au drepturi egale cu obligațiile lor, după cuviință [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:228] Așadar, toleranța și bunătatea sunt calități necesare pentru o viață prosperă și pentru construirea unei familii puternice.

Drepturile soției

1 **Întreținere și rezidență**

- Întreținerea soției înseamnă dreptul ei incontestabil de a primi mâncare, băutură, îmbrăcăminte, îngrijire la modul general și o locuință corespunzătoare, chiar dacă ea este înstărită.
- Cum se calculează suma ce trebuie cheltuită pentru întreținerea soției? Soțul trebuie să cheltuiască pentru soția sa în concordanță cu resursele sale, fără extravaganză sau zgârcenie, după cum spune Coranul: „Cel care este înstărit să cheltuiască [pentru soția de care a divorțat și pentru copilul său] după mijloacele sale, iar cel a cărui înzestrare este limitată să cheltuiască din ceea ce i-a dat Allah. Allah nu împovărează nicio persoană cu mai mult decât El i-a dat [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 65:7]

> Musulmanul are obligația de a-și întreține soția și copiii, arătându-le bunătate.

- El trebuie să facă aceste cheltuieli cu bunătațe, fără să îi dea de înțeles acesteia că i-ar face vreun favor și fără să o umilească în vreun fel. Această întreținere nu este un capriciu, ci este o obligație pe care el trebuie să o îndeplinească față de soția sa cu bunătațe, după cum îi cere Coranul.
- Când musulmanul își îndeplinește datoria de a-și întreține soția și copiii, el este răsplătit de către Allah Preaînaltul din abundență, după cum a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Atunci când un bărbat cheltuiește pentru familia sa, sperând la răsplata lui Allah în Viața de Apoi, acesta va fi considerat pentru el un act caritabil.” [Al-Bukhari, 4776; Muslim, 1401] El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai spus: „Veți fi răsplătiți pentru tot ceea ce cheltuiți căutând fața lui Allah [de dragul Lui], chiar și numai pentru o bucată de mâncare pe care l-ați pus în gura soției voastre.” [Al-Bukhari, 56; Muslim, 1628] Aceia care refuză sau își neglijează îndatorirea de a-și întreține familiile, în ciuda faptului că ei își permit acest lucru, comit un păcat teribil. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Este un păcat îndeajuns de mare ca un bărbat să-i neglijeze pe cei pe care este obligat să-i întrețină.” [Abu Dawud, 1692]

2 Traiul alături de ea cu bunătațe

Aceasta înseamnă caracterul bun, bunătațe și tandreța, atât în vorbire, cât și în comportament, și tolerarea greșelilor și a neglijenței ocazionale. Coranul spune: „[...] Purtați-vă cu ele după cuviință! Iar dacă nu vă este pe plac, se poate să nu vă fie pe plac un lucru pe care Allah l-a pregătit [să vă aducă] un mare bine.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 4:19]

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa !) a spus: „Credincioșii cu o credință perfectă sunt aceia cu cel mai bun caracter și cei mai buni dintre ei sunt aceia care își tratează cel mai bine femeile.” [At-Tirmidhi, 1162]

„Credincioșii cu o credință perfectă sunt aceia cu cel mai bun caracter și cei mai buni dintre voi sunt aceia care își tratează cel mai bine soțiile.” [At-Tirmidhi, 2612; Ahmad, 24677]

„Cei mai buni dintre voi sunt aceia care își tratează soțiile cu bunătațe, iar eu sunt cel mai bun dintre voi cu soțiile mele.” [At-Tirmidhi, 3895]

Unul dintre companiile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a întrebat pe acesta: „O Mesager al lui Allah, care sunt drepturile soțiilor asupra soților?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: «Să le hrăniți când vă hrăniți, să le îmbrăcați când vă îmbrăcați, să nu le loviți peste fețe, să nu le jigniți și să nu le abandonați decât în casă.»” [Abu Dawud, 2142]

3 Răbdarea și toleranța

Bărbatul trebuie să fie îngăduitor cu firea femeii, care este, în mod evident, diferită de cea a bărbaților. El trebuie să privească viața cu toate aspectele sale, pentru că nimeni nu este lipsit de defecte. Atât soțul, cât și soția trebuie să fie răbdători și să țină cont unul de calitățile celuilalt, așa cum Coranul afirmă: „[...] și nu uitați să arătați bunătate unul altuia [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2 :237] În legătură cu aceasta, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Să nu urască un dreptcredincios o dreptcredincioasă. Dacă îi displac unele dintre caracteristicile ei, îi vor plăcea altele.” [Muslim, 1468]

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îndeamnă bărbații să se poarte cuviincios cu femeile, atrăgându-le atenția că natura psihică, emoțională și afectivă a femeilor este diferită de cea a bărbaților, iar aceste diferențieri nu sunt, de fapt, decât complementare și ele nu trebuie să creeze discordie și să ducă la un eventual divorț. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Purtați-vă cu blândețe cu femeile, pentru că femeia a fost creată dintr-o coastă și, astfel, ea nu poate fi îndreptată după voia voastră. Dacă vreți să vă bucurați alături de ea, trebuie să o acceptați cu tot cu această curbură a ei. Dacă veți încerca să o îndreptați, o veți rupe, iar ruptura înseamnă divorțul.” [Al-Bukhari, 3153; Muslim, 1468]

4 Petrecerea nopții alături de soție

Soțului i se recomandă să-și petreacă noaptea cu soția sa și trebuie să facă acest lucru cel puțin o dată la fiecare patru zile. El trebuie să respecte, de asemenea, împărțirea egală a nopților între soții în caz de poligamie.

5 Apărarea ei, întrucât ea reprezintă onoarea lui

Atunci când un bărbat se căsătorește cu o femeie, aceasta devine onoarea sa, pe care trebuie să o apere chiar dacă aceasta i-ar cauza moartea. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Acela care moare apărându-și soția este martir.” [At-Tirmidhi, 1421; Abu Dawud, 4772]

6 Nedezvăluirea secretelor din dormitor

Soțul nu trebuie să le vorbească celorlalți despre particularitățile soției sale și despre secretele din dormitorul lor. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Cea mai rea persoană în fața lui Allah în Ziua Judecării este aceea care are relații intime cu soția sa, iar apoi le împărtășește altora secretele lor.” [Muslim, 1437]

7 Lipsa agresivității și a ostilității la adresa ei

Pentru a rezolva problemele apărute într-o căsnicie, islamul a stabilit un număr de reguli, printre care:

- Problemele pot fi rezolvate pe calea dialogului amiabil și a înțelepciunii, astfel încât să fie corectate greșelile.
- În cazurile de rebeliune, de lipsă de loialitate sau comportament necorespunzător, soțul poate să înceteze să îi mai vorbească soției, însă nu mai mult de trei zile. Dacă acest tratament nu dă rezultate, el poate abandona temporar patul conjugal, stând departe de relațiile intime obișnuite, fără însă a părăsi casa.
- ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) a relatat că: „Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a lovit niciodată vreo femeie sau vreun sclav, decât în lupta pe Calea lui Allah.” [Muslim: 2328]

8 Învățarea și sfătuirea ei

Soțul trebuie să le impună membrilor familiei un comportament bun și să le interzică să acționeze neadecvat. El trebuie să se străduiască din răspuțeri să îi ajute să urmeze calea ce duc către Paradis și să evite căile ce duc către Focul Iadului. El îi poate îndemna prin propriul exemplu, supunându-se Poruncilor lui Allah și evitând ceea ce a interzis. Soția, de asemenea, trebuie să își sfătuiască soțul, să îl îndemne către Calea cea Dreaptă și să discute cu el despre modalitatea cea mai bună de creștere a copiilor. Coranul spune: „O, voi, cei care credeți! Protejați-vă pe voi și familiile voastre [prin ascultarea lui Allah] de un Foc [Iadul] al cărui combustibil sunt oamenii și pietrele [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 66:6] Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus în legătură cu aceasta: „Fiecare bărbat este păzitorul familiei sale și este responsabil pentru cei aflați în custodia sa.” [Al-Bukhari, 2416; Muslim, 1829]

9 Onorarea condițiilor stipulate de soție

Dacă soția stipulează o condiție la încheierea contractului de căsătorie, cum ar fi, spre exemplu, aceea de a avea un anumit tip de locuință sau cheltuieli și soțul a căzut de acord cu privire la aceasta, el trebuie să o respecte și să o îndeplinească, deoarece contractul de căsătorie este unul dintre obligațiile și înțelegerile cele mai solemne. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Cele mai îndreptățite legăminte pentru a fi respectate sunt cele care vă permit întreținerea relațiilor intime [căsătorie].” [Al-Bukhari, 5151; Muslim, 1418]

> Soțul trebuie să onoreze contractul de căsătorie și să îndeplinească condițiile care au fost stipulate în el.

Drepturile soțului

1 Promovarea virtuții și obligația de ascultare a soțului

Allah Preaînaltul a dat femeile în grija bărbaților care sunt responsabili de întreținerea, călăuzirea și îngrijirea lor la modul general, datorită caracteristicilor cu care El i-a înzestrat, pe lângă banii pe care ei îi cheltuiesc pentru întreținerea lor, după cum spune Coranul: „Bărbații sunt protectori ai femeilor, datorită calităților deosebite cu care i-a dăruit Allah și datorită cheltuielilor pe care le fac din bunurile lor [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 4:34]

2 Atenția acordată nevoilor lui sexuale

Femeia musulmană trebuie să acorde o atenție deosebită nevoilor sexuale ale soțului ei și îi este recomandat să se înfrumusețeze pentru el. Dacă ea refuză să răspundă avansurilor lui sexuale juste, fără existența unui motiv legitim, precum perioada menstruală, postul obligatoriu sau boala, atunci ea comite un păcat teribil.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Dacă bărbatul își cheamă soția în pat iar ea refuză, și apoi el își petrece noaptea supărat pe ea, îngerii o vor blestema încontinuu, până dimineața.” [Al-Bukhari, 3065; Muslim, 1435]

3 Interzicerea intrării în casă a persoanelor pe care el nu le agreează

Acesta este dreptul lui și ea trebuie să îl respecte.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Unei femei nu îi este permis să țină post fără permisiunea prealabilă a soțului ei și nici nu îi este permis să primească pe cineva în casa lui fără acordul acestuia.” [Al-Bukhari, 5195]

4 Permisivitatea soțului este necesară pentru a pleca de acasă

Unul dintre drepturile soțului este acela că ea nu poate pleca de acasă fără acordul lui, indiferent dacă este vorba de ieșitul din casă pentru nevoi personale sau generale.

5 Dreptul de a fi servit

Femeilor le este recomandat să-și servească soții cu bunătate, preparându-le mâncarea și preluând și alte îndatoriri gospodărești.

> Divorțul

> Islamul le poruncește soților să își păstreze căsnicia și îi îndeamnă să facă tot posibilul pentru a o menține. Însă, dacă există un motiv întemeiat pentru divorț, islamul le cere să urmeze anumite reguli impuse în acest sens.

Islamul cere ca soții să facă din contractul de căsătorie unul permanent, astfel încât căsnicia să fie caracterizată de continuitate, iar soții să rămână împreună până când moartea îi va despărți. Căsătoria este numită în islam „jurământul solemn”. Este strict interzisă menționarea unei date exacte la care contractul de căsătorie să expire.

Deși islamul pune accent pe aceste aspecte, ia totuși în considerare faptul că aceste reguli și instrucțiuni sunt pentru oameni, care sunt plini de defecte și slăbiciuni caracteristice naturii umane; așadar, printre toate acestea, ne este precizat și modul în care se negociază divorțul, atunci când s-au epuizat toate căile și posibilitățile de împăcare. Astfel, amândouă părțile implicate sunt tratate echitabil. Atunci când conflictele și aversiunea dintre cei doi soți persistă și devine intolerabilă, divorțul devine o necesitate pentru prosperitatea și stabilitatea socială și familială a fiecăruia dintre ei. Motivul unui astfel de rezultat iminent exprimă eșecul căsătoriei în ceea ce privește îndeplinirea scopului său, astfel încât desfacerea căsătoriei devine cel mai mic rău dintre două rele.

Acesta este motivul pentru care islamul permite desfacerea căsătoriei prin divorț ca un mijloc de a pune capăt unei căsătorii fără succes și pentru a-i da fiecăruia dintre soți

șansa de a găsi un alt partener pentru o relație mai bună, după cum spune Coranul: „Iar dacă cei doi se despart, atunci Allah poate să-i înzestreze pe amândoi cu dărnicia Sa. Și Allah este Wāsi‘ [Atotcuprinzător, Care-și este Sieși de ajuns], Hakīm [Preaînțelept].” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 4:130]

Printre regulile și instrucțiunile privitoare la divorț, amintim:

- Ca regulă generală, divorțul îi revine soțului, cu excepția anumitor circumstanțe.
- Soția poate solicita divorțul de la judecător dacă ea, din motive legitime, nu mai poate suporta să trăiască cu soțul ei, iar el refuză să o divorțeze. Atunci, judecătorul reziliază contractul de căsătorie, dacă motivul pentru care soția solicită divorțul este pertinent.
- Soțul se poate recăsători cu soția lui chiar și după un al doilea divorț; cu toate acestea, în cazul în care el a divorțat de ea pentru a treia oară, nu mai poate să se recăsătorească cu aceasta, excepție făcând cazul în care ea se căsătorește cu un alt bărbat, care mai apoi o divorțează în mod real.

> Drepturile părinților

A fi cuviincios față de părinți este unul dintre actele cele mai demne de laudă și generos răsplătite de către Allah Preaînaltul. De fapt, acest lucru este menționat chiar împreună cu actul de adorare a lui Allah, în multe pasaje din Nobilul Coran.

Islamul consideră supunerea față de părinți a fi una dintre faptele care duc spre Rai. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Părintele este poarta de mijloc a Paradisului.” (Aceasta înseamnă că ascultarea părinților duce la intrarea în Rai prin poarta de mijloc, care este cea mai bună dintre toate.) Acum, voi o puteți pierde sau o puteți păstra, după cum voiți.” [At-Tirmidhi, 1900]

- **Gravitatea neascultării părinților și abuzul împotriva lor**

Toate religiile revelate consideră că nesupunerea față de părinți este unul dintre păcatele majore și avertizează împotriva comiterii acestui act groaznic. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus odată companionilor săi (Allah să fie mulțumit de ei!): «Oare să nu va înștiințez eu despre cel mai mare dintre păcatele majore?» Ei au spus: «Ba da, o, Trimis al lui Allah!» El [Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!] le-a spus: «Asocierea de parteneri lui Allah întru adorare și nesupunerea față de părinți.» [Al-Bukhari, 6273]

- **Ascultarea față de părinți, atât timp cât aceasta nu presupune nesupunerea față de Allah Preaînaltul**

Musulmanul trebuie să asculte de părinții lui în toate privințele, cu excepția cazului în care aceștia îi cer să facă ceva ce Allah Preaînaltul a interzis. În acest caz, el nu trebuie să-i asculte, deoarece ascultarea unei creații este interzisă, dacă aceasta presupune neascultarea Creatorului, după cum spune Coranul: „L-am îndemnat pe om să se poarte cu părinții săi frumos. Însă dacă ei se vor lupta cu tine pentru ca să-Mi faci Mie ca asociat ceva despre care tu nu ai știință, nu le da lor ascultare! [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 29:8]

- **A te purta cu bunătate față de părinți când aceștia sunt bătrâni**

Allah Preaînaltul spune: „Și Domnul tău a orânduit să nu-L adori decât pe El și să te porți frumos cu părinții tăi, iar dacă bătrânețile îi ajung pe unul dintre ei sau pe amândoi lângă tine, nu le zice lor «Of!» și nu-i certa pe ei, ci spune-le lor vorbe cuviincioase.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 17:23]

Acest verset ne spune că musulmanii trebuie să-și cinstească părinții și să le dea ascultare și că nu trebuie să se răzvrătească împotriva lor, mai ales dacă aceștia au atins o vârstă înaintată, nici măcar murmurând anumite sunete pentru a-și exprima supărarea, darămite să le mai spună vreun cuvânt de dispreț.

- **Părinții nemusulmani**

Musulmanii trebuie să își asculte și să își cinstească părinții, chiar dacă aceștia sunt nemusulmani, după cum spune Coranul: „Dar dacă se străduiesc pentru ca tu să-Mi faci ca asociat altceva, despre care tu nu ai cunoștință, atunci nu te supune lor! Rămâi împreună cu ei în această lume, cu dreptate [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 31:15]

> Drepturile copiilor

- **Căsătoria cu o femeie bună**, care să creeze mediul cel mai bun pentru creșterea copiilor săi, este cel mai bun dar pe care un bărbat îl poate face copiilor săi.

- **Oferirea de nume bune**, pentru că numele cuiva transmite un înțeles și devine un simbol al respectivei persoane.

- **Învățarea principiilor islamului:** „Toți sunteți păzitori și sunteți responsabili pentru turma voastră. Conducătorul este un păzitor și el este responsabil de oamenii aflați sub conducerea sa, bărbatul este un păzitor pentru membrii familiei sale și este responsabil pentru ei, femeia este păzitoare pentru casa soțului ei și pentru copiii lui, și este responsabilă pentru ei. Fiecare dintre voi este un păzitor și fiecare dintre voi este responsabil pentru cei ce se află în grija lui.” [Al-Bukhari, 2416; Muslim, 1829]

Părinții trebuie să înceapă educarea copiilor lor cu cele mai importante chestiuni, precum credința monoteistă, fără niciun fel de erezii. Apoi, aceștia sunt învățați actele de adorare, precum rugăciunea, arătându-le că aceasta este una dintre cele mai importante acțiuni în fața lui Allah Preaînaltul.

- **Întreținerea.**

Tatăl are obligația de a cheltui pentru copiii săi, băieți și fete, deopotrivă, și nu îi este permis să se zgârcească în acest sens și nici să îi priveze pe ei de aceasta, ci, dimpotrivă, i se impune să facă aceasta în cel mai bun mod cu putință, după posibilitățile lui. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Este un păcat îndeajuns de mare ca un bărbat să-i negligeze pe cei pe care este obligat să-i întrețină.” [Al-Bukhari, 5649; Muslim, 2629]

În ceea ce privește îngrijirea fiicelor, în special, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Cel care îngrijește aceste fete și se poartă cu bunătate cu ele, acestea vor fi pentru el un scut împotriva flăcărilor Iadului.” [Al-Bukhari, 5649; Muslim, 2629]

- **Dreptatea**

Toți copiii trebuie tratați în mod egal, după cum a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Fiți cu frică de Allah și fiți drepti față de copiii voștri.” [Al-Bukhari, 2447; Muslim, 1623] Nu este permis ca fetele să fie preferate înaintea băieților sau invers. [Muslim, 1623]

Conduita morală

11

Nici pe departe inutile sau triviale, bunele maniere și caracterul nobil sunt parte integrantă a islamului și sunt legate de acesta, în toate aspectele sale. Într-adevăr, caracterul nobil ocupă o poziție înaltă, care este evidentă în toate normele și reglementările islamului, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost trimis pentru a perfecționa principiile morale.

Cuprins

Poziția moralității în islam

- Perfecționarea unui caracter nobil a fost unul dintre cele mai importante țeluri ale misiunii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)
- Caracterul nobil este parte integrantă a religiei și a credinței
- Noblețea caracterului pătrunde în toate actele de adorare, fără excepție
- Recompensele imense pe care Allah le-a pregătit pentru cei care au un caracter bun

Caracteristici distinctive ale caracterului nobil în islam

- Caracterul nobil nu se limitează la un anumit tip de oameni
- Caracterul nobil nu se limitează numai la ființele umane
- Caracterul nobil în toate aspectele vieții
- Caracterul nobil în toate circumstanțele

Frânturi din viața Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

- Smerenia
- Dreptatea
- Compasiunea
- Bunătatea și generozitatea

Poziția moralității în islam

1 Perfecționarea unui caracter nobil a fost unul dintre cele mai importante țeluri ale Misiunii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

Allah Preaînaltul spune: „El este Cel care a trimis printre cei neștiutori de carte [arabii, care nu știau nici să scrie și nici să citească și care nici nu aveau o Carte Divină de la Allah] un Mesager [Mohammed] dintre ei [și pentru întreaga omenire], care să le recite versetele Sale [adică ale Coranului], să-i purifice pe ei [de murdăria necredinței și a politeismului, de credințele denaturate și de imoralitate] și să-i învețe Cartea [Coranul, Legislația și legile Islamice] și înțelepciunea [adică As-Sunnah: Tradiția Profetului Mohammed]. Și, cu adevărat, ei au fost mai înainte [de misiunea lui Mohammed] într-o greșală vădită.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 62:2] Acest verset dezvăluie una dintre Binecuvântările lui Allah Preaînaltul asupra musulmanilor, Care l-a trimis pe Mesagerul Său, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), să îi învețe Coranul și să îi purifice. Purificarea nu se poate face decât prin purificarea inimii de imperfecțiuni, așa cum sunt, spre exemplu, asocierea de parteneri în adorare lui Allah Preaînaltul și deținerea de însușiri negative precum ura și gelozia, și prin înlăturarea tuturor formelor de practici rele din vorbirea și faptele unei persoane. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a afirmat: „Am fost trimis pentru a perfecționa caracterul nobil.” [Al-Baihaqi, 21301] Această afirmație clarifică faptul că unul dintre motivele care s-au aflat în spatele Misiunii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost să înalțe și să perfecționeze caracterul moral al individului, în particular, și al societății, în general.

> Perfecționarea unui caracter nobil a fost unul dintre cele mai importante obiective ale misiunii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

2 Caracterul nobil este parte integrantă a religiei și a credinței

Atunci când a fost întrebat despre cei mai buni dintre credincioși, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „[Cei mai buni dintre credincioși] sunt aceia care au cel mai bun caracter și cele mai alese maniere.” [At-Tirmidhi, 1162; Abu Dawud, 4682]

De fapt, în Nobilul Coran este folosit cuvântul din limba arabă „birr”, atunci când se face referire la credință: „Pietatea [birr] nu stă în a vă întoarce fețele spre Răsărit sau spre Apus, ci pietatea este a crede în Allah și în Ziua de Apoi, în îngeri, în Carte și în Profeți [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:177] Semnificația termenului de „birr” este cuprinzătoare, incluzând toate formele de dreptate, atât în cuvinte, cât și în fapte. Din acest motiv, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Pietatea (birr) este caracterul nobil.” [Muslim, 2553]

Acest lucru este exprimat și prin afirmația Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Credința (imān) are șaiszeci

de ramuri diferite. Cea mai înaltă dintre toate este mărturisirea de credință: Lā ilāha illa Allah [Nu există nicio divinitate demnă de adorare în afară de Allah], iar cea mai joasă dintre ele este acțiunea de a îndepărta un lucru vătămător de pe un drum public. Modestia este o ramură a credinței.” [Muslim, 35]

3 **Noblețea caracterului pătrunde în toate actele de adorare, fără excepție**

De fiecare dată când Allah Preaînaltul le poruncește credincioșilor să efectueze un act de adorare, El atrage atenția asupra semnificației lui morale sau a efectului său pozitiv asupra individului și a societății. Exemplele în acest sens sunt numeroase, printre care se numără și următoarele:

Rugăciunea: „[...] Rugăciunea [as-salāh] împiedică de la ceea ce este rușinos și de la ceea ce este oprit [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 29:45]

Caritatea anuală obligatorie (az-zakāh): „Ia din bunurile lor milostenie, prin care să-i curățești și să-i binecuvântezi [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 9:103] Pe lângă bunătatea arătată și confortul oferit celor în nevoie, zakāt-ul șlefuieste caracterul și îl purifică de rele pe cel care îl plătește.

Postul: „O, voi cei care credeți, v-a fost statornicit vouă postul [as-siyam], așa cum le-a fost prescris și celor dinaintea voastră - Poate că veți fi cu frică!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:183] Acest verset face cât se poate de clar faptul că scopul postului nu este altul decât acela de a instaura conștiința de Allah Preaînaltul, prin supunerea față de Poruncile Sale și evitarea tuturor vorbelor și a faptelor care au fost interzise de către El. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Cel care nu renunță la vorbele și comportamentul înșelător, să știe că Allah nu are nevoie ca el să se lipsească de mâncare și băutură.” [At-Tirmidhi, 707] Așadar, dacă postul nu produce nicio schimbare a caracterului omului și a felului în care el îi tratează pe ceilalți, aceasta înseamnă că adevăratul scop al lui nu a fost atins.

4 **Recompensele imense pe care Allah Preaînaltul le-a pregătit pentru cei care au un caracter bun. Dovezile textuale din Nobilul Coran și Sunnah în acest sens sunt numeroase, incluzând următoarele:**

Un caracter bun va fi cea mai grea faptă bună ce va fi așezată pe talerul balanței faptelor cuiva în Ziua Judecării:

■ Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Nicio faptă care va fi pusă pe cântarul faptelor [în Ziua Judecării] nu va fi mai grea decât un bun caracter. Într-adevăr, o persoană cu caracter bun va atinge rangul celui care postește și se roagă.” [At-Tirmidhi, 2003]

■ Este aceeași faptă care îi va conduce pe cei mai mulți oameni să intre în Paradis:

Atunci când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost întrebat cu privire la fapta care îi conduce pe cei mai mulți oameni către Paradis, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: „Pietatea și un bun caracter.” [At-Tirmidhi, 2004; Ibn Majah, 4246]

■ Dintre toți oamenii, cei care au un caracter bun vor fi cel mai aproape de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în Ziua Judecării:

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Cei mai dragi mie dintre voi și cei mai apropiați de mine în Ziua Judecării sunt cei care au cel mai bun caracter.” [At-Tirmidhi, 2018]

■ Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a garantat o casă în cea mai înaltă treaptă a Paradisului pentru cei care au un caracter bun:

„Garantez o casă la periferia Paradisului celor care renunță la ceartă, chiar dacă au dreptate; și garantez o casă în mijlocul Paradisului celor care renunță la minciună chiar și atunci când glumesc; și garantez o casă în cea mai înaltă treaptă a Paradisului celor care au un caracter bun și manieră.” [Abu Dawud, 4800]

Caracteristici distinctive ale caracterului nobil în islam

Caracterul nobil în islam este caracterizat de atribute speciale, care îl deosebesc de toate celelalte religii, printre care se află și următoarele:

1. Caracterul nobil nu se limitează la un anumit tip de oameni

Allah Preaînaltul i-a creat pe oameni cu diferite înfățișări, culori și limbi. Aceștia sunt cu toții egali înaintea Lui și nimeni nu are un avantaj față de celălalt, decât prin evlavie și un comportament nobil, după cum afirmă Coranul: „O, voi oameni! Noi v-am creat pe voi dintr-un bărbat și o femeie și v-am făcut pe voi popoare și triburi, pentru ca să vă cunoașteți. Cel mai cinstit dintre voi la Allah este cel mai evlavios dintre voi [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 49:13]

Într-adevăr, caracterul nobil caracterizează relația musulmanilor cu toți membrii societății: nu există niciun fel de diferență între bogați și săraci, negri și albi, arabi și nearabi sau între un prinț și un cerșetor.

Tratamentul nemusulmanilor

Allah Preaînaltul ne poruncește să arătăm bunătate și amabilitate tuturor, fără excepție, pentru că dreptatea, bunătatea și îndurarea sunt însușirile unui bun caracter, pe care musulmanul îl arată prin cuvintele

și faptele sale, atât față de musulmani, cât și față de nemusulmani. Un musulman trebuie să întruchipeze un bun caracter, care să fie un mijloc de a îi chema pe ceilalți la această măreață religie a islamului.

Coranul spune: „Allah nu vă interzice să vă purtați drept și cu bunătate cu aceia [necredincioșii] care nici nu au luptat împotriva voastră, din pricina religiei, și nici nu v-au alungat din casele voastre. Cu adevărat, Allah îi iubește pe cei drepti [cei care se poartă cu dreptate].” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 60:8]

Allah Preaînaltul ne interzice doar întovărășirea cu acei nemusulmani care se luptă cu noi din pricina religiei noastre. De asemenea, El ne interzice să admirăm modul lor de viață, care promovează practicile politeismului și ale necredinței. Coranul spune: „Allah vă interzice doar să îi luați ca 'aulia' [prieteni, protectori, și să vă apropiați de ei cu dragoste, pentru a îi ajuta împotriva musulmanilor] pe aceia care au luptat împotriva voastră din pricina religiei și v-au alungat din casele voastre și au ajutat la alungarea voastră. Și oricine îi ia pe aceștia ca 'aulia' [ajutoare împotriva musulmanilor], aceștia sunt zalimun [nedrepti, răufăcători și neascultători față de Allah].” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 60:9]

>Musulmanul trebuie să mențină întotdeauna standarde morale înalte în relația cu oamenii, indiferent de religia sau rasa lor.

2. Caracterul nobil nu se limitează numai la ființele umane

Bunul tratament aplicat animalelor

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a menționat odată că o femeie a fost condamnată la pedeapsa din Focul Iadului din cauza unei pisici pe care a închis-o și a lăsat-o să moară de foame. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai menționat povestea unui om pe care Allah Preaînaltul l-a iertat după ce i-a dat unui câine însetat să bea apă: „O femeie a intrat în Focul Iadului din cauza unei pisici pe care a legat-o; nici nu i-a oferit mâncare și nici nu a lăsat-o liberă ca să mănânce din lighioanele Pământului.” [Al-Bukhari, 3318; Muslim, 2619]

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai spus: „În timp ce un om mergea de-a lungul unui drum, el a devenit foarte însetat și a găsit un puț. S-a coborât în puț, a băut și a ieșit. Apoi a văzut un câine gâfâind și mâncând noroi din cauza setei excesive. Omul a spus: «Acest câine este [ca și mine] epuizat din cauza setei.» El s-a coborât în puț din nou, și-a umplut una dintre încălțări cu apă și i-a dat câinelui să bea din aceasta. Allah a apreciat fapta lui bună și l-a iertat. Oamenii au întrebat: «O, Mesager al lui Allah! Există o recompensă pentru noi chiar și pentru ajutorarea acestor animale?» El [Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!] a răspuns: «Da! Există o răsplată pentru ajutorarea oricărei vietăți.»” [Al-Bukhari, 6009; Muslim, 2244]

Protecția mediului înconjurător

Islamul ne învață să facem lumea un loc mai bun prin utilizarea resurselor naturale ale planetei pentru construirea unei civilizații și să ne angajăm în dezvoltare și producție, pentru atingerea bunăstării generale a omenirii și, în același timp, să încercăm să conservăm aceste resurse și să-i oprim pe alții de la a face abuz de ele sau de la irosirea lor, indiferent dacă aceasta este cauzată de oameni, animale sau plante. Corupția, în toate formele ei, precum și toate mijloacele ce ar putea-o cauza sunt descurajate în islam și detestate de către Creator Însuși. Allah Preaînaltul ne spune în Nobilul Coran: „[...] Allah însă nu iubește stricăciunea!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 2:205]

De fapt, islamul este atât de preocupat de această problemă încât merge până la a-i sfătui pe adeptii săi să îndeplinească fapte bune și să se ocupe de lucruri precum cultivarea terenurilor, chiar și în vremuri de mare agitație și în situații critice, precum Ziua Judecății, după cum a spus Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Dacă Ziua Judecății a sosit [și tu recunoști acest eveniment] în timp ce ții în mâinile tale un răsad de palmier, să îl plantezi dacă poți.” [Al-Bukhari, 479]

> Islamul le cere adeptilor săi să protejeze mediul înconjurător.

3. Caracterul nobil în toate aspectele vieții

Familia

Islamul subliniază importanța caracterului nobil față de toți membrii familiei, după cum a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Cei mai buni dintre voi sunt aceia care își tratează soțiile cel mai bine, iar eu sunt cel mai bun dintre voi în acest sens.” [At-Tirmidhi, 3895]

- În ciuda faptului că a fost cel mai bun om al tuturor timpurilor, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) lua parte la treburile casnice alături de soțiile sale și le ajuta în gospodărie. ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!), una dintre soțiile sale, spunea că el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Obișnuia să-și ajute soțiile la treburile casnice.” [Al-Bukhari, 5363]
- De asemenea, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia să glumească cu membrii familiei sale. ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea) a spus: „L-am însoțit pe Profet [Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!] într-o anumită călătorie, pe când eram tânără și slabă. Profetul [Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!] le-a cerut oamenilor să meargă mai departe, și ei au pornit înainte. Apoi s-a întors spre mine și a spus: «Hai să ne luăm la întrecere!» Ne-am întrecut și eu am câștigat cursa. După aceea, el [Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!] nu a mai pomenit nimic despre acest incident. Însă, atunci când, mai târziu, am luat în greutate și am uitat totul despre acest eveniment, l-am însoțit din nou într-o altă călătorie. El le-a cerut oamenilor să meargă înainte și ei au făcut-o. Apoi mi-a cerut să ne luăm la întrecere. Ne-am întrecut, iar el a câștigat. Profetul [Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!] a râs și a spus: «Aceasta pentru aceea [înfrângerea din trecut].»” [Ahmad, 26277]

Comerțul

Pentru că dragostea oamenilor pentru avere îi poate absorbi și îi poate determina să se implice în activități interzise, islamul subliniază importanța caracterului nobil, care servește pentru a pune capăt acestor practici. Următoarele exemple sunt câteva dintre aspectele pe care islamul le accentuează în acest sens:

- Îi avertizează pe comercianții care se ocupă cu fraude despre pedepsele severe din Ziua Judecării, după cum spune Coranul: „Vai de al-mutaffifin [acei vânzători care le oferă cumpărătorilor mai puțin decât trebuie ca greutate, cântărind cu cântare modificate sau altele asemenea, astfel încât îi înșală pe cumpărători], ~ Aceia care, atunci când trebuie să primească măsură [cumpără] de la alți oameni, cer măsură întregă, ~ Însă atunci când ei [vând și] trebuie să ofere cu măsură sau cântărire [altora] oamenilor, dau mai puțin decât trebuie!» [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 83:1-3]
- Îndeamnă comercianții să arate bunătate și clemență, după cum a spus și Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Fie ca Allah să aibă milă de omul care dă dovadă de bunătate atunci când cumpără, când vinde și când își cere drepturile.” [Al-Bukhari, 2076]

Industria

Islamul le recomandă muncitorilor să respecte o serie de principii și standarde etice, printre care figurează și următoarele:

- Să dea dovadă de cât mai multă competență posibilă la locurile lor de muncă. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Allah iubește să vadă că, atunci când faceți un lucru, îl faceți bine.” [Musnad Abu Ya’lā, 4386; Al-Baihaqi, Shu’ab Al-’Imān, 5313]
- Să-și onoreze obligațiile, după cum a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Semnele ipocritului sunt trei: atunci când vorbește, minte; atunci când promite, nu își ține promisiunea și, atunci când îi este încredințat ceva, el trădează încrederea.” [Al-Bukhari, 33]

Etica războiului în islam

1. Islamul poruncește dreptatea chiar și față de dușmani și avertizează asupra nedreptății lor în orice fel

Coranul spune: „[...] Să nu vă împingă ura împotriva unui neam să nu fiți drepți! Fiți drepți, căci aceasta este mai aproape de evlavie! [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 5:8] Aceasta înseamnă a nu lăsa ca ura pentru dușmani să întrecă limitele și să te împiedice de la a fi drept, atât în vorbe, cât și în fapte.

2. Interzice cu strictețe perfidia și trădarea în relația cu inamicul

Islamul interzice cu strictețe perfidia și trădarea chiar și împotriva dușmanilor, după cum spune Coranul: „[...] Allah nu-i iubește pe cei haini.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 8:58]

3. Interzice cu strictețe mutilarea cadavrelor dușmanilor

Declară mutilarea cadavrelor strict interzisă, după cum a poruncit Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Nu mutilați oameni!” [Muslim, 1731]

4. Interzice uciderea necombatanților, distrugerea mediului și provocarea de stricăciuni pe Pământ

La trimiterea unei expediții militare către frontierele de nord ale teritoriului roman, Abu Bakr As-Siddīq (Allah să fie mulțumit de el!), primul calif drept călăuzit și cel mai bun dintre toți companiile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), s-a adresat liderului acesteia, Usāmah ibn Zaid (Allah să fie mulțumit de el!), zicând: „Nu lăsa armata să ucidă copii, bătrâni sau femei! Nu smulge sau arde palmieri și nu tăia pomii roditori! Nu sacrifică oi, vaci sau cămile, cu excepția a ceea ce este necesar pentru hrană! Veți da peste niște oameni care s-au retras în schituri; lăsați-i să împlinească scopul pentru care au făcut acest lucru!” [Tārikh ibn ‘Asākir, vol. 2, p. 50; At-Tabari, vol. 3]

4. Caracterul nobil în toate circumstanțele

În islam, nu există excepții atunci când vine vorba despre o conduită morală bună. Musulmanul este obligat să se supună cerințelor Legii islamice și să adopte un caracter nobil, chiar și pe timp de război și în vremuri dificile, pentru că ideea că «scopul scuză mijloacele» nu există în islam. Cu alte cuvinte, metodele greșite sau nedrepte nu sunt deloc acceptate, chiar dacă rezultatul acțiunii este unul bun sau pozitiv.

Acesta este motivul pentru care islamul a stabilit norme și criterii care reglementează comportamentul musulmanilor, chiar și pe timp de război, astfel încât ei să nu cedeze acceselor de furie, conduse de intoleranța care hrănește mânia, ura, răutatea și tendințele egoiste.

Frânturi din viața Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și standardele morale înalte

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost simbolul caracterului bun și al integrității personale. Când ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!), una dintre soțiile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a fost întrebată cu privire la caracterul lui, ea (Allah să fie mulțumit de ea!) a răspuns: „Caracterul său a fost Coranul.” [Ahmad, 24601; Muslim, 746] Aceasta înseamnă că el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a transpus învățăturile nobile ale Coranului în realitate.

> Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era esența unei conduite morale bune.

Smerenia

- Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost atât de smerit încât nu-i plăcea ca oamenii să se ridice în picioare la sosirea sa și chiar le-a interzis să facă acest lucru. Deși nimeni nu le era mai drag nobililor săi companioni (Allah sa fie mulțumit de ei!) decât Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), aceștia nu se ridicau în picioare atunci când îl vedeau venind, pentru că știau că nu-i plăcea aceasta. [Ahmad, 12345; Al-Bazzār, 6637]
- Înainte ca ‘Adiyy ibn Hātim, un arab notabil (Allah să fie mulțumit de el!), să îmbrățișeze islamul, acesta a venit la Medina pentru a afla despre noua credință. „În timp ce mergeam către casa Profetului [Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!] - și-a amintit mai târziu - Profetul [Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!] s-a întâlnit cu o femeie în vârstă cu câțiva copii, care l-au rugat să se oprească, iar el [Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!] s-a oprit pentru un timp lung până când aceasta și-a spus nevoile. Mi-am spus: «Acesta cu siguranță

nu este un rege, nu se comportă precum Kisra sau Cezar.»” [Ahmad, 19381]

Smerenia se află în caracterul tuturor Profetilor (Pacea fie asupra lor!).

- Acțiunile și mișcările sale în prezența companiilor săi (Allah să fie mulțumit de ei!) erau caracterizate de o simplitate naturală și de o smerenia totală, până într-acolo încât un străin nu era în măsură să îl deosebească printre ei. Odată, un bărbat a venit și a întrebat: „Care dintre voi este Mohammed?” [Al-Bukhari, 63]
- Anas ibn Mālik (Allah să fie mulțumit de el !) a spus: „Una dintre sclavele din Medina putea să îl ia de mână pe Mesagerul lui Allah [Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!] și să-l ducă oriunde dorea.” [Al-Bukhari, 6072] Expresia „să îl ia de mână pe Mesagerul lui Allah [Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!]” este un indiciu al bunătății sale extreme și al răspunsului său prompt pentru tineri și pentru cei slabi. Această relatare arată smerenia și modestia totală a Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie

asupra sa!), prin faptul că se menționează că el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era întotdeauna gata să răspundă nevoilor unora dintre cei mai vulnerabili membri ai societății, precum femeile și sclavele.

- Odată, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a declarat: „Cel în inima cărui există mândrie, fie și numai cât greutatea unui atom, nu va intra în Paradis.” [Muslim, 91]

Mila

- Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Preamilostivul arată Milă celor care sunt milostivi. Așadar, arătați milă celor de pe Pământ, pentru ca să primiți milă din partea Celui aflat deasupra Cerurilor.” [At-Tirmidhi, 1924; Abu Dawud, 4941]

Mila lui a cuprins nenumărate aspecte, printre care și următoarele:

■ Mila față de copii

- Un beduin a venit odată la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și a spus: „Tu îți săruți copiii? Noi nu-i sărutăm.» Atunci, Profetul [Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!] a spus: «Oare aș putea să pun eu milă în inima ta, după ce Allah a înlăturat-o?» [Al-Bukhari, 5652; Muslim, 2317]

Cu o altă ocazie, un om l-a văzut pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) sărutându-l pe nepotul său, Al-Hasan ibn ‘Ali (Allah să fie mulțumit de el!) și i-a zis: „Eu am zece copii, dar niciodată nu l-am sărutat pe vreunul dintre ei.» Profetul [Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!] a răspuns, uitându-se dezaprobator la el: «Cel care nu arată milă față de alții nu va fi tratat cu milă.» [Muslim, 2318]

- Odată, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a efectuat rugăciunea ținând-o în brațe pe nepoata sa, Zeinab, iar când stătea drept în rugăciune, ea era în brațele sale, iar când se prosterna, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) o așeza ușor jos. [Al-Bukhari, 494; Muslim, 543]
- Dacă auzea un copil plângând în timp ce mama se ruga în spatele lui, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) scurta rugăciunea, astfel încât mama să se poată îngriji de nevoile copilului. Abu Qatādah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Când încep rugăciunea, mereu am de gând să o lungesc; cu toate acestea, dacă aud un copil plângând, o scurtez, pentru că nu vreau să-i cauzez mamei sale vreo suferință.” [Al-Bukhari, 675; Muslim, 470]

■ Mila față de femei

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a cerut companionilor săi (Allah să fie mulțumit de ei!) să aibă grijă de fete și să se poarte cu bunătate față de acestea. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia să spună: „Cel care este responsabil de aceste fete și le tratează cu blândețe, [să știe că] ele vor fi pentru el un scut împotriva Focului [Iadului].” [Al-Bukhari, 5995; Muslim, 2629]

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) chiar a subliniat că femeile trebuie să își primească drepturile și să fie bine îngrijite și le-a poruncit musulmanilor să facă din aceasta o preocupare și să se îndemne unul pe celălalt la îndeplinirea acestui lucru: „Purtați-vă bine cu femeile!” [Al-Bukhari, 5186]

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost un exemplu strălucit de bunătate față de membrii familiei sale. Odată, s-a așezat lângă cămila sa pentru ca Safiyyah (Allah să fie mulțumit de ea!), una dintre soțiile sale, să pună piciorul pe genunchiul său și să poată încăleca. [Al-Bukhari, 2120]

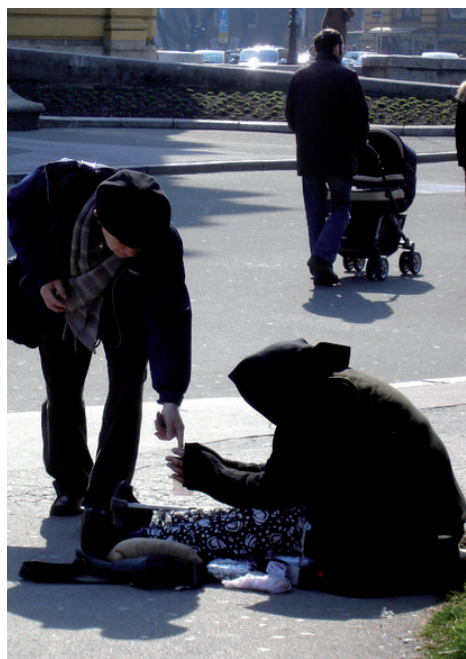
Ori de câte ori fiica sa, Fatimah (Allah să fie mulțumit de ea!), venea să-l viziteze, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) se ridica să o întâmpine, o lua de mână, o săruta și îi oferea locul unde stătuse el. [Abu Dawud, 5217]

■ Mila față de membrii slabi ai societății

- Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a poruncit oamenilor să îi ajute financiar pe orfani și să aibă grijă de ei: „Eu și cel care are în grija sa un orfan vom fi astfel în Paradis.”, a spus odată alăturând degetul arătător și pe cel mijlociu pentru a exemplifica aceasta. [Al-Bukhari, 5304]

- El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a considerat pe cel care arată sprijin unei văduve sau unei persoane sărace asemenea războinicului ce luptă pentru cauza lui Allah, sau asemenea celui care postește în fiecare zi și împlinește rugăciuni neobosit toată noaptea. [Al-Bukhari, 5353; Muslim, 2982]

- El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) considera că a arăta bunătate membrilor slabi ai societății și a le oferi drepturile este un motiv puternic pentru a obține victoria lui Allah Preaînaltul asupra inamicului, precum și pentru obținerea

> Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a asemănat persoana care are grijă de o văduvă sau de o persoană nevoiașă cu războinicul care luptă pentru cauza lui Allah, aceasta fiind o faptă extrem de meritorie în fața lui Allah.

mai multor mijloace de subzistență: „Căutați ajutor prin intermediul celor slabi dintre voi, pentru că vi se oferă provizii și ajutor numai datorită celor slabi dintre voi.” [Abu Dawud, 2594]

■ Mila față de animale

- El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a îndemnat pe oameni să le arate bunătate animalelor și i-a avertizat împotriva vătămării lor, precum și împotriva practicii de a le pune să care o încărcătură prea grea pentru puterile lor. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Allah v-a prescris ihsân în toate lucrurile. Așadar, dacă ucideți, ucideți în cel mai bun mod cu putință, și dacă sacrificați un animal, sacrificați-l în cel mai bun mod cu putință. Fiecare dintre voi să își ascute lama pentru a scuti animalul sacrificat de suferință.” [Muslim, 1955]

> Odată, văzând o pasăre mamă care lovea din aripi în disperare după ce unii dintre companiile săi (Allah să fie mulțumit de ei!) îi luaseră acesteia câțiva pui, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus dezaprobator: „Cine a tulburat această pasăre luându-i puii? Dați-i imediat puii înapoi!” [Abu Dawud, 2675]

- Odată, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a observat un mușuroi de furnici care fusese ars: „El [Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!] a întrebat: «Cine a dat foc acestui mușuroi?» Unul dintre companiile lui a răspuns: «Noi.» - El [Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!] i-a spus dezaprobator: «Nimeni nu trebuie pedepsescă cu foc, în afară de Domnul focului!»” [Abu Dawud, 2675]

> Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a tratat cu dreptate pe toată lumea, prieteni și dușmani deopotrivă.

Dreptatea

- Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a promovat dreptatea în toate circumstanțele și a judecat după Legea lui Allah Preaînaltul, chiar dacă aceasta a fost împotriva unuia dintre cei mai apropiați membri ai familiei sale, în conformitate cu Porunca lui Allah: „O, voi cei care credeți! Fiți făptuitori neclintiți ai dreptății, martori înaintea lui Allah, chiar împotriva voastră, împotriva părinților și a rudelor voastre [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 4:135]
- Când unii dintre companiile săi (Allah să fie mulțumit de ei!) au venit la el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pentru a mijloci în numele unei femei de vițâ nobilă care comisese un furt, astfel încât

ea să fie scutită de pedeapsă, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „[Jur] Pe Cel în Mâna căruia se află sufletul lui Mohammed [adică jur pe Allah], chiar dacă Fatimah, fiica lui Mohammed ar comite un furt, i-aș tăia mâna.” [Al-Bukhari, 4304; Muslim, 1688]

- Când a proclamat toate formele de camătă (ribā) interzise, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a stabilit ca prima camătă anulată în întregime să fie tocmai cea a lui Al-‘Abbās ibn ‘Abd Al-Muttalib, propriul său unchi: „Persoana a cărei camătă o revendic este cea de la Al-‘Abbās ibn ‘Abd Al-Muttalib; iar aceasta va fi anulată complet.” [Muslim, 1218]
- În viziunea sa, o societate civilizată și cultivată este una în care cei slabi își pot cere drepturile fără teamă și fără ezitare: „Vai de națiunea ai cărei indivizi nu le dau celor slabi drepturile lor în întregime!” [Ibn Majah, 2426]

Bunăvoința și generozitatea

- Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost cel mai generos dintre toți oamenii, iar aceasta culmina în luna Ramadan, când Jibril (îngerul Gavriil - Pacea fie asupra sa!) venea la el. Jibril (Pacea fie asupra sa!) obișnuia să-l întâlnească în fiecare noapte din luna Ramadan, până la sfârșitul lunii, și să îl învețe Coranul. Când Jibril (Gavriil - Pacea fie asupra sa!) îl întâlnea, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era mai generos în a face bine decât adierea de vânt (care aduce ploi și prosperitate). [Al-Bukhari, 1803; Muslim, 2308]
- El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a refuzat cererea cuiva vreodată: „Odată, un om a venit la el [Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!] și i-a cerut ceva. Profetul [Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!] i-a dat o turmă atât de numeroasă de oi încât umplea spațiul dintre doi munți. Omul a fost atât de fericit, încât s-a întors la poporul său și i-a chemat pe oameni la islam, spunând: «Îmbrățișați islamul, pentru că Mohammed este atât de generos încât dă milostenie fără a se teme de sărăcie!»” [Muslim, 2312]
- Odată, a primit optzeci de mii de dirhami, iar el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a pus pe toți pe o rogojină și i-a oferit drept milostenie, nerefuzând pe niciunul dintre cei care veneau să îi ceară, până când toți banii au fost împărțiți. [Mustadrak Al-Hākīm, 5423]
- Cu o altă ocazie, un om s-a apropiat de el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și i-a cerut ceva, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus: „«Eu nu dețin nimic în acest moment, dar cumpără ceva în numele meu, și îl voi plăti, cu siguranță, când voi face rost de bani.» ‘Omar [Allah sa fie mulțumit de el!] s-a întors spre el și i-a zis: «Allah nu a făcut obligatoriu să faci ceva peste puterea ta.» Acest comentariu l-a deranjat mult pe Profet [Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!]. Omul i-a spus apoi: «Cheltuie în acte de caritate fără a te teme de sărăcie, pentru că Domnul Tronului cel Măreț nu îți va scădea prin aceasta averea.» Profetul [Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!] a zâmbit atunci, iar fața îi strălucea de fericire.” [Al-ahadith Al-Mukhtārah, 88]

- Când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a întors din Bătălia de la Hunain, câțiva noi convertiți din triburile beduine, care erau nerăbdători în a-și obține partea din prada de război, l-au urmat. L-au condus către un copac, unde unul dintre beduinii cei neciopliți i-a smuls mantaua de pe umeri, gândindu-se că era parte a prăzii de război. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus: „Dă-mi înapoi mantaua, căci, dacă aș fi avut tot atâtea cămile câți copaci [sunt aici], le-aș fi împărțit între voi toți. Știi foarte bine că nu sunt nici zgârcit, nici incorect și nici laș.»” [Al-Bukhari, 2821]

Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra Profetului Mohammed, cel care, cu adevărat, este esența excelenței caracterului moral în toate aspectele vieții.

> Imagini din interiorul Moscheii Profetului din Medina

Noua ta viață

12

Momentul în care o persoană îmbrățișează islamul este, fără îndoială, cel mai important moment din viața sa, pentru că acesta reprezintă nașterea sa reală, ea ajungând să înțeleagă adevăratul motiv al existenței sale și modul de a-și trăi viața conform îndemnurilor acestei mărețe religii - islamul.

Cuprins

Cum să te convertești la islam

Căința sinceră

Recunoștința față de Allah pentru călăuzirea Sa

Chemarea celorlalți la islam

- Virtuțile acțiunii de a-i chema pe ceilalți la islam
- Condițiile unei modalități corecte de a-i chema pe ceilalți la islam
- Invitarea membrilor familiei și a rudelor la islam

Apartenența religioasă a copiilor

Schimbarea numelui pentru cel care a îmbrățișat islamul

Sunan Al-Fitrah (Practici dictate de firea naturală)

> *Cum să te convertești la islam*

Pentru a intra în islam, tot ceea ce este nevoie să faceți este să pronunțați mărturisirea de credință (shahādah) cu o convingere sinceră, fiind pe deplin conștienți de sensul său. Shahādah este primul și cel mai important dintre cei cinci stâlpi ai islamului și este format din două părți, și anume:

- 1 *Ash-hadu an lā ilāha illa Allah*: aceasta înseamnă: mărturisesc că nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah; doar pe El singur Îl ador, fără a-I asocia alți parteneri în adorare.
- 2 *Wa ash-hadu anna Mohammedan Rasūlu-Llah*: aceasta înseamnă: și mărturisesc că Mohammed este Mesagerul lui Allah, pe care El l-a trimis întregii omeniri. Voi asculta poruncile sale și voi evita orice a interzis și Îl voi adora pe Allah Preaînaltul în conformitate cu Legea Sa și cu învățăturile Trimisului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). (vezi paginile 46 - 41)

Baia rituală totală (ghusl)

Momentul în care o persoană îmbrățișează islamul este, fără îndoială, cel mai important moment din viața sa, pentru că aceasta reprezintă nașterea sa reală, ea ajungând să înțeleagă adevăratul motiv al existenței sale. Acum, după ce ea a intrat în islam, îi este recomandat să facă o baie rituală totală (ghusl), spălându-și întregul trup cu apă. În același mod în care și-a purificat sufletul de chestiuni precum a-I atribui parteneri lui Allah în adorare (shirk) și comiterea de păcate, i se recomandă să-și curețe și trupul printr-o îmbăiere totală.

Când unul dintre arabii notabili a îmbrățișat islamul, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a îndrumat să facă o baie. [Al-Baihaqi - As-Sunan As-Sughrā, 837]

> Căința sinceră

Căința (tawbah) înseamnă „întoarcerea la Allah cu sinceritate”, iar o persoană se căiește prin renunțarea la păcate și necredință și întoarcerea la Allah Preaînaltul.

Musulmanul trebuie să se căiască și să caute iertarea lui Allah în toate etapele vieții sale; deoarece a greși este omenește, iar musulmanul are obligația de a se căi și de a-I cere iertare lui Allah de fiecare dată când comite un păcat.

Care sunt condițiile unei căințe sincere?

Pentru ca tawbah (căința) pentru toate păcatele, inclusiv necredință și shirk (politeism) să fie validă și acceptată de către Allah, trebuie îndeplinite o serie de condiții, printre care și următoarele:

1 A renunța la păcat imediat

Căința sinceră pentru un păcat, menținând dorința deliberată de a continua să îl comită, nu este valabilă și nu este posibil a se împlini. Cu toate acestea, dacă o persoană comite din nou păcatul, după ce, în prealabil, s-a căit cu sinceritate pentru el, căința sa anterioară va fi în continuare validă, dar va avea nevoie să o reînnoiască.

2 A simți tristețe profundă și regret pentru comiterea păcatului respectiv

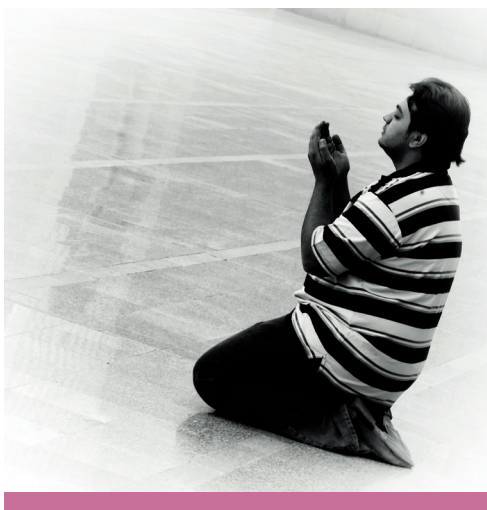
Adevărata căință nu se poate produce decât simțind remușcări profunde pentru comiterea păcatului respectiv. O persoană care vorbește despre păcatele sale din trecut și se laudă cu săvârșirea lor nu poate fi considerată că s-ar fi căit, după cum a afirmat Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Remușcarea este căință.” [Ibn Majah, 4252]

3 Hotărârea sinceră de a nu cădea din nou în acel păcat

Căința nu este sinceră dacă o persoană intenționează să repete păcatul.

Pași de urmat în vederea dobândirii hotărârii ferme

- Promisiunea făcută în sine sa de a nu repeta păcatul indiferent de împrejurările și dificultățile întâlnite, nici măcar pentru o clipă, pentru că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Cel care are următoarele trei calități va savura dulceața credinței.” Și printre aceste trei caracteristici, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a menționat: „Să urască să se întoarcă la necredință (kufr) după ce Allah l-a salvat de la ea, la fel de mult cum ar urî să fie aruncat în Focul Iadului.” [Al-Bukhari, 21; Muslim, 43]

- Păstrarea distanței față de oamenii și de locurile care îi vor pricinui scăderea credinței și-l vor tenta să comită păcate.
- A-I cere în mod repetat lui Allah Preaînaltul, în orice limbă sau sub orice formulare, să-l țină pe calea cea dreaptă și să adere ferm la islam până la moarte. Exemple din Nobilul Coran și din Sunnah Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) includ următoarele rugă:
 - *Domnul nostru! Nu duce în rătăcire inimile noastre, după ce Tu ne-ai călăuzit! [...] [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 3:8]*
 - *„«Ya muqallibu-l-qulub, thabbīt qalbi ‘alā dinik» [O, Tu Cel care schimbi (situația) inimilor, fă inima mea fermă în religia Ta!]" [At-Timidhi, 2140]*

Ce se întâmplă după căință?

Dacă o persoană se întoarce la Allah căindu-se, El îi va ierta cu siguranță păcatele, indiferent cât de grave ar fi acestea, pentru că Mila Lui „cuprinde toate lucrurile”. [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 7:156] Coranul spune: „Spune [o, Mohammed]: «O, voi robii Mei, care ați întrecut măsura în defavoarea voastră, nu deznădăjduiți în privința îndurării lui Allah!» Allah iartă toate păcatele. El este Al-Ghafūr [Atoateiertătorul față de cei care se căiesc], Ar-Rahīm [Prea Îndurătorul].” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 39:53]

După ce o persoană se căiește cu sinceritate în fața lui Allah, El o va ierta cu siguranță și-i va șterge păcatele. În plus, Allah Cel Atotputernic o va răsplăti înmulțit și îi va schimba faptele rele cu fapte bune, după cum spune Coranul: „Afară de acela care se căiește, crede și săvârșește fapte bune; acestora

le va schimba Allah faptele rele cu fapte bune, căci Allah este Ghafūr [Atoateiertător față de cei care se căiesc], Rahīm [Prea Îndurător].”

[Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 25:70]

Pentru că această răsplată este, cu adevărat, atât de mare, o persoană rațională ar trebui să facă din căință o stare de fapt constantă și să depună toate eforturile pentru a nu cădea în capcana Satanei, care îi poate afecta în mod negativ credința.

Dulceața credinței

Cei care vor gusta cu adevărat dulceața credinței, liniștea profundă și bucuria apropierii de Allah Preaînaltul sunt cei care îi iubesc pe Allah și pe Trimisul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) mai mult decât pe oricine sau orice altceva. Ei îi iubesc pe semenii lor în funcție de apropierea acestora față de Allah Preaînaltul și de devotamentul lor față de islam și urăsc să revină la necredință, la fel cum urăsc să fie pedepsiți în Focul Iadului. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa !) a spus: „Cel care combină aceste trei calități va simți cu siguranță dulceața credinței: (1) Allah și Trimisul Său îi sunt mai dragi decât orice altceva (2) iubirea lui pentru ceilalți este doar de dragul lui Allah și (3) urăște să se reîntoarcă la necredință la fel de mult precum urăște să fie aruncat în Focul Iadului.” [Al-Bukhari, 21; Muslim, 43]

> Musulmanul gustă dulceața credinței atunci când urăște reîntoarcerea la necredință la fel de mult cât urăște să fie aruncat în Focul Iadului.

> *Recunoștința față de Allah pentru călăuzirea Sa*

Cele mai bune lucruri pe care un musulman le poate face pentru a-și exprima recunoștința față de Allah pentru astfel de binecuvântări sunt următoarele:

1 **Perseverența pe calea islamului și răbdarea în fața greutăților vieții**

Se subînțelege că, dacă o persoană are o comoară neprețuită, el va face, fără îndoială, tot ceea ce îi stă în putință pentru a o proteja. Islamul este incontestabil cel mai frumos dar pentru omenire, întrucât el nu este doar o simplă sumă de ideologii abstracte și nici nu este doar o pasiune căreia să îi dăm curs atunci când avem chef, ci, mai degrabă, este o religie și un mod de viață care guvernează traiul musulmanilor în toate aspectele sale, fără excepție. Poruncindu-i Trimisului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să urmeze cu perseverență islamul și învățăturile Coranului, menținându-se pe Drumul cel Drept, Allah Preaînaltul îi spune în Nobilul Coran: „Tu ține-te cu putere de ceea ce ți-a fost revelat, căci tu ești pe un drum drept.”

[Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 43:43]

Musulmanul nu trebuie să se întristeze dacă întâmpină greutăți, pentru că testarea robilor Săi face parte din Planul înțelept al lui Allah Preaînaltul. El i-a testat chiar și pe Profeții și Mesagerii Săi (Pacea fie asupra lor!), care erau cu mult mai buni decât noi, iar Coranul ne spune cum au îndurat aceștia suferințe nespuse de la mâinile rudelor lor și ale dușmanilor deopotrivă, fără a se pierde cu firea, fără a le slăbi credința și fără a ezita în fața calamităților. Marile suferințe cu care se confruntă musulmanii ca urmare a devoțiunii lor în urmarea adevărului este una dintre modalitățile prin care Allah Preaînaltul testează credința robilor Săi. Așadar, trăiți conform principiilor voastre mărețe, faceți tot posibilul pentru a trece testul, aderați la adevăr în orice situație și rugați-L mereu pe Allah Preaînaltul să vă țină pe Drumul cel Drept, întocmai cum Profetul însuși (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a făcut-o. Repetați ruga: „«Ya muqallibu-l-qulub, thabbit qalbi ‘alā dinik» [O, Tu Cel care schimbi (situația) inimilor, fă inima mea fermă în religia Ta!]” [At-Tirmidhi, 2140]

Referitor la aceasta, Allah Preaînaltul spune: „Oare socotesc oamenii că vor fi lăsați [în pace], dacă vor spune: «Noi credem!», și că ei nu vor fi încercați? ~ Noi i-am încercat pe cei de dinaintea lor și Allah îi cunoaște pe cei care spun adevărul și îi cunoaște pe cei care mint [în privința credinței].” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 29:2-3]

2 **A face tot posibilul pentru a chema la islam, prin înțelepciune și pildă bună**

Implicarea în da‘wah (chemarea altora la islam) este, fără îndoială, unul dintre cele mai bune moduri de exprimare a recunoștinței față de Allah Preaînaltul, precum și unul dintre cele mai eficiente mijloace de a păstra un nivel constant în credință. Dacă o persoană își revine în urma unei boli care i-a pus viața în pericol și care i-a provocat o mare suferință și nefericire, după ce a descoperit remediul potrivit pentru boala ei, va împărtăși, cu siguranță, acest leac cu toți oamenii și, în special, în rândul rudelor sale și al celor mai apropiați prieteni. Acest aspect va fi explicat în cele ce urmează:

> Chemarea altora la islam (da'wah)

Virtuțile acțiunii de a-i chema pe ceilalți la islam

Implicarea în da'wah este, indiscutabil, una dintre cele mai bune fapte înaintea lui Allah Preaînaltul și este puternic recomandată, atât în Nobilul Coran, cât și în Sunnah Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Evidențele existente în acest sens includ următoarele:

1 Da'wah este drumul către succes atât în această viață, cât și în Viața de Apoi, după cum spune Coranul:

„Să se facă din voi o comunitate care să cheme la tot ceea ce este bun, să poruncească ceea ce este drept [ma'ruf] și să oprească de la ceea ce este nedrept [munkar]! Aceștia sunt cei care izbâdesc.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 3:104]

2 Nu există discurs mai plăcut decât al celor care se implică în da'wah. Apreciindu-i pe acești oameni, Coranul spune:

„Și cine spune vorbe mai frumoase decât acela care cheamă la Allah, săvârșește fapte bune și zice: «Eu sunt dintre musulmani»?” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 41:33] Este clar, prin urmare, că nu există vreun individ a cărui exprimare să fie mai bună decât cea a unei persoane care îi cheamă pe ceilalți la adevăr, pentru că ea este ghidul lor către Domnul și Creatorul lor, Cel care îi va scoate din întunericul rătăcirii la lumina credinței.

3 Implicarea în da'wah atestă supunerea cuiva față de Porunca lui Allah:

„Cheamă la calea Domnului tău cu înțelepciune și bună îndemnare și discută cu ei cum e mai frumos! [...]” [Traducerea Sensurilor

Nobilului Coran, 16:125] O persoană care se dedică unei astfel de sarcini nobile trebuie să-i invite pe alții la islam cu înțelepciune, asigurându-se că știe care sunt trăsăturile de caracter ale oamenilor pe care vrea să îi cheme la islam, pentru a alege cea mai bună metodă posibilă pentru îndeplinirea acestei sarcini. Ea trebuie să le aducă argumente în cel mai blând și nobil mod, aceasta fiind modalitatea cea mai adecvată pentru atragerea acestora.

4 Implicarea în da'wah este exact aceeași sarcină cu care s-au îndeletnicit toți Profetii lui Allah

(Pacea fie asupra lor!), fără nicio excepție și în fruntea acestora se află Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), pe care Allah Preaînaltul l-a trimis pentru întreaga omenire ca martor pentru oameni, binevestitor al credincioșilor cu privire la recompensa imensă din Viața de Apoi și prevenitor al necredincioșilor cu privire la pedeapsa grea care îi așteaptă, răspândind lumina sa întregii omeniri. Coranul spune: „O, Profetule! Noi te-am trimis ca martor, ca binevestitor, ca prevenitor ~ Și ca un chemător [al oamenilor] la Allah, cu Voia Lui, și ca o candelă luminoasă. ~ Vesteste dreptcredincioșilor că ei vor avea de la Allah mare îndurare!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 33:45-47]

5 Invitarea oamenilor la islam este o sursă nelimitată de fapte bune, pentru că, împreună cu fiecare persoană pe care o veți invita la islam, veți obține aceleași

recompense ca ea, pentru toate faptele bune pe care ea le va înfăptui, precum rugăciunea, actele de adorare și transmiterea învățăturilor. Cât de mare binecuvântare conferă Allah celor care se implică în da'wah! Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Cel care cheamă la călăuzire va avea o răsplată similară cu cea a celor care o urmează, fără ca răsplata vreunuia dintre ei să fie diminuată câtuși de puțin.” [Muslim, 2674]

6

Recompensa pe care Allah o are pregătită pentru cei care îi invită pe ceilalți la islam este mai bună decât toate bucuriile acestei lumi,

pentru că această recompensă este de la Allah Însuși, Cel mai Generos, Care îi va răsplăti din belșug pentru un astfel de demers nobil: „Iar de vă veți lepăda voi, eu nu v-am cerut răsplată, căci răsplata mea nu este decât la Allah și mie mi s-a poruncit să fiu dintre cei supuși voinței lui Allah [musulmani]!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 10:72]

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus în acest sens: „Dacă Allah călăuzește prin voi chiar și un singur om, acest lucru va fi mai bun pentru voi decât a avea cămile roșii.” [Al-Bukhari, 2942; Muslim, 2406] Cămilele erau considerate a fi averea cea mai valoroasă în Arabia antică și varietatea de culoare roșie era cea mai de preț dintre toate.

Cerințele unei modalități corecte de a îi chema pe ceilalți la islam

Allah Preaînaltul a descris modul corect al implicării în da'wah ca fiind definit de anumite trăsături distinctive, după cum urmează:

1 Înțelegerea și deținerea de cunoștințe

Cel care invită la islam (dā'iyah) trebuie să fie posesorul unor cunoștințe vaste despre adevărul la care îi invită pe oameni și să le prezinte în mod clar Prescripțiile Divine, pe baza unor dovezi limpezi: „Spune [o, Mohammed]: «Aceasta este calea mea! Eu chem la Allah, eu și cei care m-au urmat, bizuindu-ne pe dovadă limpede! [...]»” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 12:108]

El nu trebuie să știe neapărat o mulțime de lucruri înainte de a începe să-i cheme pe oameni la islam. Însă, ori de câte ori descoperă ceva nou, el trebuie să-i învețe și pe alții despre aceasta. De exemplu, dacă el învață despre interdicția de a-I asocia pe cineva sau ceva în adorare lui Allah Preaînaltul, el trebuie neapărat să transmită aceste informații

și celorlalți. De asemenea, în cazul în care el învață despre unele aspecte ale frumuseții islamului, el trebuie să le împărtășească și altora. Pe scurt, el trebuie să transmită tot ceea ce învață despre islam, chiar dacă ceea ce a învățat este doar un singur verset din Nobilul Coran, după cum a poruncit Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Transmiteți de la mine chiar și numai un verset.” [Al-Bukhari, 3461]

Astfel procedau și companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) - ei învățau principiile islamului în câteva zile și apoi se întorceau la oamenii lor pentru a îi chema la islam și a le trezi interesul, în special prin intermediul caracterului lor moral desăvârșit.

2 Înțelepciunea

Coranul spune: „Cheamă la calea Domnului tău cu înțelepciune și bună îndemnare și discută cu ei cum e mai frumos! [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 16:125] Înțelepciunea este abilitatea de a lua decizii raționale și de a oferi sfaturi bune în momentul potrivit și la locul potrivit, ca urmare a experienței și a cunoștințelor deținute.

Având în vedere diferențele dintre oameni în ceea ce privește caracterul lor și nivelul de înțelegere, cel care cheamă la islam trebuie să aleagă metoda adecvată de a se implica în da'wah și să aștepte oportunitatea de a-i convinge.

El trebuie să-i abordeze cu blândețe și compasiune și să poarte un dialog calm și echilibrat, care să nu instige la sentimente neplăcute și să nu stârnească ura. Acesta este motivul pentru care Allah Preaînaltul îi amintește Mesagerului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de Binefacerile pe care El i le-a dăruit, făcându-l blând cu oamenii: „Și datorită Îndurării lui Allah, tu, [Mohammed], ai

fost așa de blând cu ei! Iar de ai fi fost fără blândețe și aspru la inimă, ei ar fi fugit din preajma ta [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 3:159]

Invitarea la islam a membrilor familiei și a rudelor

O persoană care a fost călăuzită către islam trebuie să facă tot posibilul pentru a-i chema și pe membrii familiei și pe rudele sale la această religie, deoarece aceștia sunt cei mai apropiați și mai dragi oameni pentru el. El ar trebui să suporte, cu răbdare, orice neajuns se poate ivi în timp ce îi invită la islam. El trebuie să utilizeze toate mijloacele posibile pentru a le arăta adevărul. Coranul spune: „Și poruncește neamului tău rugăciunea [as-salāh] și fii statornic în ea! [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 20:132]

Unii dintre cei care cheamă la islam pot constata că oamenii cu care nu sunt înrudiți răspund mai repede invitației, în timp ce rudele mai apropiate refuză acest

lucru, ceea ce le provoacă o mare suferință și dezamăgire. Însă, cel care se va bucura de succes în chemarea la islam, nu renunță niciodată la speranță; el încearcă din răputeri să-i călăuzească spre adevăr, folosind metode și tehnici diverse și rugându-se lui Allah Preaînaltul să călăuzească inimile lor, chiar și în cele mai sumbre circumstanțe.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a procedat întocmai cu unchiul său, Abu Tālib, care îl apăra în fața tribului Quraiș, dar, cu toate acestea, el nu s-a convertit la islam. A depus tot efortul pentru a-l chema la islam și a continuat să facă acest lucru până în ultimele clipe ale vieții acestuia. Când Abu Tālib era pe patul de moarte, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a implorat: „O, unchiule, spune, Lā ilāha illa Allah (Nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah), o expresie prin care să te apăr în fața lui Allah.” [Al-Bukhari, 3884; Muslim, 24] Cu toate acestea, Abu Tālib a refuzat acest lucru și, astfel, a murit politeist. Acesta a fost prilejul cu care Allah a revelat următorul verset: „Tu, [o, Mohammed], nu călăuzești pe cine-ți place, ci Allah călăuzește pe cine voiește și El îi cunoaște mai bine pe cei ce se lasă călăuziți.” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 28:56] Cei care cheamă la islam trebuie să încerce tot ceea ce le stă în putință, însă inimile oamenilor se află în Mâna lui Allah Preaînaltul și doar El îi călăuzește pe Drumul cel Drept.

De îndată ce îmbrățișează islamul, noul musulman trebuie să construiască o relație puternică și sănătoasă cu rudele și cunoscuții săi, musulmani și nemusulmani deopotrivă. El trebuie să respecte, de asemenea, standardele morale în relațiile cu ei, pentru că islamul nu este o chemare la izolare și retragere din viața socială.

Într-adevăr, arătând bunătate oamenilor și respectând standardele morale în relația cu ei este cel mai bun mod de a le prezenta această măreață religie, cu care Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost trimis pentru a perfecționa caracterul nobil.

Respectarea standardelor morale înalte și a unui comportament bun trebuie să pornească chiar din interiorul căminului, împreună cu membrii familiei. (vezi pagina 222)

Religia copiilor

Conform învățăturilor islamice, toate ființele umane, fără excepție, se nasc musulmane, cu o înclinație înnăscută de a crede în Allah Preaînaltul (fitrah), însă ele pot urma o altă religie conform modului în care părinții îi învață și îi cresc, după cum a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Fiecare copil se naște cu înclinația naturală de a I se supune lui Allah [fitrah], [adică, de a fi musulman], însă, mai apoi, părinții lui îl fac evreu, creștin sau zoroastrian.” [Al-Bukhari: 1385; Muslim: 2658]

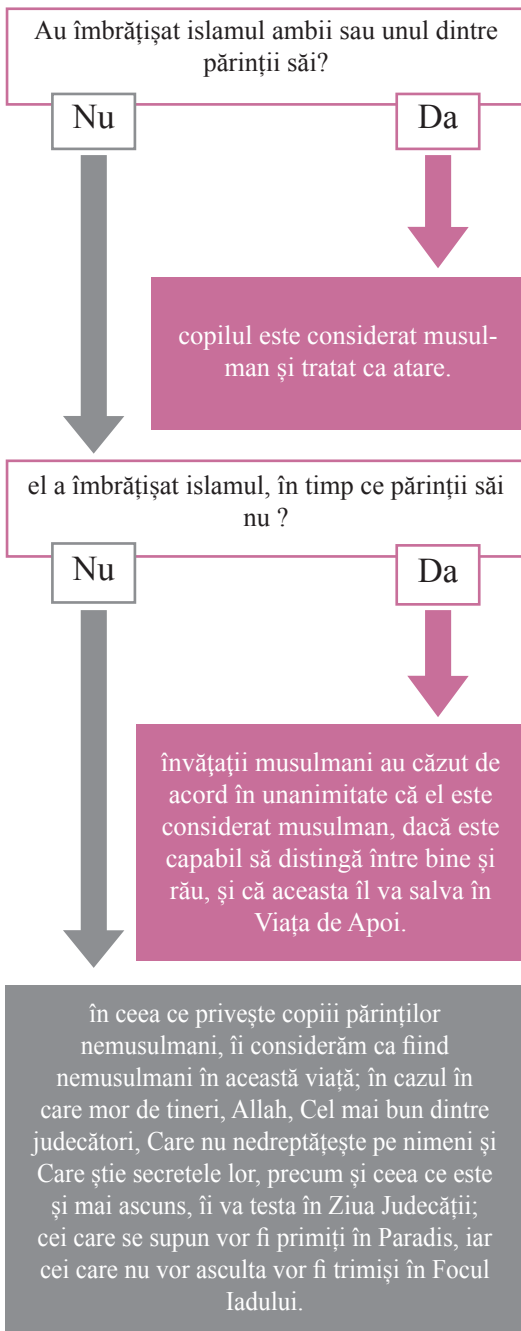
În ceea ce îi privește pe copiii părinților nemusulmani, îi considerăm nemusulmani în această viață; însă, în cazul în care mor de tineri, Allah Preaînaltul, Cel mai bun dintre judecători, Care nu nedreptățește pe nimeni și Care știe secretele lor, precum și ceea ce este și mai ascuns, îi va testa în Ziua Judecății; cei care se supun vor fi primiți în Paradis, pe când cei care nu se vor supune, vor fi trimiși în Focul Iadului.

Când Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost întrebat cu privire la soarta copiilor politeiștilor în Ziua Judecății, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: „De vreme ce Allah i-a creat, El știe ce fel de fapte ar fi făcut.” [Al-Bukhari, 1383]

Cu toate acestea, există vreo circumstanță în care îi putem considera pe copiii părinților nemusulmani ca fiind musulmani, în această viață?

Copiii pot fi considerați ca fiind musulmani în diverse situații, printre care:

- 1 În cazul în care ambii părinți sau doar unul dintre ei îmbrățișează islamul, copiii lor vor fi considerați adepții aceleia dintre religiile părinților care este mai bună decât cealaltă și anume islamul.
- 2 Dacă un copil care este capabil să distingă între bine și rău, dar nu a atins neapărat vârsta pubertății, îmbrățișează islamul, chiar dacă părinții săi nu sunt musulmani, el va fi considerat musulman. Un băiat evreu obișnuia să-l servească pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Într-o zi, băiatul s-a îmbolnăvit, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mers să-l viziteze. S-a așezat aproape de capul lui și a spus: „Îmbrățișează islamul.» Băiatul s-a uitat la tatăl lui, care era, de asemenea, așezat lângă capul său. Tatăl său i-a zis: «Supune-te lui Abu Al-Qasim [Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!].» Atunci băiatul a îmbrățișat islamul. Profetul [Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!] a ieșit spunând: «Slavă lui Allah, care l-a salvat de Foc!»» [Al-Bukhari, 1356]

> Este recomandată schimbarea numelui după îmbrățișarea islamului?

Regula generală este că noii musulmani își pot păstra numele și nu trebuie să-l schimbe. De fapt, schimbarea de nume nu era cunoscută printre companionii Profetului (Allah să fie mulțumit de ei!). Mulți oameni au îmbrățișat islamul păstrându-și numele lor nearabe, excepție făcând cazul în care numele lor ar fi avut o semnificație negativă.

Numele poate fi modificat în următoarele cazuri:

1 În cazul în care acesta indică servitute față de altcineva sau altceva în afară de Allah Preaînaltul sau are o semnificație care contravine convingerilor islamice:

Numele care indică servitute față de altcineva sau altceva în afară de Allah Preaînaltul includ, spre exemplu, ‘Abd al-Masih (robul Mesiei), care este comun în rândul creștinilor arabi, și ‘Abd-an-Nabiyy (robul Profetului), care este comun în rândul unor musulmani. Numele care au o semnificație care contrazice credința islamică includ Șenuda (utilizat de obicei în rândul creștinilor egipteni de religie coptă, care înseamnă „fiul lui Dumnezeu”). Preaînalt si Slăvit este El, Care este mai presus de ceea ce spun ei!

Numele care indică unul dintre Atributele lui Allah sunt, de asemenea, interzise:

Un exemplu în acest sens este acela de a-i da cuiva un atribut care îi aparține într-o modalitate unică și exclusivă numai lui Allah Preaînaltul, cum ar fi, spre exemplu, numele de „regele regilor”.

2 Dacă numele are un subînțeles care este ofensator sau dezaprobat de către oamenii cu valori morale solide.

Într-adevăr, Allah Preaînaltul a declarat toate lucrurile dăunătoare, ca fiind, fără excepție, ilegale. Prin urmare, nu este permis ca, după convertirea la islam, să se păstreze un nume care poartă o semnificație necorespunzătoare, după cum ni se arată în Coran: „[...] Ce rău este numele urât și rușinos, după credință!” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 49:11]

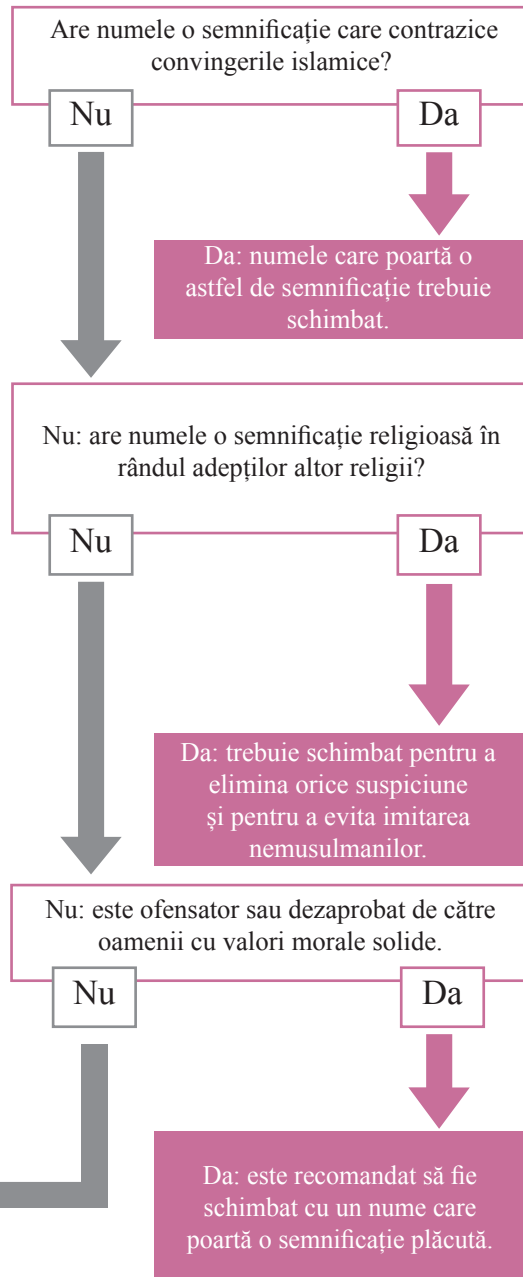
Se recomandă schimbarea numelui:

Dacă numele ce urmează a fi dobândit de către noul musulman Îi este drag lui Allah, cum ar fi, spre exemplu, ‘Abd Allah (robul lui Allah) și ‘Abd ar-Rahman (robul Preamilostivului) sau indică supunerea față de Allah Preaînaltul. Acestea sunt nume recomandate, însă nu sunt condiționate de acceptarea islamului.

- Un nou musulman își poate schimba numele fără un motiv anume, cum ar fi, spre exemplu, schimbarea numelui nearab cu un nume arab, însă acest lucru nu este considerat neapărat recomandat și nu are nimic de-a face cu acceptarea islamului.

Nu: dacă nu poartă niciuna dintre semnificațiile menționate mai sus, nu trebuie să fie schimbat. De fapt, în perioada de început a islamului, mulți musulmani și-au păstrat numele lor nearabe după convertirea la islam.

El își poate schimba numele fără niciun fel de motiv; și este recomandat să facă acest lucru în cazul în care noul nume este un nume drag lui Allah Preaînaltul, precum ‘Abd ar-Rahman (robul Preamilostivului).

> Sunan Al-Fitrah (Practici dictate de firea naturală a omului)

> Islamul dorește ca musulmanul să aibă cea mai frumoasă înfățișare

Ce înseamnă expresia Sunan Al-Fitrah?

Sunan Al-Fitrah se referă la un set de practici de igienă și de îngrijire personală prescrise de islam, care sunt în concordanță cu natura pură în care Allah Preainaltul i-a creat pe oameni și care servesc la sporirea frumuseții aspectului lor fizic și îmbunătățirea lui, determinându-i pe musulmani să combine perfecțiunea interioară cu cea exterioară.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Cinci [lucruri fac parte] din fitrah: circumcizia, îndepărtarea părului pubian, tunderea mustății, tăierea unghiilor și smulgerea părului de la axile.” [Al-Bukhari, 5889; Muslim, 257]

Circumcizia este actul de înlăturare a prepuțului (țesutul vrac) care acoperă glandul penisului. Acest lucru are loc, în general, în primele zile după nașterea unui băiețel.

Este un act recomandat și una dintre «practicile naturale» în privința bărbaților. De asemenea, are numeroase beneficii pentru sănătate, însă nu este o condiție prealabilă a îmbrățișării islamului. Astfel, dacă, de teamă sau din orice alt motiv, o persoană nu a fost circumcisă, aceasta nu este considerată a fi păcătoasă.

Înlăturarea părului aspru care crește în zona pubiană, partea inferioară a abdomenului de deasupra organelor genitale externe, contribuie la o mai bună igienă și poate fi realizată prin utilizarea oricăror mijloace disponibile.

Tunderea mustății: păstrarea mustății este permisă, însă nu este recomandată. Cu toate acestea, în cazul în care musulmanul alege să o păstreze, el trebuie să o tundă în mod regulat.

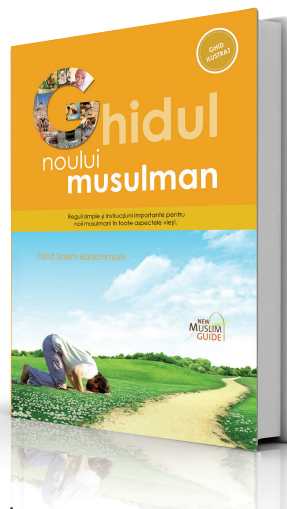
Creșterea bărbii: islamul le cere bărbaților să-și lase barba să crească, adică părul care crește pe bărbia și obrajii unui bărbat.

A lăsa să crească barba înseamnă a nu o rade, în conformitate cu învățăturile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Tăierea unghiilor: musulmanul este obligat să-și taie unghiile în mod regulat pentru a îndepărta microbii, murdăria și reziduurile care ajung, în general, sub unghii.

Smulgerea părului de la axile: musulmanul este obligat să îndepărteze părul de la axile prin smulgere sau prin utilizarea oricăror alte mijloace disponibile, pentru a ține mirosurile neplăcute la distanță.

Epilog

Care este următorul pas?

După ce ați citit această carte, veți fi făcut primul pas pentru a afla mai multe despre chestiunile de bază legate de religia dumneavoastră. Acum, aveți nevoie să puneți în aplicare ceea ce ați învățat și să faceți ca aceste lucruri să devină o realitate; deoarece cunoașterea fără practică va fi o sursă de mare regret în Ziua Judecării.

De asemenea, trebuie să faceți tot posibilul să aflați despre alte aspecte de care aveți nevoie în viața de zi cu zi, dar care nu sunt cuprinse în această carte.

Indiferent cât de puternică ar fi credința sa, musulmanul are întotdeauna nevoie de și mai multă îndrumare. Pentru aceasta ne-a fost dată și ruga - „Călăuzește-ne pe noi către As-Sirāt Al-Mustakīm [Calea cea Dreaptă, islamul].” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 1:6], care se află în cea mai marea Sură din Nobilul Coran, pe care musulmanul o repetă zilnic în rugăciunile sale.

Temeți-vă de Allah Preaînaltul cât de mult puteți

Nici cartea de față și nicio altă carte nu vă va putea oferi informații detaliate despre situațiile și incidentele concrete pe care le-ați putea întâlni. Prin urmare, pe lângă recurgerea la sfatul învățaților, trebuie să încercați pe cât de mult posibil să fiți conștienți de faptul că Allah Preaînaltul aude și vede totul referitor la întâmplările de zi cu zi și la relațiile în privința cărora nu vă stă în putință cererea sfatului învățaților, după cum reiese și din versetul: „Așadar, temeți-vă de Allah cât de mult puteți [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 64:16]

Încercați să rămâneți aproape de membrii comunității musulmane

Încercați să fiți cât mai aproape posibil de frații și surorile musulmane, vizitați centrele islamice și împărtășiți bucuriile și necazurile musulmanilor. În ciuda credinței de nezdruccinat a Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Allah Preaînaltul i-a poruncit căutarea companiei oamenilor drepecți: „Și fii răbdător împreună cu aceia care-L cheamă pe Domnul lor dimineața și seara căutând Fața Sa! [...]” [Traducerea Sensurilor Nobilului Coran, 18:28]

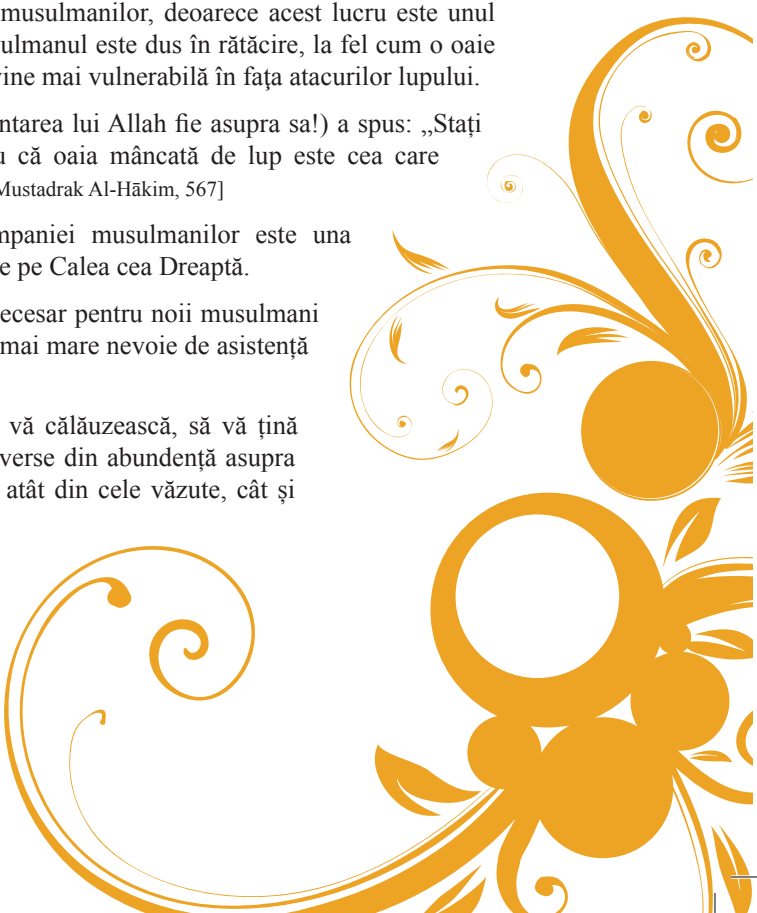
Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a avertizat împotriva părăsirii întovărășirii musulmanilor, deoarece acest lucru este unul dintre modurile prin care musulmanul este dus în rătăcire, la fel cum o oaie care este departe de turmă devine mai vulnerabilă în fața atacurilor lupului.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Stați aproape unul de altul, pentru că oaia mâncată de lup este cea care rătăcește departe de turmă!” [Mustadrak Al-Hākim, 567]

Prin urmare, căutarea companiei musulmanilor este una dintre modalitățile de a rămâne pe Calea cea Dreaptă.

Acest lucru devine și mai necesar pentru noii musulmani care se află în mod evident în mai mare nevoie de asistență și sprijin.

Fie ca Allah Preaînaltul să vă călăuzească, să vă țină pe Calea cea Dreaptă și să reverse din abundență asupra voastră Binecuvântările Sale, atât din cele văzute, cât și din cele nevăzute!

Muslim
Prayer

Muslim
Faith

Family
in Islam

Clothing
in Islam

Fasting
in Islam

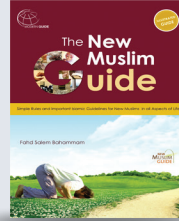
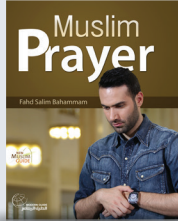
**The New
Muslim** Library

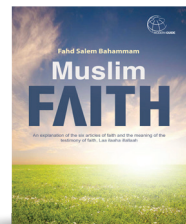
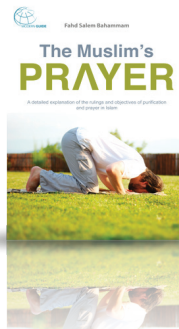
NEW
MUSLIM
GUIDE

i Book

E Book

دليل المسلم الجديد

The New Muslim **Guide**

Guide du converti musulman

ለአዲስ ሰለምቴዎቻቸው መመሪያ

Ang Gabay Para sa Bagong Muslim

Vodič novom muslimanu

新改宗者のためのガイドブック

La guida del nuovo musulmano

새내기 무슬림을 위한 지침서

Handbuch für den neuen Muslim

नव मुस्लिम मार्गदर्शिका

Guia para o novo muçulmano

新穆斯林指南

Руководство для принявшего ислам

Guía para el Nuevo Musulmán

U . K - Birmingham
B11 1AR
Tel : +441214399144

K . S . A
Tel : +966112922240
Fax : +966112922205

www.newmuslimguide.com
www.guide-muslim.com
info@modern-guide.com